

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 2

CENA 40 DINARA

NINĐA

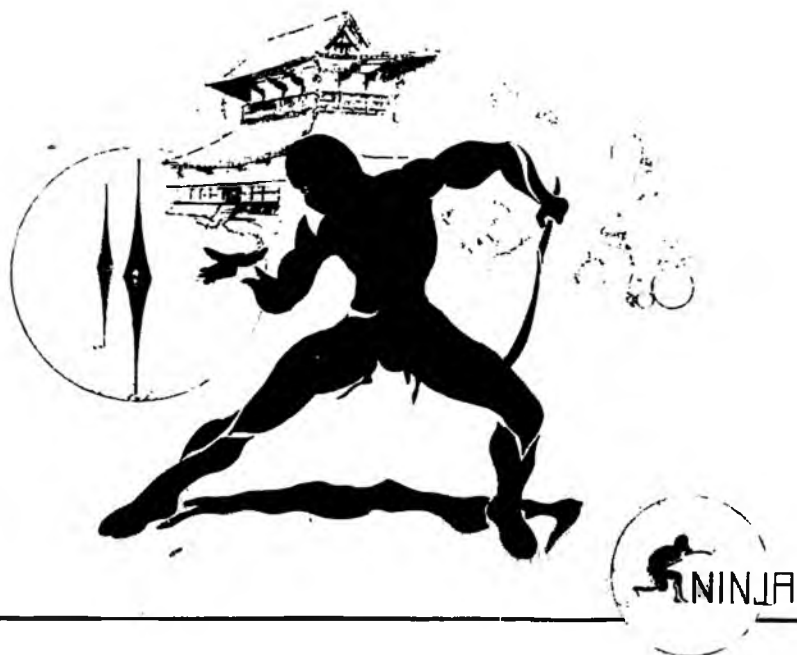
SR NEMAČKA 4,5 DM. FRANCUSKA 12,00 FF. SAD 3 US \$. ŠVAJCARSKA 4,00 Sfr. AUSTRIJA 30,00 Sch. ŠVEDSKA 12,00 Skr.

PLANINA STRAHA

Vejd Barker

PLANINA STRAHA

Vejd Barker
PLANINA STRAHA

Prevod
Branka Kostić-Jurišić

Lektor
Radovinka Ristanović

Recenzija
Slobodan Lukić

Korektura
Fotoslog Dečje novine

Copyright © 1981 by Warner Books, Inc. All rights reserved.

This edition published by arrangement with Warner Books, Inc., New York.

PONY WEST – BORILAČKE VEŠTINE 2 – JUL 1983. GODINE – CENA 40 DINARA. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4, Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijeovski. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković, Telefoni (032) 711-549 uredništvo, 711-073 i 714-250 prodaja. Teleks 13731. Štampa »Glas«, Beograd.

VEJD BARKER:

PLANINA STRAHA

GLAVA PRVA

Zamenik šerifa zavuče ruku pod njenu košulju u istom trenutku, kada je uperio revolver u njeno lice. Rozalind Koul se ukruti i htjede da se odmakne, ali oseti kako njegovi žuljeviti i grubi prsti jače stežu njenu dojku. Koristeći se njenim grudima čovek je privuče bliže prozoru automobila i svom revolveru. Njeno prelepo crno lice je bilo obasjano mesečinom koja se pojavljivala iza planine koja se uzdizala sa desne strane.

– Ha, vidi šta ovde imamo – reče zamenik šerifa ne ispuštajući njenu levu dojku i držeći revolver uperen u njen mali nos. – Crnja, pa vozi prebrzo.

Rozalind Koul nije dozvolila sebi da se uplaši. Svim silama se trudila da savlada histeriju. Jedino što joj je ostalo bio je ponos. Da se oslobodi, a da ne nanese povredu svojim grudima, nije mogla. Nije znala da li bi uspela da upali motor svog »Katlasa« i odmakne dovoljno daleko pre nego što bi zamenik šerifa upotrebio svoj veliki revolver. Nije bilo načina da proceni policajčev karakter, pošto se od njega videla samo krupna silueta u noći.

Rozalind skrete pogled na desno, pokušavajući da se pribere, dok je policajac pritiskao i gnječio njene grudi. Olivija Drejk se potpuno priljubila uz zaključana vrata suvozača, očiju razrogačenih od šoka. Oliviji se od samog početka nije dopa-

dala ideja da se same voze, cele noći, do mesta gde će snimati.

– Zar ne bismo mogle da uzmemo kola sa vozačem, ili da idemo vozom – bunila se tamnoputa osamnaestogodišnja menekenka pre polaska. – Znaš i sama šta pričaju o sporednim putevima na Jugu.

Rozalind, poznata modna urednica, verovala je u pokret za oslobođenje žene kao i u crnački pokret.

– Ma, hajde, Olivija – nestrpljivo je smirivala devojk. – Gledaš isuviše mnogo kriminalističkih filmova. Ako hoćemo da završimo film »Novi Jug«, moramo da stignemo u Ričmond sutra ujutro. Nego, želiš li ti da budeš na snimanju, ili ne?

Olivija je nerado pošla sa svojom šeficom, dok su snimatelj i ostali manekeni krenuli kombijem kompanije za koju su snimali. I tako su Rozalind i Olivija bile samo na jednom sporednom putu, u potrazi za nekim motelom, kada su ih zaustavila crvena i plava svetla patrolnih kola. Starija žena nije mogla da naterase sebe da izigrava uplašenu nevinu ženu, niti poslušnog crnju pred tupavim policajcem.

– Mogu li vam pomoći na neki način? – upita Rozalind, grublje nego što je nameravala. – Ili više volite da pipkate?

Policajčeva ruka pusti njenu dojku i trže se kao oparena. Ali, širok cev sjajnog revolvera se nije ni pomerila. Rozalind nije skidala pogled sa policajčevog lica, koje nije mogla da vidi.

– Imate li neki dokument za identifikaciju? – upitao je, otegnutim govorom.

– Pretpostavljam da je u ovakvoj situaciji uobičajeno tražiti vozačku dozvolu – primeti Rozalind.

Počela je da se oseća malo sigurnijom. Radilo se samo o jednom tupavom, prepotentnom, sitnom pajkanu koji se koristi svojim položajem da se malo zabavi. U najboljem slučaju, smiriće ga sa nekoliko dolara. U najgorem, moraće da mu se, na kratko pridruži u obližnjem šumarku. To je uspevalo u svakom slučaju. Neće morati da uradi ništa što dosad već nije čula.

Videla je kako policajac klima glavom.

– Dajte mi dozvolu – tražio je.

Rozalind pruži ruke da uzme tašnu i usput proveru svoju odeću. Njen tamni kostim se nije pogužvao od policajčevog grubog pregleda, a bela svilena bluza je još uvek bila otkopčana do mesta dokle je uvek zakopčavala svoje bluze, da bi na diskretnan način otkrila svoje primamljive grudi. Zgrabila je tašnu i pogledala Oliviju koja se, preplašena, skupila na svom sedištu. Rozalind primeti da je devojčino okruglo lice obliveno znojem.

– Ne sekriaj se, dušo – tešila ju je, prinoseći tašnu sebi.

Pre nego što je uspela da otvori tašnu, policajac pruži ruku i otrže joj tašnu.

– Hej! – uzviknu Rozalind, iznenađena.

– Umukni! – zagrmе policajac.

Pomerio je nišan svog revolvera sa njenog lica, ali ga je i dalje držao uperenog dok je istresao sadržaj njene torbice na haubi automobila.

– Roz, oni ne mogu . . . – reče

– Cuti, dušo – promrmlja Rozalind kroz stisnute zube. – Mogu.

Policajac gurnu u stranu raznorazne stvarčice iz tašne i nađe Rozalindin novčanik. Otvorio je pregradu gde se nalazio novac i zviznuo.

– Sto trideset i pet dolara – reče, kada je prebrojao novac, presavio novčanice i strpao ih u svoj džep.

Kada mu se ruka ponovo pojavila, u njoj je bila baterijska lampa. Policajac uperi snop svetlosti na pregradu u novčaniku gde se nalazila vozačka dozvola. Tada ponovo priđe prozoru, u jednoj ruci držeći novčanik i baterijsku lampu, a u drugoj revolver.

– Ruke napred, da mogu da ih vidim – naredio je, i obe žene ga poslušale, ne želeći da ga nerviraju. – Ti si Rozalind Koul? – upitao je vozaču.

– Tako je – strpljivo odgovorila žena. – A vi ste . . . ?

– Ovde ja postavljam pitanja – obrecnu se policajac. – Ovde ne piše, gde radiš.

– Ja sam slobodan umetnik – odgovori Rozalind, ali joj se nije dopadao pravac u kojem je razgovor skretao. – U ovom trenutku me fotograf i manekeni nestrpljivo očekuju.

– Nisi odgovorila na moje pitanje, crnjo – reče policajac, naglašavajući poslednju reč i prilazeći bliže. – Jel' radiš negde?

– Ne! – žustro odvrati Rozalind. – Ne radim nigde određeno, već na mnogim mestima. I tamo me mnogi znaju. Znaju me u celom Njujorku . . .

Policajac zastade, očigledno razmišljajući o onome što je čuo. Rozalind sklopi oči i počе da se moli. Tišina je još više uznemirila Oliviju.

– Šta se dešava? – upitala je glasom koji je podrhtavao. – Šta se to ovde dešava?

– Ričmond – reče policajac nemarno se oslanjajući na okvir prozora. – Njujork – otezao je, puštajući da mu revolver labavo visi u ruci i obarajući svetlo lampe na Rozalindine noge. – Ti gradovi su mnogo daleko, moje dame – nastavio je.

Onda je uperio svetlo lampe u Olivijino lice. Ona zažmiri i zaklopi oči rukama.

– Ruke ispred sebe! – ponovio je svoju naredbu.

Oklevajući, Olivija ga poslušala. Okrenula je glavu na drugu stranu da bi izbegla svetlost i skoro zaplakala.

– Lepo – kao za sebe reče policajac, skrenuvši lampu sa devojčinog lica na njeno telo, odeveno u pripijenu majicu i tesne farmerke. – Baš lepo. Čak i suviše lepo da bi ste vas dve same lunjale pustim putevima, a da nemate radio stanicu kojom bi obavestile svoje prijatelje gde se na-

Izite – reklo je – u kola.

Policajac vidio je kako je Endi P. Rozalindi u krilo.

– Izvinite zbog ovakvog postupka, moje dame, ali smo nedavno imali problema sa dve žene koje su opljačkale banku. Bio sam ubeđen da ste to vas dve. Pogrešio sam.

Rozalind se skoro onesvestila od olakšanja kada se policajac okrenuo patrolnim kolima i mahnuo revolverom.

– U redu je, Endi! – doviknuo je svom drugu, a onda se opet okrenuo Rozalindinim kolima.

– Gospodo, možda biste hteli da izadete i pokupite svoje stvari? Žao mi je što sam ih sve ispreturao.

Rozalind je osetila takvo olakšanje zbog obrta, da je bez reči otvorila vrata kola i izašla.

– U redu je – brzo je odgovorila. – Potpuno vas razumem. Prišla je haubi i počela da trpa razbacane sitnice u tašnu.

– Malo opreza nije na odmet – nastavila je. – Eto, moj fotograf i moji modeli na primer. Svojski smo zapeli na ovom poslu.

Rozalind začu kako se zatvaraju vrata policijskih kola. Već je otpisala novac koji joj je oduzet i zaboravila kako je policajac dirao grudi, kada je, u jednom trenutku, shvatila da on još uvek stoji iza nje. Zvuk kako se zatvaraju automobilska vrata nije značio da je policajac koji ih je zaustavio ušao u kola. To je drugi policajac izašao napolje.

– Oh, bože, gospode! – uzviknu

Rozalind, ispustivši svoju tašnu i potrcavši ku otvorenim vratima svojih kola.

Jedna mišićava ruka joj se ispreči i gurnu je na haubu.

– Olivija, beži! – uspela je da opomene devojkicu, pre nego što je policajac zgrabio za kosu i gurnuo maramicu u otvorena usta, što je prigušilo njeno vrištanje.

Oliviji druga opomena nije ni bila potrebna. Tokom celog puta ona je, u svojoj mašti, već stvorila sličan scenario. Neki neiživljeni pajkani bi ih zaustavili na nekom pustom drumu zbog prebrze vožnje, ili neispravnog svetla, ili nečeg sličnog. Onda bi ih odveli u neki smrdljivi zatvor gde radi gomila sadista koji bi im ko zna šta uradili. Čim je shvatila da se njena maštatrija ostvaruje, Olivija se pripremila za beg. Suvozačka vrata su bila otvorena pre nego što je Rozalind prvi put viknula. Olivija isturi jednu nogu na zemlju, ali otkri da moderne cipele sa visokom potpetnicom nisu pogodne za trčanje. I to joj je spaslo život.

Umesto da poleti pravo u ruke drugog policajca, ona se sapplela i u padu ga gurnula. Leđima ga je udarila u kolena i on posrte. Dok je ona ustajala, policajac je pao i udario slepoočnicom u ivicu otvorenih vrata.

Olivija se histerično obazre oko sebe. Skoro pun, mesec je obasjavao, prigušenom plavom svetlošću, put kojim su došle. Iako su svetla na patrolnim kolima bila upaljena, Olivija

je uspjela da vidi da se sa druge strane puta nalazi šuma. Krenula je u tom pravcu.

Rozalind oseti kako je snažne ruke savijaju preko haube, ali se njeni krici nisu čuli pošto ih je prigušivala maramica u ustima. Morala je da upotrebi i ruke i noge kako bi se zadržala da ne padne, kada se policajac svom svojom težinom spustio na nju. Jednom rukom ju je još uvek držao za kosu i vukao glavu unazad, dok je drugom cepao njenu suknju, produžujući moderni šlic na njoj i dižući je do Rozalindinih kukova. Zatvorila je oči od bola, ali je primorala sebe da ih otvori, baš u trenutku kada je Olivija potrčala prema šumi i drugi policajac se polako dizao da pođe za njom.

Iako ih je jedva videla iz svog položaja, bilo joj je jasno da mlada manekenka nema nikakve šanse sa krupnim policajcem. Primetila je poskotlinu na njenom čelu i krv koja je kapala po njegovom licu, ali je isto tako mogla da primeti i da mu je lice iskrivljeno od besa. Sebe je već bila otpisala, nije videla izlaza za sebe, ali je bila sigurna da Olivija može pobeći. Vodeći se instiktom, Rozalind je udarala bokove policajca koji se nadneo nad nju, dok nije nupipala revolver u futroli.

Nije joj palo na pamet da prvo upotrebi revolver na svom napadaču, a onda da ubije i drugog. Bila je u stanju šoka koji ju se sprečavao da misli na sopstveni spas. Jedino o čemu je mislila, bilo je da nekako iz-

vuče devojkicu iz nevolje u koju ju je uvalila. Pištolj je iz futrole lako skliznuo i našao se u njenoj ruci.

Rozalind osloni ruku na haubu automobila iznad svoje glave. Metalna površina je smirila njen nišan kada je povukla oroz. Revolver je zagrmio i istrkao joj se iz ruke.

Metak kalibra 0,357 je udario u okvir vetrobranskog stakla, odbio se i pogodio drugog policajca u ruku. On zaurla od bola, a prvi policajac ga pogleda začuđeno. U međuvremenu, Olivija je uspjela da se dokopa šume. Zastala je kod prvog drveta i osvrnula se. Pajkani su okrenuli Rozalind na stomak. Jedan joj je svukao čarape i obmotavao ih oko njene glave da bi je sprečio da ispljune maramicu. Drugi joj je lisicama vezivao ruke na leđa. Čim su to uradili, prvi policajac ju je opet okrenuo na leđa i tresnuo nadlanicom po licu. Onda ju je povukao dole, a sam se podigao, spreman da je siluje. Zastao je, kada je primetio da ih drugi policajac posmatra sa zavereničkim osmehom na licu.

– Šta si zinuo, idi uhvati i drugu kučku – obrecnu se prvi policajac, pokazujući rukom u pravcu šume.

Drugi policajac se prenu iz svojih voajerskih razmišljanja i potrča prema šumi. Olivija se nije više zadržavala. Okrenula se i potrčala u suprotnom pravcu. Slepilo, odlučno, trčala je između drveća, ne obraćajući pažnju na bol u nogama koji se javljao svaki put kada bi njene visoke potpetnice potonule u meku zem-

lju, izvrćući joj tanke članke. Ubrzo se tom bolu pridružio i drugi bol, bol od ogrebotina što su joj po licu i golim misicama pravile grane i trnje dok je trčala.

Pokušala je da ne misli ni na šta dok je sve dublje i dublje zalazila u šumu. Svaka naredna prepreka je neočekivano iskrivala pred njom u prigušenoj plavoj svetlosti, kao nakaze u kući straha, u zabavnom parku. Duboko u svojoj podsvesti shvatila je kako su ljudi kratkovidni, kako bezoblični predmeti najednom primaju oblik pred samim njihovim očima. Trčala je pravo prema tim oblicima, čvrsto zatvorenih usana, u strahu da je ne čuju nastrani policajci.

Olivija je mogla da primora sebe da bude tiha. Čitala je čitavih deset godina svog detinjstva koje je bilo užasno. Onda je pobegla od kuće i, na njenu sreću, jedan mešoviti par ju je prihvatio. Upisali su je u školu i starali se o njoj kao da im je rođeno dete, sve dok njena ženska lepota nije počela da cveta. Tada je počela da pohada časove igranja i glume u Njujorku. Tamo su je primetili i ponudili da pozira za omladinski časopis »Sedamnaest«. Jedna stvar je vodila drugoj, sve dok se nije našla u kolima sa čuvenom modnom urednicom na jednom sporednom putu u Virdžiniji, u blizini same granice se Pensilvanijom.

Olivija je ponovo bila ona devojčica iz predgrada Bostona. Zaustavivši se za trenutak da bi skinula

neudobne cipele, Olivija je nastavila da trči bosih nogu. Morala je da stigne do nekog mesta gde će biti bezbedna. Do nekog drveta, pećine, do mesta gde bi se odmorila i razmislila kako da dovede pomoć. A do tada, morala je da trči dalje... zbog Rozalind. Napregnula se da bolje vidi u daljinu, baš u trenutku kada je jedno užasno lice iskrilo ispred nje.

Lice je bilo kao maska smrti, maska koja se jezivo crekerala, maska na kojoj je krv pokrivala čak i zube. U jednom delicu sekunde je pomislila da se radi o halucinaciji ali je onda uočila i telo koje je nosilo to lice i u trenutku shvati da se ne radi o halucinaciji. Telo je na sebi imalo policijsku uniformu. Olivija je natrčala pravo na njega.

Podigla je oči i videla da je krv stvarna, da teče iz posekotine na policijsčevom čelu. Pa ipak, policajac se smeškao kao da uopšte nije bio povređen. Zgrabio je obema rukama njeno sitno telo i podigao je. Jednom rukom je onda obgrlio oko vrata i stegao joj »kragnu«. Osetila je kako je sav vazduh izleteo iz njenih pluća tako da nije mogla da pusti ni glasa. Obema rukama ga je udarala u grudī, ali on nije popuštao. Čak je stegao i više. Oliviji se oči napuniše suzama, a u glavi počeo da joj tuče. Pokušala je da ga šutne svojim bosim nogama, ali to je izgledalo kao da udara u deblo nekog drveta. Htela je, zatim, da mu kolenom zada udarac između nogu, ali nije imala nikakvog oslonca. Začula je neko

nerazgovetno šištanje u daljini, a onda shvatila da se to policajac smeje.

S mukom je otvorila oči, zamagljene od suza i videla njegovo krvavo lice kako se osvetoljubivo smeje. Sve jačim stezanjem je pokušavao da je onesvesti. Htela je da ga udari, da mu udarcem ukloni taj izraz sa lica, ali je znala da je isuviše slaba. Za koji trenutak će se onesvestiti. Ali, Olivija se nije predavala tako lako. Skupila je poslednje ostatke snage i obema pesnicama ga tresnula po rani na ruci.

Čovek koga je prvi policajac zvao Endi, zaurla od bola i besa i pusti devojkicu. Nije ni sačekala da joj se glava razbisti i da povрати dah, već se odmah bacila u stranu. Ramenom je udarila u jedno drvo. Odskočila je i potrčala. Trčala je što je brže mogla, ne znajući da se samo ošamućemo vrti u krug.

Endi ju je stigao pre nego što je prešla desetak metara. Nepovređenom rukom ju je tresnuo po potiljku. Uz očajnički vrisak, Olivija pade licem na lišćem pokrivenu zemlju. Grudima je udarila u nešto tvrdo i oštro. Automatski je pošla rukom da vidi šta je to. Ali, pre nego što je sastavila prste oko te prepreke, Endi je zgrabio za laktove.

– Nisi smela to da uradiš, kučko jedna – procedio je kroz zube, kleknuvši joj jednim kolonom na kičmu.
– Platićeš za to, crnačka kurvo.

Za trenutak joj je pustio jednu ruku kako bi sa pojasa skinuo par li-

sica. Čim je osetila da joj je ruka slobodna, Olivija je zavuče pod svoj stomak i zgrabi kamen na koji je pala. Zatim je osetila kako joj Endi stavlja lisice i kako je brava na jednoj ruci već bila zatvorena. Endi je zgrabi za rame kako bi joj i drugu ruku okrenuo na leđa. Pomogla mu je u tome. Umesto da pruži ruku, Olivija se cela okrete, zajedno sa kamenicom. Koristeći se njom kao pesnicom, udarila je policajca postrance u glavu. Ruka joj se zatresla od siline udarca. Začula je odvratan zvuk kosti koja se lomi. Endi ovog puta nije viknuo. Samo se stropoštao na stranu.

Olivija je došla sebi pre nego što je on pao. Ne želeći da rizikuje, prišla mu je, zgrabila dršku njegovog revolvera marke Piton, kalibra 0,357 i izvukla ga iz futrole. Uspravila se, još uvek se tresući. Držala je obema rukama ogroman pištolj ispred sebe. Uperila je cev u Endijevu glavu i počela da povlači orez.

Bilo je teško. Nije bila sigurna da li je u pitanju konstrukcija revolvera ili njena sopstvena nemoć, ali nika-ko nije mogla da otkači pištolj. Revolver je počeo da podrhtava u njenim rukama i Olivija se od napora ugrize za donju usnu. A onda je opet njena mašta proradila. Zamišljala je kako metak velikog kalibra prolazi kroz kožu policajca kao bušalica kroz malter. Zamislila je njegove unutrašnje organe kako se prosipaju kroz ranu na telu.

Nije mogla da ubije. Prokletala je

samu sebe, ali je čak ni pomisao na Rozalind koju je silovao drugi policajac, nije mogla naterati da povuče okidač. Zajecavši od besa, okrenula se od nepomičnog tela policajca i potrčala dublje u šumu.

Revolver joj se činio kao neki tep koji je nosila u ruci. Naizmenično je jecala i gutala vazduh. Trčala je dalje, čak i kada su joj noge otežale i kada joj je izgledalo kao da se svaka pretvorila u vreću peska. Pluća su joj gorela. Ali, u tom trenutku opazila je pred sobom neko svetlo. Uživljavala se uz žbunjem prekriven uspon i videla kako neko crveno svetlo jasno gori.

Za nju, to je bilo svetlo spasenja.

Išla je dalje, sve dok iz šume nije izbila na neki put. Pogledala je niz drum u oba pravca. Dokle god joj je pogled dosezao mogla je da vidi drveće i samo dve krivine na putu. Pogledala je preko puta drumu i osmotrila malu, rustičnu, drvenu krčmu, koja bi dobro pristajala uz neku reklamu za pivo. Crveno svetlo što je videla bila su neonska slova na prozoru koja su činila reč: »Bad«. Bio je to mali bar koji se ugnjezdio u noći, u provinciji Virdžinije.

Na parkiralištu su se nalazila samo dva vozila, jedan kombi i jedan stari kamionet za dostavljanje bezalkoholnih pića. Na vratima je stajao natpis: »Crna etiketa Karling — Otvoreno«. Olivija počela da plače. Uspela je. Prosto se vukla prelazeći put i iznemoglo se oslonila na vrata kada je pritisla kvaku. Teška drvena

vrata se bučno otvoriše i povukoše devojku za sobom.

Olivija postade svesna izvesne neaktivnosti s druge strane vrata. Shvatila je da je za trenutak bila izgubila svest i da sada stoji širom otvorenih usta i buljila u pod. S gnušanjem je konstatovala da je za to vreme buljila. Podigla je glavu i njene se oči polako prilagodiše veštačkom osvetljenju. Kada je, najзад, mogla da vidi, primetila je trojicu ljudi koji su sedeli za jednim stolom, jednog čoveka za šankom koji je gledao preko ramena i ćelavog barmena u beloj kecelji koji je stajao pravo pred njom. Svi su buljili u nju. Jedina razlika između one četvorice i barmena bila je u tome što je barmen držao pušku uperenu u njene grudi.

U prvom trenutku, Olivija nije shvatila o čemu se radi, a onda se setila Endijevog revolvera. Pogledala je revolver u svojoj ruci kao neku čudnu zver i onda ga pustila da joj sklizne iz ruke. Revolver tresnu o pod s tupim zvukom. Olivija se odvoji od vrata i otetura se do šanka. Morala je da upotrebi obe ruke da bi se zadržala na nogama. Začula je oštri metalni zvuk kada su lisice, koje su joj visile sa jedne ruke, udarile u barsku stolicu.

— Molim vas — rekla je promuklo i prekinula tišinu u zadimljenom baru. — Molim vas.

Barmen se odmače, ali ne spusti pušku. Osećala je kako joj suze nemoci klize niz obraze. Onda je spazila svoj lik u ogledalu iza šanka.

Celo lice joj je bilo prekriveno znojem koji je blistao pri svetlosti sijalice. Tu i tamo videla se poneka ogrebotina crvene boje. Usne su joj bile pune i crvene, ali se crvenilo razlivalo sa njene donje usne i teklo niz bradu, jer se bila ugrizla za usnu. Njene tamne kovrdže su bile razbarušene i pune grančica i lišća. Ruke su joj se sijale. I na njima je bilo ogrebotina i posekotina. Majica joj je bila na nekoliko mesta pocepana.

Olivija otrže oči od svog lika u ogledalu i okrete se prisutnima moleći za pomoć.

– Molim vas – promuklo je zavalila obraćajući se trojici koji su sedeli za stolom. – Moja prijateljica . . . moja prijateljica i ja smo bile tu . . . napadnute.

Jedva da je čula sopstveni glas, toliko je bila slaba. Zato nije bila sigurna da li su je shvatili. Očajnički je udisala vazduh, pokušavajući da skupi dovoljno snage, da glasno izgovori svoju molbu.

– Pozovite šerifa, Mele – reče barmen jednom od trojice koji su sedeli.

– Ne! – uzviknula je Olivija, okrenuvši se ka barmenu koji se odmače još malo i opet uperi pušku u nju. – Ne – ponovila je Olivija, kontrolišući svoj glas. – Mene i moju prijateljicu, Rozalind, su napali. S one strane šume. Morate nam pomoći.

– Pa, onda će vam, ipak, biti potreban šerif, gospojce – oprezno reče barmen. – Pozovi ga, Mele.

Trojica ustaše od stola.

– Ne! – ponovo je viknula Olivija.

Pokušavala je da na razgovetan način prenese okupljenima ono što je želela od njih.

– Zar ne shvatate? Nas su napala dvojica u policijskim uniformama. Vozili su policijska kola! Mora da su se prurušili i nekako ukrali kola. Zar ne shvatate? Vi morate odmah da mi pomognete, sami!

– Sad ste na sigurnom, gospojce – reče jedan od ljudi u baru. – Ne brinite ništa. Ako se radi o lažnim policajcima, šerif će to znati.

Sva trojica su već bili na nogama i obilazila su sto.

– Rozalind je još još uvek tamo, napolju! – eksplodirala je Olivija. – Moramo odmah da je spasemo. Ne možemo da čekamo na šerifa!

– Mi tu ništa ne možemo – tešio ju je jedan od njih. – Ako su uhvatili vašu prijateljicu, mora da su već davno otišli. Ne možemo ništa da uradimo, da ih sprečimo.

U Olivijinoj glavi se sve kuvalo. Bila je sigurna da policajci koji su je zaustavili nisu bili lažni, ali to nije mogla da kaže ovim ljudima. Razmislila je i onda se osvrnula oko sebe ne bi li našla izlaz. Čelavi, debeli barmen je i dalje držao pušku uperenu u nju. Jedan od trojice se približi revolveru koji je ispustila, dok druga dvojica pođoše prema njoj.

Mlada Crnkinja je pokušala da se baci sa stolice na revolver, pre nego što bilo ko od njih zgrabi to oružje, ali su je ona dvojica uhvatila uvežbanim potezom. Njihove su ruke

jednostavno napravile mrežu u koju je Olivija upala. Pošto su je zaustavili, oni je zgrabiše za ruke i oko vrata. Za tili čas, potpuno su je onesposobili.

– Hajde, hajde – učutkivao ju je jedan dok su je vukli nazad ka šanku.

Otimala se iz njihovih ruku. U jednom momentu, pogled joj se sudario sa pogledom petog čoveka u baru, jednog bezopasnog tipa, kose boje peska, koji je sedeo u uglu bara sa francuskim ključem u ruci. Njegov pogled kao da je prolazio kroz nju, a lice mu je bilo bezizražajno. Na neki način, njega se plašila više od svih prisutnih.

Ljudi koji su je držali, izgleda da su u istom trenutku primetili tog čoveka. Zbog njega su počeli da izvode mali šou, čiji je cilj bio da se stegne omča oko Olivijinog vrata.

– Jedan Piton kalibra 0,357 – reče čovek koji je podigao revolver. – Isti kao što ga koriste šerifovi zamenici.

Olivija zaječa od užasa kada je shvatila njihovu nameru. Kao odgovor na njen uzvik, jedan od njih joj iskrenu ruku na leđa, pričinjavajući joj veliki bol. Čovek svoju drugu ruku obavi oko njenog vrata, tako da je jedva mogla da diše.

– A ovo liči na lisice što ih zamenici šerifa imaju – primeti drugi, poigravajući se čeličnom narukvicom koja je visila sa devojčine ruke.

Uprkos bolu koji je osećala, Olivija je uspevala da se suprotstavi njihovim nalazima. Otimala se i vikala

»ne, ne, ne...« sve dok je onaj drugi čovek nije zgrubio za slobodnu ruku, zavrnuo joj je na leđa i namakao joj slobodan kraj lisice. Ruke su joj bile sputane na ledima. Onda joj je zapuštao usta, tako da ništa što je pokušavala da kaže nije moglo da se razume.

– Prokleti zatvor – promrmlja barmen.

Barmen spusti pušku i pride čoveku kose boje peska.

– Te proklete čeliče su prastare – objašnjavao mu je. – Svaki dačić bi se iz njih izvukao. Verujete li da je ovo već druga zatvorska plićica koja je ovako uletela ovamo ove nedelje?

Nastavljajući da mrmlja, barmen pruži pušku momku sa kosom boje peska, izađe iza šanka i pođe ka telefonu.

– Pomozi mušicima dok ne pozovem šerifa, 'oćeš? – dobaci mu preko ramena. – Samo je drži na nišanu, ništa više.

Svi su za trenutak zaustavili dah kada je peti čovek uzeo pušku u ruke i zagledao se u nju. Onaj što je imao revolver jače steže prst oko okidača, spreman da puca ukoliko stranac bude rekao nešto, ili uradio suprotno od onog što mu je kazao barmen. Ali, momak sa kosom boje peska najzad uperi pušku u devojčinu glavu. Devojka ga je molećivo gledala.

– Dobro – reče on bezbojnim glasom. – Crnčuga će dobiti ono što zaslužuje.

Olivija sklopi oči i skoro se ones-

venti od očajanja. Svi su se smeškali kada je barmen izvukao novčić iz džepa. Baš u tom momentu, vrata bara se otvoriše i Endi ulete unutra nezvereno.

– Prokletstvo! – viknuo je, vrteći glavom levo i desno. – Jel' neko od vas momaka video jednu Crnkinju da je prošla ovuda . . . ?

Ućutao je kada je spazio Oliviju kako se koprcu u rukama svojih tamničara. Širok, osvetoljubiv osmech pojavi se na policajčevom licu, kada je koraknuo napred, ali, onda spazi nepoznatog za šankom. Taj je čovek držao pušku uperenu u Endijeve grudi.

– Ko je ovo? – upita policajac barmena.

– Samo jedan dobar, staromodni biznismen – velikodušno reče barmen, šljepkajući Endija po ramenu.

– Naišao je večeras i ponudio mi mašinu za osvežavajuća pića po ceni koju nisam mogao da odbijem. Bio je spreman, voljan i obučen da instalira mašinu, tako da nisam mogao da odolim.

– Izgleda da ti je ova cica zadala muke – reče čovek sa puškom, pokazujući na Endijeve rane.

– Aha – reče policajac, a onda, prisativši se, okrete se Oliviji. – Prokleta kravetina . . . – procedi kroz zube i krete, preteći, na nju, stežući pesnice.

– Čekaj malo, Endi – reče barmen i, zaustavivši ga, počeo da ga gura ka šanku. – I sam znaš da nisi u stanju da privedeš tu crnčugu. Bolje sedi

ovde i pusti da se mi pobrinemo za sve.

– Aha, u pravu je – reče čovek koji je imao revolver. – Odvedimo cicu do šerifa. Troje protiv jednog je još uvek bolje nego jedan protiv jednog, pogotovo kada je neko u stanju u kom si ti.

Barmen posadi Endija na stolicu, dok su ona trojica i dalje držali Oliviju. Policajac je posmatrao kako se Olivija otima i uvija, a onda se ponovo nasmeši.

– U redu – tiho je rekao. – U redu – ponovio je, ali ovog puta glasnije i ubedljivije. – Ali, da je sigurno odvedete šerifu, čujete me?

– Ne beri brige – reče jedan od trojice, kezeći se i zagledajući devojkicu sa svih strana. – Čekaće te ona dok se ne vratiš od doktora Karvera.

– Dobro, onda smo se dogovorili – reče barmen, priđe šanku i dobaci novčić momku što je držao njegovu pušku. – Pozovi Doka Karvera dok ja spremim piće za ovog vrednog šerifovog pomoćnika – reče i namignu Endiju. – Ali, samo u medicinske svrhe, naravno.

Momak sa kosom boje peska vrati pušku barmenu i dočeka novčić u letu. Barmen dohvati pušku i potapša momka po ramenu kada ovaj prođe pored njega. Svetlokosi pođe na telefon baš kada su ona trojica vukla uplakanu devojkicu napolje.

– Pogledaj ovu crnčugu, a? – reče jedan od njih. – Samo je pogledaj.

Čovek kraj telefona primeti da je ovaj gnječio jednom rukom devojci-

ne pune grudi.

– Ne bih imao ništa protiv da i ja malo probam – reče čovek sa kosom boje peska.

– Pa, dodi do šerifove kancelarije kada budeš ovde gotov, momče – reče onaj prvi. – Ali, nemoj mnogo da žuriš. Nećemo se ni mi žuriti da tamo stignemo mnogo brzo.

Rekavši to, on pomože ostaloj dvojici da izguraju devojkicu napolje.

Čovek sa kosom boje peska podiže slušalicu i prinese novčić prorezu. Da je Endi stajao pored njega i da nije skidao oči sa novčića, ne bi uspeo da primeti da je ovaj sakrio novčić u svoju šaku, baš u trenutku kada je trebalo da sklizne kroz prozor. Čovek okreće broj informacija i zatraži broj telefona doktora Karvera. Spustio je slušalicu i nakašljao se kako bi prikrrio činjenicu da mu se novčić nije vratio. Ponovio je trik kada je »pozvao« doktora. Najzad je spustio slušalicu i vratio se za šank.

– I tako – pričao je Endi – pošto se dočepala mog revólvera i ranila me u ruku, tresnula me je u glavu i onesvestila. Opasna neka kučka, jel' da?

– Aha – složi se barmen. – Ali, mnogo zgodno izgleda za jednu Crnkinju, zar ne?

Čovek kose boje peska priđe šanku i polako sede pored šerifovog pomoćnika. U međuvremenu je vešto sklonio novčić u džep.

– Sve je dogovoreno – rekao je. – Dok će te primiti kad god budeš stigao.

– Odlično – reče barmen. – Jesi li za jedno piće, momče?

– Pa . . . – otegnuto reče stranac – mogao bih da popijem jednu koka-kolu. Povezao sam automat mogao bi da isprobaš da li radi.

– Odlično – ponovi barmen, izvađi jednu čistu čašu i pođe ka automatu na kraju šanka.

– Stavi leda u čašu – reče stranac. – Volim kada ima dosta leda – dodade i nasmeši se.

– Svakako – reče barmen i zahvati svojom krupnom šakom nekoliko kocki leda.

Pritisnuo je jedno dugme na okruglom grliću od plastike, koji je bio povezan sa crevom, koje je izlazilo iz rezervoara na podu. Mlaz tamne, gazirane tečnosti poteče u čašu.

– Hej, ovo odlično radi – reče barmen, pružajući mu čašu sa penušavim pićem.

– Aha, ali evo pravog testa – reče stranac, uze čašu i primese je ustima.

Endi i barmen su ga posmatrali dok je praznio čašu u jednom dugom gutljaju. Stranac najzad spusti praznu čašu na šank.

– Savršeno – reče.

– E, pa, ja moram da idem – ogłosi se Endi i ispi ostatak piva u jednom gutljaju. – Hvala ti, Stene – reče, obraćajući se barmenu, ne primetivši da je stranac izvukao jednu kockicu leda iz svoje čaše i sakrio je u šaku. – Čućemo se.

Ali, pre nego što je policajac i ustao sa stolice, stranac progovori:

– Ali, gde se žuriš, Endi? Zar se ne sećaš? Ona crnčuga skoro da te je ubila kad te je tresnula po glavi.

Da su ova dvojica malo bolje razmislili, posegnuli bi za svojim oružjem. Ovako su, zapanjeni, posmatrali dok je svetlokosi stranac mrvio kocku leda u svojoj levoj ruci. A onda su primetili neki pokret. To je bilo poslednje što su videli.

Iako je stranac bio nečujan, činilo se kao da je bar odjednom preplavljen zvukom. Stranac je svojim ostrim, zapanjujućim pokretom, poremetio ravnotežu vazduha. Njegova leva ruka polete napred, otvorenom nadlaničnom na kojoj su bili komadići leda, oštri kao staklo, i uperi je u barmena. Njegova desna ruka hitnu odvaljeno dno čaše, iz koje je pio koka-kolu, u pravcu rane na slepoočnici, koju je pomoćniku šerifa zadala Olivija kamenom. Oba improvizovana oružja su pogodili svoj cilj u istom momentu.

Strančev udarac je bio tako precizan i neizbežan da je smrvio Endijevu slepoočnicu. Krv mu je šiknula na uši kada je skliznuo sa stolice. Niti se čaša razbila niti se stolica prevrnula. Komadići leda su se zabili u Stanovu kožu i prošli kroz nju, do arterija koje su napajale njegov mozak. U trenutku kada je barmenova glava poletela unazad, strančeve ruke su već bile u prvobitnom položaju.

Da je bilo svedoka ovome što se desilo i da je svedok, kojim slučajem, trepnuo, ne bi ni primetio

strančev potez. Sve što bi video bila bi dva čoveka kako lagano padaju, mrtvi pre nego što su pali na pod. Ali, svedoka nije bilo. Jedino je Bret Valas bio prisutan da osmotri svoje delo.

Osećao se začuđujuće mirnim, iako je, pre svega nekoliko trenutaka, ubio dva čoveka. Kao i obično, od kada se vratio sa Istoka, svaki put pre nego što bi zadao svoje smrtonosne udarce Bret bi se preneo u jedno potpuno strano carstvo mira. On nije razmišljao o raznim humanističkim aspektima onoga što je, upravo, uradio. Mislio je samo o svom cilju i načinu na koji će to postići. Hitro se osvrnuo po sobi. Nije se zadržavao da proveri da li su ona dvojica mrtvi. On je već znao da je tako. Da nešto nije bilo u redu, njegovo telo bi mu to saopštilo pre nego što bi dovršio oba udarca.

Primetio je kockice leda iz svoje čaše na šanku. Za koji minut, kockice će se pretvoriti u barice, a do jutra će se i one osušiti pošto je noć bila topla. Pogled mu je zatim pao na automat za osvežavajuća pića koji je stajao u uglu. Moraće da ga demonтира i vrati u kamion pre nego što leševi budu otkriveni. Nije smeo da rizikuje da bilo šta bude pronađeno što bi ukazivalo na njega. Ako ne bude bilo automata i kamioneta, šerif će pretpostaviti da je devojka pobila sve te ljude.

Valas je preduzeo korake da iscenira tako nešto. Uzeo je barmenovu pušku i ispraznio je, gađajući izbli-

za, u već mrtva tela. A onda je izašao u noć da nađe i ukloni još trojicu ljudi koji su znali za njegovo postojanje.

Dobri stari momci se nisu žurili da stignu do šerifa. Njihov je kombi polako krivudao putem sa tri trake. Maksimalna brzina mu je iznosila oko četrdeset kilometara na sat. Morali su da voze sporo kako bi svaki od njih mogao da dode na red i pozabavi se nagim, crnim, vezanim »paketićem« na zadnjem sedištu vozila. Jedini zvuk koji je remetio tišinu noći bio je njihov smeh prekidan, povremeno, devojčinim jecajima.

Olivija je već davno bila ispljunula čarape koje su joj ova trojica gurnula u usta, ali je tanki kožni kaiš koji je trebalo da je spreči da ih se oslobodi, još uvek čvrsto pritiskao njene zube. Njene krvave ruke sa polomljenim noktima koji su nekada bili dugi i negovani, još uvek su bile sputane lisicama.

Odeća joj je bila poderana i strgnuta sa njenog tela. I ljudi su, uglavnom, bili nagi. Smenjivali su se na sedištu pored nje dok je kombi ulazio u krivine, spuštao se niz padine i, s mukom, se peo uz uspone.

Kombi je bio uobičajene izrade. Imao je dvojna vrata napred, kao i svako drugo vozilo, i dvojna vrata na zadnjem delu. Prozori na zadnjim vratima su bili premazani bojom, tako da se kroz njih nije moglo ništa videti. Olivija je ležala isuviše nisko da bi neko mogao da je primeti kroz vetrobransko staklo. Nije mogla da

učini ništa, ali se, ipak, borila i otimala, očajna zbog svoje nemoći.

Čovek koga su zvali Mel ustade od nje i zauze mesto za upravljačem. Ušao je u krivinu, a onda bacio pogled na svoje drugare koji su se spremali da pruže sebi malo zadovoljstva, jedan sprema, a drugi od pozadi. Mel se nasmejao i vratio pogled na put, da na vreme izbegne sudar sa jednim stranim kamionetom sa ovežavajućim napicima koji je bio parkiran popreko na putu.

Pritisnuo je kočnicu tako naglo da su njegovi saputnici poleteli napred, iako se vozilo polako kretalo. Začuo je kako je devojka uzviknula od bola pre nego što su njegovi drugari počeli da se bune. Mel im nije odmah odgovorio, već je jedno vreme začuđeno zurio u kamionet. Prisustvo tog vozila na putu bilo mu je u isto vreme i poznato i preteće. Mel nije tačno znao zašto, ali ga je iz nekog razloga ta prepreka na putu odmah istreznila.

– Daj mi Endijev pištolj – doviknuo je svojim saputnicima, ne okrenuvši se ka njima.

Dok je čekao pištolj, pogledom je preleto po putu, tražeći bilo kakav znak života.

– Šta je, do đavola? – upita jedan od dvojice na zadnjem sedištu, koristeći Olivijino telo kao oslonac da se podigne. – Šta će ti?

Mel se još uvek nije okrenuo, ali je ispružio ruku i prstom zatražio da mu se da revolver.

– Nije ništa – reče. – Daj mi piš-

tolj, kad ti kažem.

Njegov drug ispruži ruku preko Olivinog tela i dohvati revolver sa improvizovane police u kolima. Policajka je bila isuviše visoko da bi je devojka mogla dohvatiti. Spustio je oružje u ruku.

– Ako nije ništa, šta će ti, onda, pištolj? – upita on Mela.

Mel proverio burence. U svakoj pregradi je bio metak. Zatvorio je revolver i zvuk koji je nastao kad je to učinio prekide tišinu koja je vladala oko njih.

– Put nam blokira neki pokvareni kamionet, to je sve – rekao je svojim drugarima i pogledao ih. – Hoću da budem siguran da niko nepozvan ne vidi naš »prtljag«. Vas dvojica se pobrinite da ne pusti ni glasa od sebe.

Mahnulo je revolverom u pravcu vezane devojke, a ona je pokušala da vikne, iako joj je kaiš to onemogućavao.

Oba njena »čuvara« skočiše istovremeno na nju. Skoro da su, u žurbi, polomili jedan drugom prste na rukama.

– Ajde, ajde – reče jedan od njih devojci, pruži ruku ka torbi koja se nalazila na prednjem sedištu i izvadi iz nje jedan dugački lovački nož. Nadlanicom joj je pritisnuo grudi kako ne bi mogla da ustane, a oštricom noža joj prislonio uz vrat.

– Ovo će joj začepiti usta – reče, obrnajući se svom drugaru, a onda spusti jedan vlažan i nezgrapan poljubac na donji deo devojčinog lica.

Mel, osmejujući se, klimnu gla-

vom. Potom podiže revolver, otvori vrata i izađe napolje. Stajao je na asfaltnom putu na mestu gde je počinjala uzbrdica. Koraknu ka prednjem delu kombija. Pogledao je i na jednu i na drugu stranu, ali je video samo drveće okupano mesečinom. Napregnuto je osluškivao, ali nije mogao ništa da čuje, osim noćnih zvukova koje su proizvodile ptice i insekti. Prišao je bliže kamionetu koji je zakrčio put.

Kako mu se približio, bilo mu je jasno, zašto mu je delovao poznato. Bio je to isti kamionet koji je bio parkiran ispred Stanovog bara. To je vozilo koristio stranac, svetle kose. A onda, na vozačevom prozoru, Mel spazi narandžastu nalepnicu koja je označavala vozilo u kvaru. Videvši to, Mel se potpuno opusti. Tip je sigurno toliko žurio da što pre stigne do šerifove kancelarije da je preforsirao dotrajalo vozilo. Motor mu je crkao na sred krivine.

Mel se obazre oko sebe ne bi li spazio stranca. Ali, ništa nije video. Baš šteta, pomislio je. Da je momak samo ostao kraj svog kamioneta, mogao je i on da isproba ukus crnog »mesa«. Skoro u istom trenutku kada je to pomislio, Mel je začuo prigušen zvižduk koji je dopirao do njega sa leve strane.

Pomislio je da se radi o nekoj ptici, ali je visoki, tihi ton bio isuviše postojan da bi poticao od neke životinje. Proverio je gume i na kamionetu i na kombiju misleći da je neka od njih probušena i da pušta vaz-

duh, ali su gume na oba vozila bile čvrste. Onda je pokušao da odredi pravac, odakle je dolazio zvuk. Načinio je nekoliko koraka u pravcu šume na levoj strani. Zviždanje je postalo za nijansu glasnije, ali je Mel mogao da vidi samo plava drveće. Najednom je primetio da je jedan deo plavog drveća bio zamagljen – kao da je gledao u njih kroz vodu.

Nešto mu je iznenada privuklo pažnju i prikovalo ga za mesto. Sa desne strane od grupe drveća koje je video kao kroz maglu, nalazio se jedan par očiju. Samo jedan par očiju. Te oči su visile u vazduhu na visini od skoro dva metra. Mel trepnu i pomisli kako je umorniji i pijaniji nego što mu se to maločas činilo. Ali, kada je ponovo pogledao, oči su se još uvek nalazile na istom mestu. Onda mu je palo na pamet da te oči mogu da budu oči sove koja je stajala na nekom drvetu. Međutim, odmah zatim je zapazio da te oči imaju boju čelika i oblik ljudskih očiju. Ustvari, njihova veličina je odgovarala veličini očiju nekog čoveka koji je stajao na svega tri metra od njega.

Zinuo je da nešto kaže, ali je iz njegovih usta izleteo samo jedan neartikulisani uzvik. Zurio je još jedan trenutak u čudnu pojavu, dok je zvižduk koji se čuo polako prerastao u zujanje. A onda, začuo je sledeće reči:

– Došao sam i ja da probam – reče dubok i staložen glas.

I tada, pre nego što je Mel uspeo da podigne svoj revolver, Bret Valas

hitnu svoj »kjetetsu–šoge« u pravcu Melove glave. Specijalno pojačano elastično uže privezano za mali, okrugli teg ponašalo se izvanredno, te je izgledalo kao da je prošlo pravo kroz čovekovu glavu, pre nego što se, bez greške, vratilo u Bretovu šaku. Jedini zvuk koji se čuo bilo je zlokobno fijukanje i gotovo nečujan pljesak kada je teg našao svoju metu, a onda je noć ponovo bila tiha.

Napasnikova glava nije poletela ni sasvim napred ni sasvim u stranu pre nego što se jednostavno srušio iz stojećeg stava, s obema rukama uz telo. Izgledalo je kao da je u pitanju neki trik, jer je Mel jednog momenta stajao mirno, a drugog je već padao kao klada. Revolver čak nije ni udario o asfalt, pošto ga napasnik nije ni ispustio. Bret nečujno priđe lešu i pripremi »kjetetsu–šoge« za sledeće bacanje. U pitanju je bilo veoma jednostavno oružje koje se sastojalo od jednog specijalnog užeta, određene dužine, sa tegom na jednom i ošt-ricom sa dva sečiva na drugom kraju. Čitava je naprava bila tako obojena da se, prilikom korišćenja, činila nevidljivom.

Bret se saže i uze napasnikov revolver, a da nije ni video svoju ruku. Kao i njegovo oružje, i on sam je bio tako obojen da je delovao nevidljivo. Na sebi je imao uniformu nindža koja je tokom vekova bila isprobavana i koja je najviše odgovarala ciljevima ratnika nindža. Skoro svaki pedalj njegovog tela bio je prekriven tamno plavom tkaninom koja je

imalu takav efektat da se onaj koji je nosi jednostavno stopi sa mrakom. Jedini otvor bio je prorez na kapuljaci za oči. Bret je, kao i obično, premazao tamnom bojom i očne kapke, tako da, kada bi zatvorio oči, nije bilo ni jednog svetlog delića koji bi govorio da taj čovek postoji u mraku. Izašao je iz šume i došao do Mela bez greške, iako su mu očni kapci bili spuštjeni. Koristio je svojih drugih pet čula da nađe svoj cilj.

Uspravljajući se do svoje pune visine do blizu dva metra na prostoru između kombija i Melovog nepokretnog tela, Bret brzo razmotri situaciju. Melova glava nije pokazivala nikakve tragove nasilja, iako je, sigurno, već bio mrtav. Ali, da bi sve odgovaralo scenariju koji je Bret zamislio, trebalo je da izgleda kao da je devojka ubila Mela, Endijevim revolverom. Bret je znao da šerif ni u snu ne bi poverovao da je jedna sitna crnoputa devojka, čak i u stanju panike, mogla da ima toliko snagde da prospe mozak Melu.

Bret baci pogled kroz vetrobransko staklo kombija. Kao što je i očekivao, onoj drugoj dvojici ni na pamet nije padalo da izadu i vide šta je sa Melom. Njihova je požuda bila neuviše velika, a Olivija toliko lepa da bi šteta bilo gubiti vreme na nešto drugo, dok ne stignu do šerifa. Pored toga, Bret je ubio prvog napasnika u roku od jednog minuta pošto je izašao iz vozila. Sve što mu je preostalo da uradi bilo je da se otarasi i druge dvojice, tako da oni ne uspeju

da devojci učine nešto nažao.

Bret odlučno pride prednjem delu vozila. Bacio je još jedan pogled u unutrašnjost kombija. Da je neko od siledžija i gledao kroz prednje staklo, verovatno ga ne bi ni video. Uostalom, obojica su bili potpuno zaokupljeni devojkom. Iako su joj držali nož pod grlom, koliko je Bret uspevao da vidi, napasnici nisu odustali od svojih nasrtaja. Jedan od njih joj se smejaio u uplakano lice dok joj je masirao grudi. Drugi čovek, leđima okrenut Bretu, pokušavao je da joj razmakne noge, ne ispuštajući nož iz ruke.

U jednom deliću sekunde, Bretova svest se vrati na događaje od pre, skoro, petnaest godina. Video je, u tom momentu, jednu drugu scenu ispunjenu užasom i poniženjem. Prisetio se mladog, smeđokosog čoveka koji se, pošto je odvezao jednog prijatelja kući, vraćao na prijem koji su priredili njegovi roditelji i našao roditelje i ženu, Japanku, ubijene na svirep i ponižavajući način. Ta mu je slika bila kristalno jasna, pred očima. Njegova svest uopšte nije morala da ulepšava te grozne pojedinosti. Zadah koji je tada osetio još uvek mu je bio prisutan u nozdrvama, krvlju obojena scena još uvek duboko urezana u njegovoj svesti, a prodorni krik koji je tada ispunio uvek će biti svež u njegovom pamćenju.

Čovek koji je to doživeo bio je onaj isti koji je sada stajao ispred kombija u toploj noći Virdžinije. Ali, čovek se potpuno promenio.

Ova osoba se nije užasavala od scene koju je videla. Ovaj čovek nije besneo od nemoći, ili sažaljenja prema devojci. On se čak nije ni znojio. Taj čovek je znao da će je spasti. Ali, on je isto tako znao da nije mogao pre da je spase. Devojka je morala da donekle propati, kako ne bi trajno patila zbog onoga što joj se dogodilo. Da je Bret pokušao ranije da je spase, samo bi bilo gore i za nju i za njega.

Majstor nindža načini nekoliko koraka unazad, podiže revolver, uperi ga pravo u vetrobransko staklo kombija i šest puta lagano povuče okidač.

Meci velikog kalibra, ispaljeni iz neposredne blizine, potpuno su uništili prednje staklo. Staklo kao da je eksplodiralo razbilo se u hiljade komadića koji su, poput projektila, poletali ka zadnjim vratima, iznad samih glava dvojice napasnika.

Bret nije hteo da ih pobije na licu mesta, pošto bi to ostavilo krvave tragove na putu, a da ih briše, nije imao vremena. Osim toga, logičnije bi bilo da se Olivija dokopala Endijevog revolvra i sve ih pobila još u baru. S druge strane, Bret nije imao nameru da bude milosrdan. Preostala dvojica su reagovala baš onako kako je Bret i mislio da će reagovati. Začuo je njihove povike i zadnja vrata kako se otvaraju, dok je trčao ka kombiju.

U jednom skoku, Bret se nađe na krovu kombija i sada se hitro prikrađao zadnjem delu vozila sa svojim

»kjetetsu–šoge«, spremnim u ruci. Jedan od siledžija je još uvek držao nož prislonjen uz Olivijino grlo. On nije čuo da je Bret na krovu, niti je osetio da se kombi ljulja od težine nindžinih koraka, pošto se ovaj kretao potpuno nečujno. Međutim, video je kako njegov drugar iskače napolje, kroz vrata koja je otvorio nogom.

On nije video Breta kako stoji na samoj ivici zadnjeg dela kombija sa svojim oružjem spremnim u ruci. Ni onaj drugi, što je izašao napolje, nije primetio Bretovu priliku. Olivijin napadač je, ipak, uspeo da vidi kako njegov prijatelj posrće i pada, kao da ga je ustrelio neki navidljivi Klint Istvud.

– Tede? – pozva on svog drugara koji je pao, panično pritiskajući većom snagom nož uz devojčino grlo. – Tede?

Kao odgovor na njegovo dozivanje, u gornjem delu vrata pojavilo se nešto što je ličilo na ljudsku glavu, gledanu naopačke. Sledećeg trenutka, na glavi se pojaviše dva oka koja su zurila u njega. Zatim mu se učini kao da je iz glave najednom izrasla jedna ruka.

Olivijin napadač tada oseti potrebu da zarije devojci nož u grlo i tako je se reši. Kada nje ne bude bilo, šerif će potvrditi njegovu priču i niko neće moći da kaže da su pogrešili. On oseti kako mu se mišići grče i kako mu znoj izbija po čelu, ali je isto tako osetio da mu se ruka, u kojoj je držao nož, nije ni pomerila.

Pogledao je svoju ruku, šokiran. Neko tuko uže mu se bilo smotalo oko šake. Pogledom je potražio malopredašnju prikazu, ali nije više nije bilo na vratima. Ponovo spusti pogled na uže kojim je bio vezan, ali mu ne vide kraja. Kraj užeta se gubilo negde u noćnoj tmini.

Ah, odjednom, nešto u toj tmini povuče uže, a sa njim i čoveka koji skliznu sa devojke i sruši se na put. U padu, izgubio je nož. Prevrtao se i izvijao, pokušavajući da ustane. Kadu se do pola ispravio, pogled mu se susreo sa dva čelično siva oka. Otvorio je usta da vrisne. Nešto poput četiri kamička zari mu se u vrat. Nije mogao da ispusti ni glasa. Osetio je da se guši, a onda je izgubio svest. Proći će trenutak, dva i on će pasti sa nemim krikom na usnama, i više se neće probuditi.

Olivija Drejk je davno prestala da osećati bol. Ležala je otupelih osećanja, osećajući jedino težinu svojih utmulih ruku koje su bile sputane listovima i stalni bol koji joj je zadavao kapiš vezan preko usta. Čas ju je hvatala jeza kada bi joj znoj orosio kožu, čas joj je bilo vruće. Odjednom oseti kako je kapiš više ne steže preko usta. Nekoliko trenutaka kasnije, neka gazirana tečnost joj je umivala lice. Onda se osetila žeđ. Pokušala je da uhvati kapljice koje su joj dospevale do usta. Tada je začu jedan prijatan, saosećajan glas.

– Ovo je soda voda. Budite oprezni kada pijete.

Osetila je kako joj nečija topla

ruka podiže glavu i onda je osvežavajuća tečnost počela da joj klizi niz grlo. Sada je već jasnije videla, tako da je u svom spasiocu mogla da prepozna stranca sa kosom, boje peska koji je te večeri bio u baru. Skinuo je kapuljaču, ali je na sebi još uvek imao tamnoplavu uniformu. Unutar kombija se još i mogla razaznati i njegova prilika. Lice koje ju je tako uplašilo u baru, sada ju je ispunjavalo nadom i poverenjem. Nešto od borbenog duha, koji je stekla živeći u getu, joj se povratilo.

– Zašto . . . zašto vam je trebalo toliko vremena da stignete? – upita devojka, kada je prestala da pije.

Bret ražvuče usne u nešto što je podsećalo na osmeh.

– Ne bi bilo zgodno da sam nešto ranije pokušao da vam pomognem – odgovorio joj je, ne pružajući nikakva dodatna objašnjenja, jer vremena za to nije imao.

– Moje ruke! – jauknu Olivija, dajući na znanje da je opet počela da ih oseća.

Bret ne reče ništa. Samo mu se u ruci, koliko je devojka uspela da vidi, stvorilo nešto, nalik na metalnu čačalicu za zube. Pažljivo ju je prevrnuo na stomak, ne pokazujući da mu je to pričinilo i najmanji napor. Nekoliko trenutaka kasnije, metalne stege skliznuše sa devojčinih ruku na pod.

Olivija ispruži svoje bolne ruke ispred sebe i osloni se na strančevu ruku da se podigne do sedećeg stava. Slučajno mu je zadigla rukav tam-

noplave uniforme. Uspravljajući se, primetila je beličasti ožiljak na njegovoj mišici. Sa ožiljka, pogled joj pređe na njegovo lice.

– Ko . . . ? – upita. – Šta ste vi?

Bez trunke humora, on joj jednostavno reče:

– Ja sam niko.

Glava druga

Pre dve godine, Bret Valas je čuo »šuriken« pre nego što je video. A primetio je samo delić sekunde pre nego što mu se zarila u mišicu leve ruke koju je on instiktivno podigao da odbije udarac. Da se petokraka metalna zvezda nije zarila u njegovu ruku, pogodila bi ga posred čela.

Kako se to desilo, baš je bio nadomak ulaznih vrata svoje kuće u Sausalitu, u Kaliforniji, jednog utorka u rano jutro, posle trodnevnog bogatog društvenog života o vikendu. Kao i obično, u nedelju je rano ručao u restoranu u Alta Miri koji je imao pogled na zaliv San Franciska. Te večeri je izveo svoju prelepu pratilju, Lin Mekdonald, na predstavu Jajv Teatra iz San Franciska, pošto su prethodno popili nekoliko pića u baru »Trajdent« – jednom podrumu na obali, odakle se mogu videti svetla brodića koji plove zalivom i svetla velegrada kako se presijavaju na vodi.

To ječe je ostao kod Lin, a ujutro je pripremio specijalni doručak za nju. Ceo taj dan su proveli zajedno, a ručali su u ulici Bejker, broj 211, u

restoranu na vrhu Holidej Ina. Kao i obično, uz jelo je ispijao i znatne količine votke »Apsolut«, svog omiljenog pića.

Uveče je iskoristio prednosti koje mu je pružala stalna rezervacija koju je imao u svom omiljenom francuskom restoranu, blizu ulice Klement. Lin i on su tu večerali pre nego što su se vratili u njen stan da provedu još jedno veče vodeći ljubav. Za Breta su to bili veseli dani i ne tako neobični. Za kratko vreme koje je proveo u Sausalitu, naučio je da iskoristi sve prednosti koje mu je njegov način života pružao, te se viđao i izlazio sa nekim od najlepših žena u gradu. Privlačio ih je svojom pribranošću, samopouzdanjem i zadivljujućim i zadivljajućim sposobnostima. I u kuhinji i u spavaćoj sobi je bio podjednako dobar.

On je uvek sam mleo kafu i dodavao začine i koru nekih vrsta voća kako bi poboljšao ukus kafe. Uvek bi uz šoljicu kafe koju je pio posle večere popio i čašu odličnog konjaka. A večere koje je priređivao u svojoj kući uvek su se sastajale od nečeg egzotičnog što bi on pripremao tačno kako treba, a zatim bi uživao u jelu sa velikim zadovoljstvom. I seksu je prilazio na istu način. Priprema je bila baš kako treba, a sam čin neponovljiv. Uživao je u sposobnosti da svojim partnerkama pruži zadovoljstvo. Tek ponekad bi mu pred oči iskrsla slika njegove silovane i ubijene žene, ali bi je on odagnao od sebe svojom veštinom u

vođenju ljubavi.

I tako je živio jednim hedonističkim životom, uživajući u njemu poput čoveka kome su dani odbrojani, sve do trenutka kada mu se »šurikena« zarila u mišicu.

Sve veštine, koje je stekao u toku dvadeset i osam godina koliko je proučavao borilačke veštine, došle su do izražaja. Devet godina, koliko je proučavao veštinu nindža u Japanu, kod učitelja Jamagučija, izbile su u prvi plan dok se, ignorišući bol, spremao da se suoči sa svojim napadačem.

Začuo je tada jedan drugi zvuk koji mu je dolazio s leve strane, pa je izvukao zvezdu iz rane na ruci i bacio je u pravcu tog zvuka u istom trenutku kada je preskakao ogradu stepeništa koje ga je vodilo pred ulazna vrata kuće. Međutim, nije se našao tamo, gde je mislio da će se naći, kada preskoči ogradu. Umesto toga, sudario se sa jednom rešetkom od bambusovih štapova koja je bila postavljena jednu stopu iznad zemlje. Razmaci između štapovana rešetki su bili toliko uzani da ljudsko stopalo nije moglo da prođe. Da je Bret naleteo na rešetku većom sili, sigurno bi polomio nekoliko prstiju na nozi. Ovako, uspeo je da se odbaci od zamke, okrene u vazduhu i dočeka na noge.

I pri letimičnom pogledu, Bretu je bilo jasno da su bambusovi štapovi bili pojačani metalnim šipkama koje su išle kroz njihovu sredinu. Jednim jedinim zamahom, Bret ot-

kide jedan od tih štapova i privuče ga sebi, kao neku vrstu improvizovanog »džoa«, dugog štapa. Držao je štap u svojoj desnoj ruci, dok mu je ranjena leva ruka bila slobodna. Njom će se poslužiti samo ako se ukaže potreba za tim. Onda je začuo nove zvukove, ali ovog puta sa svoje desne strane. Okrenuo se u tom pravcu, na vreme da štapom odbije strelu koja je za cilj imala njegov vrat.

Odbio je zatim i strelu koja je letela ka njegovim grudima, jednim brzim udarcem po strani, pa još jednu upućenu ka njegovom stomaku i potom strelu koja je letela ka njegovoj butini. Najzad, više nije čuo zvižduk strele i polako se opustio. Ali, baš tada, poslednja strela se zabila u bambusov štap i istrže ga Bretu iz ruke.

Zapadnjak je sada znao sa kim ima posla, te se spusti na zemlju i otokotrlja u zaklon. Ovde se nije radilo o običnoj grupi siledžija, ili profesionalnim ubicama koji bi ga gonili; ovde se radilo o stručnjaku za borilačke veštine – stručnjaku za veštine koje je i Bret bio savladao. I taj stručnjak je već imao prednost nad Bertom. Iznenađio je i ranio Amerikanca.

Našavši se iza jednog drveta, Bret se uspravi. Kada je ponovo bio na nogama, spazi neku priliku obučen u crno koja kao da se prikradala drvetu iza koga se krio. Bret zamahnu rukom kako bi zadao svoj opasni »tsuki-vaza«, direktan udarac ru-

kom u karateu stila. Šotokan. Na svoje veliko iznenađenje, Bret shvati da mu je ruka prošla pravo kroz »priliku« u crnom i udarila u drvo iza nje. Bret nije očekivao da će udariti u drvo, te ga je, za trenutak, kroz ruku prostrela oštar bol. Dok se oporavljao od iznenađenja i bola, nešto oštro i teško ga tresnu po ramenima.

Bret polete napred, svestan, kao kroz maglu, da je prevaren. Tamna odeća je bila samo tamna odeća navučena preko nečega nalik na strašilo što je sada zlokobno izranjalo iz mraka. Njegov pravi napadač je bio na drvetu. Čim je Bret izašao iz zaklona i otkrio prevaru, protivnik ga je, jednostavno, udario obema nogama. Bret pljesnu rukom o zemlju, prevrte se u vazduhu i pođe rukama za »šuriken« na kopči svog opasača, gde ju je uvek držao.

Dočekao se na noge i otkrio da nema »šuriken«. Gotovo u istom trenutku kada je to ustanovio, začuo je još jedan zvuk i video kako mu opasač za kojim je bila »šuriken« spada sa pantalona. Podigao je pogled da malo bolje osmotri svog napadača. Čovek je bio odeven u klasičnu uniformu nindže. Od glave do pete je bio prekriven crnom tkanim, sa kapom, maskom za lice, pripijenim pantalonama, cipelama sa gumom, širokom bluzom i pojasom. Za pojasom su mu bile korice mača, ili »zutsu«. U ruci je držao »vakizaši«, kratak samurajski mač.

Bret zauze odbrambeni stav. Nin-

dža koji ga je napao nije se ni pomerio. Stajao je sa isukanim mačem u jednoj ruci, dok mu je druga počivala u prevoju bluze, nepomičan kao kip. Bret preteći krete napred. Nepoznati nindža se i dalje nije pomerao. Prvi put u poslednjih desetak godina, Bret počeo da se preznojava od straha. Shvatio je da mu je preostalo da učini samo dve stvari. Mogao bi da pokuša da se povuče, ili da napadne svog protivnika. Ali, i jedna i druga mogućnost mu nisu garantovale da će uspeti. Već se pokazalo da je nepripremljen, neprecizan i da ga je bilo lako obmanuti. Pored straha, Bret je osećao i stid.

Sada stade ispred svog napadača, primoravajući sebe da bude, isto tako, nepomičan. Dva čoveka su stajala jedan nasuprot drugom, u pola četiri izjutra, na travnjaku ispred Bretove kuće, i čekali da vide, šta će se dalje desiti. Tako su stajali više od pola sata. Jedino što se kretalo bio je vetar koji je mrsio Bretovu kosu boje peska i krv koja je tekla iz rane na njegovoj mišici. Najzad, proces varenja koji se odvijao u Bretovom organizmu naterao ga da nastavi duel. Sve pivo, sva votka, kafa i konjak koje je Bret popio te večeri hteli su da provale kroz njegovu bešiku. Morao je da stupi u akciju, ali nije želeo da se još više osramoti.

Krenuo je napred, spremajući se da se odbrani od zastrašujuće oštrog sečiva »vakizašija« i da, istovremeno, zada paralizujući udarac svojom povređenom levom rukom. Bret je

bez greške izveo svoj potez. Da je mač još uvek bio tamo gde je Bret udarao, potez bi bio uspešan. Međutim, nije bilo ni traga od mača i nindže. Napadač je skliznuo ispod Bretove ruke, zadržavši se samo za tren da izvuče ruku koju je držao skrivenu u svojoj komotnoj bluzi, i izruči pregršt nečega, nalik na prašinu, Bretu u lice.

Prašina ulete Bretu u otvorene oči i oštar bol mu prostreli celu glavu. Za trenutak nije mogao da spreči svoje ruke da napuste odbrambeni stav i pokušaju da odagnaju bol iz glave, ali je odmah, zatim, uspeo da se pribere svoje telo da zauzme predšnju pozu, iako ništa nije video. Ali, sve je bilo uzalud. Karakteristični zvuk koji proizvodi konopac nindže kada se njime zamahne, preseče noćnu tišinu i konopac kada se njime zamahne, preseče noćnu tišinu i konopac se odmota oko Bretovog tela, priljubljujući mu ruke uz bokove. Međutim, još uvek je mogao da izvede »keri-vaza«, napad stopalima i nogama.

Bret je mlatio nogama po vazduhu u pokušaju da se zaštiti i otkrije položaj svog napadača. Ali, gde god se okrenuo, nepoznati nindža bi mu pobegao i obasipao ga žestokim udarcima. Najzad, Bret oseti kako mu se prsti, čvrsti kao čelik, zarivaju u stranu vrata i izazivaju bol kakav do tada nije nikada doživeo. Ovaj paralizujući bol uskoro zameni neki ludni svrab i Bret oseti kako mu celo telo gubi osećaje. Uspeo je da se

upita, da li tako izgleda smrt.

Međutim, to nije bila smrt. To je bilo nešto blizu smrti, ali ne i sama smrt. Bret Valas se probudio usred jedne barice sopstvenih otpadaka. ležao je u svojoj dnevnoj sobi. Ali, smrad koji je osećao u toj sobi bio je mnogo intenzivniji nego što je Bret očekivao. Kada se pridigao i pogledao oko sebe, shvatio je zašto je to tako. Jutarnje sunce koje je dopiralo kroz prozor, osvetljavalo je rusvaj oko njega. U prvom momentu je izgledalo kao da je cela kuća okrenuta tumbе, ali ništa nije odneseno. Međutim, kada je malo bolje pogledao, jedino što je bilo razbacano oko njega bile su namirnice iz kuhinje i stvari iz kupatila i bara.

Sve piće koje je imao iscurilo je iz polomljenih flaša. Gomilice kafe bile su svuda po tepihu. Sirovo meso koje se polako kvarilo bilo je razbacano po celoj sobi. Nešto opasno, razbesnelo i moćno, proletelo je kroz njegovu kuću, poput uragana, i ostavilo lom za sobom.

Čim je Bret to shvatio, nešto drugo mu je privuklo pažnju. Uvideo je da je sve do tog trenutka gledao pravo u njega, ali ga nije video. Neko-liko metara dalje, na šanku bara, u Bretovoj dnevnoj sobi, sedeo je majstor Jamaguči. Na sebi je imao istu onu odeću koju je nosio i pre nekoliko časova. Skinuo je bio kapu i masku, ali mu je u ruci još uvek bio kratki samurajski mač.

– Učitelju . . . – progovori Bret.

– Ne govori ništa – tiho reče Ja-

maguči, prikovavši svojim očima Breta za mesto, kao što je to ranije učinio njegov konopac. – Odgovaraćeš na moja pitanja, zato štedi dah. Da li znaš zašto sam ja ovde?

Bret prelete još jednom pogledom po rusvaju oko sebe, ali ne skide oči sa učiteljevih očiju. Kada se setio svog sramnog poraza, Bret obori pogled.

– Da me ubijete – reče Bret, i ponovo oseti kako ga obuzima stid.

– Ne – kraćko odgovori Jamaguči. – Dao si nam svoj život pre jedne decenije, kada ti je čitav sistem vrednosti bio poremećen zbog ubistva članova tvoje porodice kao i zbog tvoje surove osvete nad ubicama. Obratio si mi se i zatražio da te obučim za ratnika nindžu, da naučiš veštinu pritajenosti i saznaš šta, zaista, znači biti senka–osvetnik. Ono čemu sam te učio nameravao si da upotrebiš u jednu svrhu: da pomogneš onima, kojima je, kao tebi nekada, nanesena nepravda.

– Ali, ubrzo sam saznao da si, sve čemu sam te učio za tih deset godina, počeo da koristiš protiv sebe. Unosiš u organizam sastojke koje kvare čiste funkcije tvog tela. Trošiš svoje sposobnosti na beznačajne seksualne odnose što samo dokazuje koliko je tvoj život postao prazan. A što je najgore, činiš sve da budeš u centru pažnje, stalno se prikazujući kao uspešan poslovni čovek i plejboj. Vidiš se u društvu najatraktivnijih i najpoznatijih žena. Paradiraš sa svojim poznavanjem tajnih vešti-

na kao da se radi o nekom hobiju. Poveravaš se svojim prijateljima kao da je obuka nindže neki letnji tečaj.

– Tako jedan nindža ne postupa! – povika Jamaguči, skoro drhteći od besa.

– Učitelju, molim vas – gotovo da je molio Bret, još uvek sedeći na podu. – Ako morate da me ubijete, učinite to. Ne sramotite sebe time što ćete pokazati milost prema meni zbog prijateljstva koje nas veže.

– Ne – reče Jamaguči ponovo smiren i nepomičan posle provale osećanja. – Naše prijateljstvo samo pojačava bol koji mi zadaješ. Nisam došao da te ubijem, prijatelju moj. Došao sam da te pitam, zašto pokušavaš sam sebe da ubiješ.

Bret se nije stideo onoga što se dogodilo posle. Sećao se da je posle razgovora sa učiteljem plakao satima. Kroz suze je izneo sav svoj bol i besmisao života bez svoje žene, Kjoko. Kada su ona i njegovi voljeni roditelji bili ubijeni, on je, ne znajući, sam krenuo putem ka paklu. Postao je ratnik nindža, kako bi mogao da uništava sve što nije valjalo, ali nikada nije sebi priznao da je, ustvari, podsvesno želeo da uništi samog sebe. Tragao je za najvećim opasnostima, u nadi, da će ga, jednog dana, jači protivnik časno ubiti.

Sve je to shvatio pošto mu je učitelj previo ruku i pošto su se njih dvojica, učitelj i učenik, našli u avionu koji ih je nosio, nazad u Japan, gde je za Breta počinjao novi

period učenja i obuke.

– Nindže se ne plaše smrti – rekao mu je Jamaguči. – Ali, oni je i ne traže. Pravi filozof razume smrt, ali ne ide za njom. Pravi filozof, takođe, zna i to, da čovek ne vidi nešto kao zlo. Zlo jeste. Zlo postoji. Čovek poznaje zlo, on ga ne vidi.

Bret Valas je ponovo otkrivao istine o putu koji je izabrao za sebe. Pošto su sleteli u Tokiju, uzeli su voz do Čibe, mesta u koje se nalazila jedna, od dve preostale škole nindža u svetu. U onoj drugoj, u Hokuriku, Bret je naučio veštinu nindža. Ovo-ga puta, u Čibi, ponovo su ga predstavili njegovom drugom učitelju, majstoru Toriju.

– I tako, Brete – reče čovečuljak odeven u odeću monaha iz Šaolina – još uvek nisi uspeo, i pored svih nastojanja, da uništiš samog sebe.

– Ne, učitelju – odgovori Bret, izvodeći uobičajeni pozdrav, tj. postavljajući ruku vertikalno posred grudi i klanjajući se. – Više neću ići putem kojim idu kukavice.

Tori se nasmeši i rukom pozva Berta da mu se pridruži u šetnji po bašti hrama. Centar za obuku u Čibi bio je sličan onom u Hokuriku, pošto su oba centra bila smeštena u nekoj vrsti šamostalnih sela koja su bila okružena zidovima, a u čijem su se centru nalazili hram i zamak. Bašta je, kao i uvek, bila predivna i Bret je, šetajući po njoj, našao mir koji ni na jednom drugom mestu nije mogao da nađe.

– Bio sam siguran da će veliki broj

žena sa kojima si bio, doprineti tvom uništenju – reče mu Tori dok su polako hodali. – One ne mogu da drže jezik za zubima, čak ni onda ako im ga iščupaš. Iako leže na zemlji, daleko od njihovih usta, njihovi jezici i dalje rade, bla, bla, bla.

Mali učitelj rukama napravi znak koji je podsećao na disanje ribe van vode.

Imaću poverenja jedino u Riu Tagaši – počeo Bret da ga uverava. – I onu devojkicu kojoj ste me poslali pre godinu dana.

– Izvanredna žena – reče Tori. Ona vodi onaj restoran u San Francisku. Vas dvoje ste suvlasnici, je li tako?

– »Riinu zoru« – reče Bret, nazvavši restoran po imenu. – Da, tako je.

– Kada se budeš vratio u San Francisko, prenećeš vlasništvo u celosti na nju – poučavao ga je Tori. – Nindža je ratnik, senka. »Kagemuša«. On nije vlasnik restorana. Mali učitelj reče poslednju rečenicu sa izrazom gađenja na licu. – Nastavi svoj život sa tom Tagaši kao i pre – nastavio je – ali nemoj više jesti pred nepoznatima. Tebe ne sme niko da vidi. Ti ćeš, po svojoj volji i kada bude bilo potrebno, dopustiti drugima da te vide, ali ne, kada oni to hoće.

– Da, učitelju – složi se Bret.

– A sada o onom drugom – zabrinuto reče Tori. – O onom Džefu Arčeru ...

– Mladiću koji vodi moj dodžō u

San Francisku – objasni mu Bret.

– Neverovatno! – uzviknu besno Tori. – Nindža, koji svetu obznanjuje da je majstor borilačkih veština? To je nešto nezamislivo! Odmah se moraš odreći vlasništva nad tim studiom za borilačke veštine!

– Mislite, da ga zatvorim?

Da je Tori imao nešto kose na glavi, on bi počeo da je čupa. Kako je bio ćelav, izgledalo je kao da se jedva uzdržava da ne počupa Bretovu.

– Zar ništa nisi naučio? Nindžino najjače oružje je njegova nevidljivost. Nindža ne čini ništa čime bi privukao pažnju na sebe. Nindža se nikada ne razmeće, nindža nikada ne prikazuje svoju snagu pre nego što će napasti. Ako bi zatvorio dodžo, to bi samo privuklo pažnju, zar ne? Ne, ti moraš objasniti gospodinu Arčeru da je dodžo njegov, i da on sam vodi taj studio.

Tori zastade i zagleda se Bretu u oči.

– Jesi li podučavao tog mladića? Jesi li uspeo da mu usadiš svoje ideje o samouništenju?

Bret je ozbiljno razmislio o učiteljevom pitanju. Torijev bes od malopre ga nije zabrinuo. Znao je da učitelji nindža pokazuju svoja osećanja samo onda, kada to žele. Torijevi povici su bili bezazleni. Ali, ova poslednja dva pitanja su bila izrečena krajnje ozbiljno.

– Možda sam, učitelju. Na sreću, mladić je pametniji nego što sam ja bio.

– Moraš da vidiš da li možeš da

imaš poverenja u tog čoveka, Brete – upozori ga Tori. – Ako uspeš da ga prevaspitaš, mogao bi da postane »dženin«, izvršilac tvog »džonina«, dok bi Tagaši bila »činin«.

Džonin je značilo voda nindža, a činin je bio njegov zamenik.

– On poseduje potrebnu veštinu – uveravao ga je Bret.

– Ali, on mora da ima i dušu – reče Tori. – Dušu koja je tamna, ali koja je i svetla. Tama smrti i svetlo nade. Moraš ga naučiti da tvoja veština nije igra koju treba olako shvatiti. Ti ne pohadaš predavanje . . . ti, ustvari, počinješ jedan životni put sa koga nema povratka.

– A šta ako on ne može da stekne i dušu? – upita Bret, iako je unapred znao odgovor.

– Onda ga moraš ubiti – spremno odgovori Tori, bez iole dramatičnosti u svom glasu.

Ono što je rekao nije trebalo ni da šokira ni da upozori. To je bilo samo konstatovanje jedne činjenice.

Život Breta Valasa počeo je iznova, po treći put. Jednom je umro kada su mu žena i roditelji bili ubijeni. Umro je po drugi put kada ga je Jamaguči pogodio »šurikenom« u ruku. Ovo mu je bio poslednji život. Sve je bilo kao u haiku pesmi po kojoj je Ian Fleming dao naslov jednoj od svojih poslednjih knjiga:

»Živiš samo dva puta,
jednom kada se rodiš,
i jednom kada pogledaš smrti u lice«.

Bret Valas je učinio i jedno i dru-

go i nastavio dalje. Njegov treći život bi trebalo da opravda njegovo postojanje. Ponovo je učio i usavršio veštine nindža: »kudži-kiri«, veštinu odvlačenja pažnje; »čikai-ri-no-džustu«, veštinu infiltracije; »šinken-džutsu«, veštinu bacanja; »jogen-džutsu«, veštinu hemijskog ratovanja; »jubidžutsu«, veštinu ubijanja prstima. Naučio je i usavršio čak i veštinu »saimindžutsu«, veštinu sugestije i mašte.

Ah, uglavnom, je učio o sebi. Naučio je kako ljudski um može da bude izvanredan i kako je ljudsko telo sposobno za mnogo toga. Shvatio je istinu, sadržinu u Šekspirovim stihovima koji kažu: »Kakvo delo čovek je«. Za svaki trenutak koji je proveo usavršavajući svoju borilačku veštinu, proveo je pet usavršavajući svoje mentalne sposobnosti: Ne samo da je naučio neverovatne tehnike uništenja, već i tehnike zapanjujuće okretnosti, lukavstva i nežnosti. Po isteku jedne godine, Bret ne samo da je mogao da pretvori kamen u prah, udarcem pesnice, već je mogao i da obavi »sado«, ceremoniju sipanja čaja, sa takvom gracioznošću da je to bilo začuđujuće.

– Sada si pravi nindža – reče Tori sa rečenim izrazom lica.

Tori je bio zadovoljan što su uspehli da spasu voljenog druga koji se bio namerio da izvrši neku vrstu »sepu-kun«, ili hari-kirija, kako je poznat većini ljudi. Istini za volju, hari-kiri su vršili prosti ljudi. Ritual »sepu-kun« je bio rezervisan za ratničku

klasu.

– Zapamti – nastavi majstor Tori.
– Ti si sada niko i svako. Tvoja prava veština se sastoji u tome da se stopiš sa okolinom i postaneš nevidljiv, bilo da se nalaziš u gomili sveta ili na otvorenom polju. Postojiš zato da bi ispravljao nepravde i to ćeš raditi sve dok budeš imao u pameti da si ti najvažnija osoba u svom životu. Nepravdu ne možeš ispraviti ako si eksponiran. Eksponirani nindža nije uopšte nindža. On je mrtav čovek.

– To nikada neću zaboraviti – obeća Bret svom učitelju.

– Idi – reče majstor Tori.

Rekavši to, čovečuljak, koji je, verovatno, bio najopasnije biće na kugli zemaljskoj, okrete Bretu leđa i zađe dublje u baštu centra Čiba, tako da Bret više nije mogao da ga vidi. I nikada ga više neće videti.

– Dođi – reče Jamaguči. – Odvešću te na aerodrom.

Vozili su se u tišini sve dok nisu skoro dva sata kasnije stigli nadomak aerodroma. Onda Jamaguči skrete sa glavnog puta i zaustavi se ispred jedne male radnje na kraju jednog dugog i uzanog drvoreda. Dao je Bretu znak rukom da ga prati. Uđoše u vlažnu radnju u kojoj je sedeo jedan sasušeni starac i čitao stripove. Podigao je pogled kada su u radnju ušli dvojica nindža. Ugleđavši Jamagučija, pozdravi ga bezubim osmehom, a onda nestade iza zavesne na zidu. Majstor pođe za njim i Bret učini isto.

Iza zavesje je bilo jedno ograđeno dvorište sa krovom od čelika. Na zadnjoj ogradi su bila neka vrata. Ispred tih vrata neverovatno, ležala je jedna mrtva krava. Nekoliko metara ispred krave nalazio se jedan sto i dva dugačka, uvijena paketa.

Stari, bezubi čovek uze duži od ona dva paketa i skide omotač od novinske hartije sa njega. Ispod novina bila je zelena tkanina, pažljivo vezana na vrhu. Starac je oprezno odrešio čvor sve dok se ovaj nije razrešio. Tkanina spade sa predivnog samurajskog mača, »katane«.

Mač je skoro ceo bio crn, sjajno crn. Izgledalo je kao da blista nekom sopstvenom životnom svetlošću. Ali, čim je starac izvukao mač iz korica, crni sjaj kao da je izgubio u intenzitetu pred živim bljeskom njegovog, neverovatno, oštrog sečiva.

– Pravi samurajski mač se pravio tako, što se tvrdi i meki metali mešaju i daju izuzetno tanku ivicu – objasnio je Jamaguči. – Zatim se kuje, bar trideset puta, da bi dobio jačinu. Dobar »katana« se kuje bar pedeset puta.

Starac uze mač u obe ruke i pride mrtvoj kravi.

– Pre nego što majstor koji izrađuje mačeve isporuči svoj proizvod – nastavi Jamaguči. – on mora da podvrgne poslednjem testu. Do pre oko sto godina ako mač ne prođe taj poslednji test, njegov tvorac je mogao da izgubi život.

Bret je gledao kako je starac zamahnuo mačem i presekao kravu na

dve jednake polovine. Mrtva životinja kao da je bila od toplog putera, tako je lako mač prošao kroz nju. Starac promrmlja nešto, skoči sa jedne na drugu nogu i vrati mač na sto. Pošto ga je pažljivo očistio, s ljubavlju položio u njegove korice i uvio u zelenu tkaninu, on ga pruži Jamagučiju, pri tom, povijajući glavu.

– Ne – objasni mu Jamaguči na japanskom. – Ponudi ih njihovom pravom vlasniku.

Starac podiže pogled i okrete se Bretu koji je nemo zurio u Jamagučija. Starac uze i kraći mač i spusti se na kolena pred Amerikancem. Pružio mu je oba mača, kao da ih polaže na žrtvenik.

– Po pravu, ovi su mačevi tvoji – rekao mu je Jamaguči. – Pored tebe samog, oni će ti biti jedina veza s nama i sa tvojim pravim domom.

Bret je bio očaran. Najzad je sve razumeo. Ime Bret Valas nije više ništa značilo. On je bio nindža, deo jedne porodice koja je stotinama godina živela u samom srcu Orijenta. Njegove ranije porodice bile su mrtve. Ali, on će uvek pripadati porodici nindža, sada i zauvek. Primio je mačeve bez ustezanja i bez stida. Držao ih je u rukama kao prirodne završetke, kao nešto što mu je oduvek nedostajalo.

– Hvala, učitelju – rekao je.

– Sada više nema ni učitelja ni majstora – reče mu Jamaguči. – Sada si i ti jedan od nas.

Dok se sam vraćao u Sjedinjene

Države, Bret je razmišljao o svim onim stvarima koje je naučio. Setio se sveobuhvatnog mira koji bi ga prožeo kad god je bio apsolutno spreman. Setio se da mu je ranije, pre nego što bi stupio u borbu, krv jurnula u glavu i celo telo bivalo napregnuto. Sada je postojao u jednom carstvu mira i osećao se sposobnim za sve. Bio je sve što je, uopšte, mogao da bude. Ako bi sada bio ubijen, to ne bi bilo zbog toga što je od sebe stvorio nešto, što je manje čovek.

Postigao je jedinstvo sa sobom samim i, da bi očuvao to jedinstvo i dopustilo mu da postane još čvršće sebi da stvori novi životni stil.

Nije morao da odbija razna pića, užinu i lošu hranu što su stjuardese neprestano nudile putnicima. Bez obzira koliko puta neka od njih prošla pored Berta, ona kao da ga uopšte nije primećivala. Svi su oko njega dobili svoje pržene bademe u kesicama od staniola i svoje male plastične čaše sa raznim pićima, ali, nekako, domaćice aviona nikako nisu videle Breta. Nije se uzdržao da se ne nasmeši na zbunjene poglede posade kada su mu, s oklevanjem, rekli «dovidenja» pošto se avion spustio u San Francisco. Do tog trenutka, oni verovatno nisu ni znali da je Bret leteo s njima.

Bret se setio onoga što mu je majstor Tom rekao. »Nindžu niko ne vidi. On dopušta drugima da ga vide«.

Rin ga je čekala na aerodromu. Bila je visoka preko sto sedamdeset

santimetara, što je bila prilična visina za jednu istočnjakinju, i imala je dvadeset i sedam godina. Ali, kao i većina njenih sunarodnika, izgledala je znatno mlađa. Verovatno će isto izgledati i kroz dvadeset i sedam godina. A bila je zaista lepa. Bademaste oči, mali nos, pune usne i telesna građa zapadne žene. Njena kosa je bila isto toliko crna i bogata, koliko i njegovi samurajski mačevi.

Prišli su jedno drugom mirno, ali, kada su se sastali i poljubili, njihova je strast bila duboka i očevidna. Njihova je privrženost bila daleko veća nego što je privrženost muža i žene u braku. Svako od njih je sada predstavljao neodoljivi deo života, onog drugog.

Podigla je glavu i pogledala ga. Njihovi su se pogledi sreli. Bretovo desno oko je gledalo pravo u njeno levo, a levo direktno u njeno desno.

– Nedostajao si mi, ljubavi moja – rekla mu je, i on je ponovo poljubi. – Lepo je što si se vratio – dodala je uz osmeh kada su se najзад razdvojili.

– Drago mi je što sam se vratio – rekao je.

Na putu za restoran, Bret je razmišljao o tome kako će se njegov život iznemiti. Za ostali svet će izgledati kao da je Bret Valas, onaj tako popularni mladi plejboj, nestao. Ali, u njeegovom privatnom životu će se malo toga izmeniti. Neće piti, ali će i dalje kuvati, mada, od sada samo za svoje bliske prijatelje. Još uvek će pripremati najegzotičnija

jela, ali ih sam neće probati. Biće mu dovoljno samo da ih pomiriše pa da zna da li su savršena ili ne.

Čim se malo raskomotio u kancelariji restorana »Riina zora«, dao je Rii punomoćje tako da je ona postala zvanični izvršilac testamenta Bretovog oca. Bila je vlasnik restorana i imala je punomoćje da prenese vlasništvo Bretovog dodžoa na Džefa Arčera, što je i učinila. Čim je to bilo obavljeno, Ria je angažovala dekoratere i gradevinare da preurede ta dva objekta prema Bretovim instrukcijama. Novac koji je za to bio potreban dobijen je od prodaje Bretove kuće u Sausalitu.

Za nekoliko meseci, iznad restorana je podignut jedan specijalni tavan, a jedan podrum iskopan ispod dodžoa. Svakog jutra, negde između četiri sata i pola sedam, Bret bi se našao sa Džefom u studiju za borilačke veštine. Obojica su se spustili u podrum radi uzajamne obuke. Podrum je sada bio jedna prostrana soba koja je izgledala kao kovčeg. Bila je duga oko dvadeset metara i visoka oko šest. Duž svakog zida nalazili su se sanduci sa raznim spravama koje se koriste u borilačkim veštinama, kao i mete i specijalne naprave. Tu je Bret upućivao Džefa u nove veštine dok je svoje održavao na nivou.

Džef Arčer je bio sposoban, pošten i zainteresovan učenik. Imao je dvadeset pet godina i bio visok oko metar i devedeset santimetara. Bio je lepo građen i skladno razvijen.

Lice mu je bilo trouglasto i zgodno na neki dečjački način. Kosa mu je bila smeđa i talasasta, ali ju je on uvek šišao kratko. Oči su mu takođe, bile smeđe i odavale su utisak da je mladić video i saznao više nego što je uobičajeno za mladića tih godina. Ali, Džef je imao pravo da odaje takav utisak. Njegovu su baku živu spalili pripadnici jedne bande huligana koju nije uspeo da pobedi, ali koju je, Bret uništio ubrzo posle susreta sa mladim Arčerom. Iz tog susreta se rodila ideja o suvlasništvu nad dodžoom koji je, kasnije, postao Džefovo vlasništvo.

Mladić je vrlo ozbiljno shvatio svoje obaveze i vrlo brzo je napredovao i kao stručnjak za borilačke veštine i kao učitelj. Pod Bretovim rukovodstvom, on je naglašavao ulogu Zena, Taosa i drugih filozofija vezanih za borilačke veštine i davao im prednost nad sposobnošću da se glavom razbijaju cigle. Oni učenici koji su došli u njegovu školu zbog toga da bi se zabavili ili stekli rušilačke sposobnosti, brzo su otpadali, zahvaljujući takvom pristupu. Arčerovi tečajevi su zahtevali i rad kod kuće, ali ne samo onu vrstu rada, gde učenik udara pesnicom o zid sve dok mu zglobovi ne prokrvare. Arčer je zahtevao da njegovi učenici znaju i istočnjačku umetnost, poeziju, književnost, medicinu i nauku pre nego što dobijju crni pojas.

Za nekoliko nedelja, koliko se dodžo nalazio pod novom upravom, njih dvojica su razradili poseban na-

čin života. Kada bi stigao u studio, Bret bi udarao u zid i u jednu kutiju punu kamenja sve dok se Džef ne bi pojavio sa činijom voća i oraha. Jednom u nekoliko nedelja, ljudi bi mogli da vide Arčera kako baca jednu kutiju, punu prašine, u đubre. I bilo ko da ga vidi, ne bi znao da je ta prašina poticala od kamenja koje je Bret mrvio golim rukama. A bilo ko da je video Arčera kako u dodžomosi specijalne čelične i drvene panele kao i panele od pleksiglasa, ne bi takode, znao, da ti paneli služe da zaštite zid, koji se rušio pod Bretovim udarcima.

Pošto bi se Bret zagrejao tim vežbama, njih dvojica bi stali jedan nasuprot drugom. Džef bi bacio orahe u tvrdoj ljusci koje bi Bret izvadio svoj mač, a Džef bi zgrabio punu šaku raznog voća. Jedno za drugim, Džef bi bacio voće u pravcu Breta, a ovaj bi ga oljuštio svojim mačem pre nego što bi palo na zemlju. Grejp-lut je bilo relativno lako oljuštiti. Pomorandže nisu zahtevale neki veliki napor. Ali, kada bi stigao do jabuka i grožđa, stvari bi postajale napete. Bret nije ni pokušavao da potpuno oljušti tu vrstu voća, kao što mu je polazilo za rukom sa južnim voćem, već se trudio da skine bar jedan deo kore, a da ne dotakne mesnati deo.

Posle izvesnog vremena, i u tome je uspeo. Onda bi Džef bacio voće sve većom brzinom. Posle nekoliko meseci, Bret je mogao da oljušti gotovo svaku vrstu voća, i to takvom

brzinom, da oko nije moglo da prati njegove pokrete. Posle toga, na red je dolazio sistem. Džef bi položio ravno na sto šest bambusovih štapova iza kojih je bio poveći komad drveta. Bret bi otišao na drugi kraj sobe, na udaljenost od dvadesetak metara od stola, i uzeo jedan kratak luk i strele, »kiusen«. Onda bi, na razne delove svog tela, postavio šest »šurikena« i šest dugih konopaca.

Na Džefov znak, on bi brzo oda-peo svih šest strela, tako da je svaka od njih prošla kroz svaki bambusov štap, ne dodirujući ivice, i zarila se u komad drveta iza štapova. Kada bi Džef pošao da skloni sto sa štapovima, Bret bi hitnuo i svih šest zvezdica tako da je svaka zvezdica preseklala strelu ispred sebe, na polovinu po dužini. Za zvezdicama bi poleteli i konopci koji bi se obmotali oko svake zvezdice. Bret bi, najzad, povukao konopce i svaka bi zvezdica izletela iz zida u koji se zarila.

Kada bi i ta vežba bila gotova, Džef bi morao da pođe gore i otvori studio. Pošto bi mladić izašao, Bret bi prišao jednom delu sobe gde je pod bio prekriven najklizavijim pločicama koje su se mogle naći. Pločice su još bile premazane voskom i tako klizave, da većina ljudi ne bi mogla da hoda preko njih, a da se ne oklizne. Onda bi pokrio pod najjeftinijim toaletnim papirom, onom vrstom za koju bi čovek pomislio da će se pocepati samo ako ga pogrešno pogleda. Potom bi papir poprskao vodenim sprejom tako da je ovaj de-

lovao prozorno.

Kada bi sve te pripreme bile gotove, Bret bi trčao tamo–amo po toj površini i ne bi nabrao ni pocepao i jedan komad papira. Potom bi trčao natraške, a onda postrance. I, kao i u ranijoj vežbi, ne bi uopšte uznemirio glatku površinu poda. Kada bi završio sve te vežbe, Bret bi napuštao dodžō pomoću posebnog izlaza, tako da niko od onih koji su dolazili u studio ne bi mogao da ga vidi. Zatim bi krenuo pešice do restorana, bilo da pada kiša ili sija sunce, i pažljivo bi posmatrao svet oko sebe. Proučavao bi hod i pokrete skoro svake osobe koju je video: hod jednog starca zgrbljenog od artritisa, stare žene opterećene paketima, devojčica koje su u obližnjem parku puštale zmajeve, mladića koji su bacali frizbi, poslovnih ljudi koji su žurili na posao, dece koja su se privijala uz svoje majke. Ništa ne bi promaklo njegovoj pažnji, čak ni životinje: psi, mačke i ptice. Motrio je sve njihove pokrete, reakcije i ponašanje, kako bi obogatio sopstveni repertoar pokreta.

Oni koje je proučavao jedva da bi ga primetili. Ništa nije bilo spektakularno na njemu. On je bio običan, dobro građen čovek sa kosom srednje dužine i boje peska i čelično sivim očima. Nosio je jednostavnu odeću i udobne cipele. Na sebi nije imao nikakav nakit, čak ne ni sat. On je uvek znao koliko je sati.

Ako bi dopustio da ga vidi, petoro ljudi verovatno bi bilo i pet opisa

njegove pojave. Nije bio ružan, ali nije bio ni lep. Nije bio sasvim običan, ali nije bio ni nešto posebno. Mogao je da bude bilo ko, što je, ustvari, i bila njegova namera.

I u restoran je ulazio pomoću specijalnog ulaza. Mogao je da uđe kroz kuhinju na zadnja ili na bočna vrata. Ponekad bi ušao sa ostalim gostima, ali ga niko od njih nije zapažao. Za to se on sam pobrinuo. Onaj Bret Valas, za koga bi se većina posetilaca u restoranu zaklela da ga odnekud zna, povukao se u senku, čak i pri dnevnoj svetlosti. Bret bi čak mogao da se sretne i sa Lin Meksdonald i ubedi je da on nije onaj čovek kojeg je ona poznavala.

Danas je Bret ušao kroz glavna vrata, pošto još nije bilo pola jedanaest, i restoran još nije bio otvoren za javnost. Na sebi je imao farmerke, plavu majicu i jaknu od somota bež boje. Na nogama je imao lake sportske cipele. Restoran je bio divno uređen. Bio je obložen tikovinom i ukrašen prekrasnim orijentalnim slikama. U svako doba je delovao svetlo i živo. Ria je celokupno osoblje obukla u tradicionalnu japansku odeću. Svi su službenici bili rođeni istočnjaci, ali Ria nije zapošljavala isključivo Japance. Bilo je tu, pored Japanaca, i Kineza, Koreanaca i predstavnika svih drugih naroda koji su imali žutu boju kože.

Bret prođe kroz kuhinju u kojoj se već spremala hrana za one koji će doći da ručaju. Mahnuo je rukom, Hami, njihovom ljubaznom kuva-

ru. Hama se nasmešio, ali nije oka skidalo sa raznih šerpi i lonaca. Bret otseta do svoje zasebne trpezarije i tamo zateče Riu u kamionu, kako pi-jućka čaj i prelistava jutarnju štampu.

– Ima li nešto interesantno? – upita Bret, sedajući pored nje na klupu.

– Na žalost, sve je po starom – odgovori ona, ne spuštajući novine. – Ne možemo ništa da uradimo da bi sprečili pad dolara.

Kako stoji jen? – upita Bret, ustajući.

Pursao je otvoru u zidu kuhinje kroz koji je, liftom stizala hrana.

Solidan je kao Soni – odgovori Ria i spusti novine na vrh jedne gomile drugih izvora vesti.

Ispred nje, gotovo do samih njenih očiju, ležali su primerci svetske štampe koja je stigla tog dana. Bio je tu »Los Anđeles Tajmz«, »Dallas Examiner«, »Vašington Star«, »Lajm«, »Njujork Tajmz«, »London Tajmz«, »Pari Mač«, »Pravda«, kao i mnogi drugi, više ili manje poznati listovi.

Bret otvori pregradu u zidu kraj koje je stajao, i izvuče jedan mali poslužavnik sa jelom, koji je Hama poslao gore čim je video da Bret dolazi. Na poslužavniku je bilo nekoliko parčadi razne ribe, čorbe i činija nemasnog mleka. Bret ponese poslužavnik uz stepenice. U prolazu je otvorio novine koje je Ria čitala.

Hajdemo gore – rekao joj je.

Ria sklopi »Njujork Tajmz«, ostavi ga sa ostalim novinama i pođe

za Bretom. Njih dvoje se nadoše na prostranom tavanu koji je zauzimao površinu cele zgrade. Svaki pedalj zidova visokih pet metara bio je prekriven knjigama. Pod je bio od punog hrasta i jedino su grede nosači prekidale njegovu jednolikost. Cela je prostorija bila izdvojena u razne stambene jedinice. Desno od stepenica bila je prostrana i dobro opremljena kuhinja. Sa leve strane je bila trpezarija. I jedna i druga prostorija su bile tako opremljene, da su od svakog obroka pravile ceremoniju, događaj. Za Breta je moralo da bude tako. On je sebi dozvoljavao samo jedan obrok dnevno.

Pored kuhinje je bilo kupatilo u kome su se nalazili tuš, sauna, obična kada i kada od kalifornijskog bora. Nešto dalje od toga, bio je toalet i lavabo. Poslednja prostorija je bila odaja za spavanje i meditaciju koja je sadržavala samo jednu prostirku, krevet i vodeni krevet. Bret je mogao da spava bilo gde, na bilo kakvoj površini, ali, kada bi odlučio da spava, želeo je da ima dobar izbor postelja. Leva polovina celog tavana je, ujedno, bila i najveća prostorija u Bretovom stanu. To je bio deo za odmor i zabavu i kompjuterski centar.

Bret je, pored borilačkih veština, imao još jednu vezu sa Istokom. Bila je to njegova tajna ljubav prema raznim elektronskim napravama. Među gomilom tih naprava nije se moglo videti ni jedno ime neke američke kompanije, ali su zato Panaso-

nik. Hitači, Soni, Tošiba i, uglavnom, Nipon Elektrik, bili dovoljno zastupljeni. U ovom slučaju, Bretova strast je imala i svoj cilj. Niudža nije bio samo gospodar smrti. On je bio i gospodar života, čovek koji je o svetu oko sebe znao daleko više nego bilo koji od njegovih savremenika. A to mu je omogućavalo da, s pravom, ubije svakog protivnika sa kojim bi se sukobio. Instinktivno je znao, unapred, šta će ta osoba uraditi.

A tom instinktu je pomagalo znanje, poznavanje svega. Nisu samo Bretove rizičke mogućnosti bile povećane, već i njegove umne sposobnosti. On je mogao da primi, razum i primeni više podataka u jednom danu, nego što bi neko bio u stanju za nedelju dana predanog rada. Kompjuter marke Nipon Elektrik koji je bio specijalno izrađen za njegove potrebe, u velikoj meri je dopunjavao njegovu potrebu za znanjem. Bretu je bilo potrebno nekoliko nedelja da prouči sve ono što mu je bilo potrebno o jeziku kompjutera, kako bi mogao da priključi svoj neverovatni sistem nekim od najtajnijih privatnih izvora informacija do kojih se moglo doći. To mu je pošlo za rukom. Veliki ekran u boji i izlazi sa pisanim informacijama, donosili su mu svakodnevno zapojujuće veliki broj tajnih, značajnih ali i nepotrebnih informacija.

Kompjuter, ne samo da je prikupljao informacije već ih je prema Bretovom uputstvu, organizovao i anali-

zirao. Mogao je da uspostavi neverovatno veliki broj referenci. Bret sede u svoju stolicu ispred ekrana, zagriže sveže škampe i uključi mašinu.

– Statistika pokazuje da je situacija karakteristična za ovo doba godine – reče mu Ria, čitajući traku. – Sa porastom temperature, dolazi do porasta nasilja. Ubistva su, kao i obično, brojna.

– Slabo da šta mogu da učinim za mrtve – svečano reče Bret i zagleda se u zelenkasta slova na ekranu. – Kakva je situacija kod silovanja?

– Broj je opao – odvrati Ria, donekle iznenađeno.

– Da li je to samo danas, ili ima neku shemu? – upita Bret, ne dižući pogled sa ekrana.

– Koleba se – reče mu Ria, – ali je očigledan trend ka opadanju na Istočnoj obali.

Kao i obično, Bret bi se uhvatio za svaku nedoslednost i ne bi se smirio dok ne bi otkrio njen uzrok. Desnom rukom je otkucavao, na specijalnoj tastaturi, uputstvo, da se kompjuter koncentriše na izveštaje sa Istočne obale. Lokalni listovi, privatni registratori lekara, javni registratori, policijski izveštaji i slično bivali su prikupljeni i analizirani u Bretovom preciznom kompjuterskom programu. Mašina počela da izbacuje listu mogućnih veza.

– Veća pomoć vlada sistemu socijalne pomoći u Njujorku kao da je donekle smirivala stvari – raznišljala je Ria na glas.

Bret joj nije odgovorio. Nešto ga je mučilo u podsvesti. Silovanje nije moralo da bude u opadanju, već samo broj prijavljenih slučajeva. A silovanje neće biti prijavljeno u slučaju da je žrtva preplašena, da se stidi, ili da nije u mogućnosti da bilo šta prijavi bilo kome.

Nestala lica – glasno reče Bert dok je kucao pitanje na tastaturi. – Potrebna mi je lista svih lica koja su nestala na ceoj Istočnoj obali od početka ovog meseca, kao i najneophodnije statističke podatke u vezi s tim.

Ria diže pogled sa trake.

Ovo će duže da potraje, zar ne? upitala je.

Videćemo se večeras, ljubavi moja – reče Bret, ne odgovorivši joj na pitanje. – Prijatan rad.

Ria se odmaće od kompjutera i pude ogromnom plakaru koji je delio trepezariju i prostor za zabavu. Otvorila je vrata plakara i, istovremeno, pustila kimono da sklizne na pod. Ispod toga nije imala ništa, ali Bret je i ni ne pogleda. Navukla je rublje, boje kože, i udobne sandale. Preko toga je obukla jednostavnu haljinu sa cvetnim dezenom. Bila je spremna za još jedan naporan radni dan. Sa setom je pogledala Breta i kompjuterski centar.

Preko ekrana su defilovala imena nestalih lica. Ispod svakog imena bila su rubrike za uzrast, rasu, zanimanje, adresu stana i »komentare«. Ti komentari su obično bile prijavljene kome je policija dobijala od

prijatelja, suseda i rođaka i koje su mogle da posluže u istrazi. Pre nego što je Ria izašla da se suoči sa svojim glavnim mušterijama, videla je na ekranu komentare koji su se kretali od tužnih od jasnih i komičnih. I sve je to majstor nindža upijao u sebe.

Ria je bila lepa čak i kada se znojila, a posle deset časova provedenih u trčanju od kuhinje do sala za ručavanje i nazad, koža joj je bila prekrivena tankim slojem znoja koji se presijavao na njenom vratu i između grudi. Znojila se nad činijom supe koja se pušila u kuhinji restorana. Kada je podigla pogled, videla je Breta, kroz izmaglicu, kako stoji sa druge strane štednjaka.

Čim se oblak izmaglice izgubio i ona videla izraz na njegovom licu, znala je da je otkrio nešto novo.

– Šta ima novo, Brete? – upitala je.

– Imaćemo sastanak sutra ujutru – odgovorio joj je. – Već sam zvao Džefa. Reci Hami da su mi potrebni detaljni izveštaji o trgovini oružjem na liniji Virdžinija – Pensilvanija, do Ričmonda. Biće mi potrebne i detaljne mape puteva tog kraja. Ostaću da proverim policijske izveštaje. Laku noć.

Još jedan oblačak pare se podigao iznad činije sa supom i Ria načas nije ništa videla. Kada je rasterala paru, Bret je već bio otišao. Uzdahnula je. Predosećala je da će je Bret opet ostaviti na duže vreme.

Narednog jutra, Hama, Ria i Džef

su sedeli za Bretovim trpezarijskim stolom, dok je Bret stajao ispred TV ekrana koji je bio povezan sa kompjuterom. Ispred Džefa je stajala čaša soka od pomorandže i hrpa žutih koverata, ispred Ric šolja čaja i gomila mapa, a ispred Hame flaša viskija i nekoliko blokova. Hama je bio punačak čovečuljak visokog i širokog čela koji je uvek nosio bele pantalone za karate i belu majicu bez rukava. Jedinu nagoveštaj njegove unutrašnje snage bile su njegove oči i čvrsti mišići koji su prosto izvirali iz njegove majice.

Na izgled miran i blag, Hama ne samo da je bio odličan kuvar, već veliki stručnjak za sve vrste neistočnjačkog oružja. On je stalno obavestavao Breta o svakoj novoj napravi za ubijanje koji bi stvorila ljudska genijalnost. Zato je nindža uvek znao, kada bi bio suočen sa nekim oružjem, koliko je snage potrebno da se povuče okidač, koja vrsta municije može da krene put njega i kojom brzinom, kao i sve slabosti dotičnog oružja.

– Diardri Piterson – reče, Bret, pritisnu dugme na daljinskom upravljaču i na ekranu se pojaviše raznovrsne fotografije.

Trojka za stolom je videla zgodnu devojkicu uskog lica i svetlo plave kose. – Trgovac nekretninama koja je tek počela da radi i nestrpljivo očekivala da sklopi prvi posao. Prema izjavama, opisana kao »brzopleta«, »koketa« i »preterano revnosa«. Pošla da obavi posao iz kance-

larije u Baltimoru i nikada se više nije vratila.

Bret ponovo pritisnu dugme daljinskog upravljača i na ekranu se pojaviše više fotografija jedne privlačne brinete. Jedna od fotografija je bila sa mature, druga je bila reklamna fotografija, a treća, fotografija koju je načinio jedan novinar na nekom prijemu u Njujorku.

– Tanja Bauer – reče Bret. – Glumica koja je prihvatila posao kod jedne filmske kompanije kao tehnički asistent, kako bi pratila račune. Pošla da osmotri teren za snimanje filma »Krvavo selo« i nikada se više nije vratila.

Bilo je raznih komentara zbog naziva filma, ali ih je Bret učutkao i nastavio da prikazuje nove fotografije. Bile su to fotografije sa školskih igranki, sportskih događaja i sličnih aktivnosti i na svakoj od njih je bilo bar dvoje od četvoro tinejdžera.

– Tom Marfi, Leri Langer, Teri Kaningam i Kerol Kikrlend – imenovao je Bret svakog od njih. – Četvoro studenata koji su svojim drugovima rekli da idu da kampuju »na sever« od njihovog fakulteta u Ričmondu. Otišli su jednog petka i nikada ih više nisu videli.

– Jedna devojkica iz Merilenda, jedna sa Menhetna i deca iz koledža – sumirao je Džef. – Šta je njima zajedničko?

– Grad po imenu Tajlervil – odgovori Bret i vrati se za sto.

– Zašto Tajlervil? – želela je Ria da sazna.

– Nekada se zvao Kenon Krosing – objasnio joj je Bret. – Gradić koji se ugnezdio u podnožju jedne male planine. Nekada je služio kao stovarište oružja iz revolucionarnog rata. Tako je i dobio originalno ime. Posle toga broj stanovnika je opao, i u njemu su ostali da žive penzioneri koji nisu imali sredstava da žive na nekom drugom mestu. A onda, 1966. godine, ceo grad sa svim u njemu otkupila je jedna korporacija, čiji je vlasnik Natan Garard Tajler.

Hama zviznu i zabaci glavu.

– Tajlervil – ponovi Džef. – Naravno.

– Naravno – složi se Bret. – I, odjednom imamo veliki priliv novog stanovništva. Doduše, najviše je policajaca na gradskom platnom spisku, ali tu je i vrlo interesantna lista pedagoga, prosvetnih radnika, studentskih savetnika koji primaju platu od Tajlera.

– Zasto? – upita Raa. – Tajler je velika misterija u svetu biznisa. Sve što novine znaju o njemu je, da se odjednom pojavio sredinom šezdesetih godina sa neverovatno velikim novcem u banci kojim je hteo da finansira naučno istraživanje. Kada je njegov sin, Stiven, odrastao, postao je predstavnik za štampu očeve kompanije.

– Tajler ulaže milione dolara u humanitarne svrhe – dopunio je Bret. – Pošto je kupio grad, preselio je centar svoje korporacije tamo i otvorio školu za besplatno školovanje siročadi. A to, ne samo da je

dobar reklamni potez, već i odličan paravan za porez. I tako, on širom otvara vrata siročićima iz cele Amerike i ljudi odjednom počinju da nestaju.

– Ali, ti su ljudi mogli nestati bilo gde na severu Virdžinije – umeša se Džef. – Zašto bi to bilo baš u Tajlervilu.

Bret ponovo uze u ruke daljinski upravljač i podiže kažiprst druge ruke, tražeći pažnju. Kada se na ekranu pojavilo nekoliko desetina imena, on reče:

– Prvo, zato što niko od tih »prosvetnih radnika« nema nikakvog prethodnog iskustva u prosveti. To su uglavnom imena Tajlerovih ranijih službenika koji su radili na sasvim drugim poslovima. Drugo, tu je i policijska stanica u Tajlervilu. Po broju službenika, izgleda da premašuje broj stanovnika. Hama?

Istočnjački kuvar skrete pogled sa tavanice, ispruži ruke koje je držao zabačene za glavom i počeo da pretura po knjigama ispred sebe.

– Naravno, nema podataka o legalnoj trgovini oružjem u gradu – obavestio ih je. – Međutim, moji izvori me uveravaju da crna berza pištolja i municije cveta u Tajlervilu. Potrošnja nije tako velika, ali, u poređenju sa količinom oružja u gradu, pre Tajlerovog dolaska, izgleda da se u okolnim planinama vodi pravi mali rat.

– O kakvoj se vrsti oružja radi? – upita Džef.

– Pre 1966. godine, našla bi se u

gradu poneka puška – reče mu Hama. – Jednostavno oružje za lov koje su koristili stanovnici. Ali, ot-kako je Tajler došao, sve više se tra-že automatski pištolji kalibra 0,45, Magnumi, kalibra 0,44 i 0,357, za-tim Brauning od 9 milimetara, pa čak i automati kao što su MAC 10 i 11 i izraelski Uzi.

– Oružje za zastrašivanje – proko-mentarisao je Džef.

– Tako je – potvrdi Hama. – Ako bi pogledao u cev bilo kojeg od njih, video bi svoj život kako protiče u Si-nerami.

– Ali, taj grad je sada centar Taj-lerove korporacije umeša se Ria, iz-igravajući drvenog advokata. – Ima-lo bi smisla što želi da se dobro za-štiti.

– Možda – složi se Bret. – Ali, pre-ma podacima koje sam mogao da dobijem od kompjutera, izgleda da je centrala korporacije samo fasada za Tajlerovu porodičnu bazu. Pored Tajlera i njegovog sina, jedini služ-benici korporacije su policajci i »prosvetni radnici«.

– Još uvek me nisi potpuno ube-dio – ostajla je Ria pri svome.

Ovo je bio već treći sastanak kome je prisustvovala, od kada je Bret uništio uličnu bandu koja je ubila Arčerovu baku, i svaki put se ispostavilo da se radilo o lažnoj uz-buni. Prilikom istrage, nindža bi us-tanovio da u tim slučajevima nije bilo više korupcije i kršenja zakona nego što je to uobičajeno.

– Zašto si tako siguran da svi ti

nestanci mogu biti dovedeni u vezu sa Tajlevilom? – upitala je.

– Uzveštaj o hapšenju – odgovo-rio joj je Bret, a u glasu mu se osećao trag trijumfa.

Pritišnuvši dugme na daljinskom upravljaču, pokrenuo je kompjuter i ovaj je počeo da izbacuje podatke na ekranu.

– Od početka godine u svakom gradu, čak i u gradovima veličine Tajlervila, na severu Virdžinije, došlo je do hapšenja ili, bar, saslušava-nja mladih, posebno devojaka od šestanest do trideset godina. A u Tajlervilu, ništa. Apsolutno ništa.

– Naoružan grad je i pristojan grad? – parafrizirao je Hama jednu staru izreku da bi ilustrovao ono što je Bret kazao.

– Dobro sam proverio i prostudi-rao policijske izveštaje koji stižu od 1966. godine – reče im Bret. – Po-slednji izveštaj je identičan sa izveš-tajem iz odgovarajuće sedmice iz 1972. godine. Isti je slučaj i sa izveš-tajem od prošlog meseca. Ti tipovi šalju iste izveštaje koje su slali i pre deset godina, samo su imena i datu-mi drugi.

Bretovi prijatelji se zgledaše izme-đu sebe. Nije bilo teško pogoditi o čemu misle. Nešto nije bilo u redu u Tajlervilu. I to nešto, Bret Valas je naumio da ispita.

– Biće mi potreban kamion za os-vežavajuće napitke – rekao je Rii. – Jedino, čega ti mali gradovi imaju u većim količinama su barovi. Ako ima neko ponudu napitaka u pola

cene od one koja se traži za koka-kolu ili pepsi, ne može u prvom momentu da bude toliko sumnjiv.

– Za kada? – upita Ria.

– Treba da bude isporučeno do kraja nedelje – odvrati Bret. – Treba mi vremena da se pripremim.

Narednih dana, Bret je pojačao svoje vežbe. Kada nije trenirao, radio je u maloj laboratoriji i podrumu dodžoa i tragao za najmanjom informacijom o okolini Tajlervila i obližnjih gradova. Stari kamionet je u petak stigao u Njujork. Te noći Bret je preleteo preko celog kontinenta. Ujutru je pošao na put kamionetom. Za dva dana, stigao je u Tajlervil. Prva stanica na njegovom putu, posle brižljivog ispitivanja, bila je Stanova krčma.

Glava treća

Došli su po nju u toku noći, kao i obično. U početku je odbijala da vidi svoj položaj, tako što je histerično vrištala kada god bi joj se neko približio. U početku su njeni takmičari odgovarali smehom na njenu histeriju i posmatrali njeno nago telo kak ose otima. Ali, kada su hteli da s njom razgovaraju, dvojica bi je grabila za glavu i plavu kosu, a treći bi joj stavio flaster na usta. I onda bi radio od nje šta je hteo.

Međutim, te večeri je bilo drugačije. Ušli su isto tako tiho u njenu ćeliju i zalepili joj flaster preko usta, ali nje nego što se probudila. On je opet došao na ivicu njenog kreveta i milo-

vao je dok je govorio, ali joj je te večeri rekao i svoje ime.

– Zovi mi Stiven – predložio joj je, dok je ona pokušavala, očajnički, da se oslobodi postavljenih kožnih veza kojima je bila vezana za dušek.

– Ne, ne, ne bi trebalo da se opireš – savetovao joj je. – Trebalo bi da sebe smatraš srećnom. Ti nisi kao druge. Sve su one tako ružne. Nisu kao ti. Ti si savršena. Niko od siročadi nije ništa za mene učinio. Oni su ionako bili za tatu. Sve je uvek za tatu. I tako sam ja sam malo procunjao... uz pomoć mojih prijatelja.

Bacio je pogled na svoje pratiocice i nasmešio se. Oni klimnuše glavom kao oni psi-igračke čije se glave klimaju dok automobil ide.

– Prva je bila malo starija. Nije bila loša, ali je bila luda. Druga je bila zaista dobra, ali ne tako otporna. Otkočila se još u samom početku. Ali, ti si izvanredna. Vredelo je da se čovek otarasi tvojih prijatelja da bi se tebe domogao.

Teri Kaningam pomisli da će poludeti. Trzala je kao sumanuta rukama i nogama i pokušala da vrišti, ali je jedino uspela da povredi kožu oko usana i na zglavcima ruku i nogu. Stiven se okrete i pucnu prstima. Jedan od njegovih pratilaca mu pruži jednu malu kutiju. Stiven je pažljivo otvorio i iz nje izvadi jedan od onih modernih špricева bez igle koji upumpavaju lek u ruku.

– Držite je – naredi Stiven svojim pratiocima.

Sva trojica prosto legoše na nju.

Stiven pristupi cev i povuče odki-
dač. Teri oseti kako joj nešto pro-
struju kroz venu. Što god da je bilo,
preplavilo joj je telo poput talasa.
Udovi su joj otežali i za nekoliko
trenutaka osetila se kao na oblaci-
ma. Taj novi osećaj ju je uplašio još
više. Osećanje užasa dopiralo je
samo do njenog mozga, pošto telo
više nije odgovaralo ni na šta.

Oči su joj bile zamaglile i ona je
ponovo videla svog momka i par
koji je bio s njima na kampovanju, u
šumi. Videla je Kerolino nasmejano
lice uokvireno smeđom, kovržavom
kosom. Videla je Toma i Lerija
kako trčkaju između šatora začiku-
jući jedan drugoga. A onda, kao na
usporenim filmu, videlo je one dru-
ge ljude kako joj prilaze sa puškama.
Dugo im je trebalo da stignu do nje,
ali, Teri nije mogla da pobegne. Se-
dela je i gledala kako su meci razneli
mladića i kako je Kerol nestala pod
rukama njihovog napadača.

Teri Kaningam vrisnu kada joj je
Stiven Tajler skinuo flaster sa usta.
Osetila je bol i otvorila oči da prouči
njegovo lice. Ono kao da je bilo isk-
lesano. Imao je visoke jagodice, ta-
nak nos, tanke usne, crnu kosu i pla-
ve oči. Bilo je to jedno opasno lice
koje kao da je govorilo da taj čovek
posедуje neograničenu sposobnost
da čini zlo. Teri otvori usta da vrisne
još jednom, ali joj droga to nije do-
zvolila.

– Ne brini takva – upozorio je Sti-
ven. – Trebalo bi da budeš dobra
prema meni. Ja imam potpunu vlast

nad tvojim životom. I niko tu ne
može ništa da učini.

Rekavši to, on počeo grubo da je
ljubi.

Bret Valas izruči tela trojice sile-
džija u stolice u kojima su prethod-
no sedeli u Stanovoj krčmi. Onda je
izvadio još metaka iz Endijeovog
opasača, pažljivo napunio Magnum
0.357 i razneo svu trojicu. Pucao je
u razne delove tela, tako da se vidi
da nije precizno gađano. Sve je izlge-
dalo tako kao da je Olivija koja, se
navodno, dočepala prvo puške, ubi-
la Stana i Endija, a onda, uzevši i re-
volver šerifovog pomoćnika, ubila i
trojicu gostiju.

Bret napusti bar, prolazeći preko
kombija kojim se poslužio da dove-
ze ovu trojicu do bara. Potom se, tr-
čeći, vratio svom kamionetu koji je
bio sakrio u šumi. Devojku je bio us-
pavao akupunktruom, tako da je
spavala dubokim, ali ne i mirnim
snom. Njene su farmerke bile cele,
tako da ih je ponovo navukla, a od
pocepane bluze su uspeli da načine
neku vrstu gornjeg dela koji joj je
pokrivao grudi.

Bret sede za volan, nečujan kao i
uvek i ne skidajući tamno plavu ka-
puljaču sa glave. Brzo je upalio mo-
tor i isterao kamionet na put, u
pravcu severa, odakle je i došao. U
sebi je ponovio informaciju koju mu
je Olivija dala. Iako je uspeo nju da
izbavi, još jedna prelepa crna žena
bila je zarobljena negde u gradu.
Koliko je Olivija znala, Rozalind
Koul je bila ili u zatvoru ili u šerifo-

voj kući.

Bretova teorija je na svakom koraku dobijala nove potvrde. Šerif se malo zaboravio zbog novca koji mu je Tayler plaćao i stvorio je sistem po kome su predstavnici zakona u malim mestima dobro poznati. Podmićivanjem sudija i nadzornika predstavnik zakona je mogao da zaustavi koga mu drago, po bilo kom izmišljenom osnovu, i da se pobrine da ta osoba zaglavi u nekom zabačenom zatvoru bez nade u oslobođenje i bez ikakvih drugih mogućnosti, osim da čini ono što šerif želi, ako hoće da ostane u životu. Bret je nameravao da skloni mladu manekenku na sigurno mesto, a onda da se vrati u zatvor i oslobodi njenu šeficu, kao i da se osveti njihovim napadačima.

Ušao je u poslednju krivinu u gradskom okrugu. Na njegovo iznenađenje, troja policijska kola su blokirala put, a šest teško naoružanih policajaca su mu baterijskom lampom davali znak da skrene sa puta.

Sada je znao kako se Mel osećao kada je na putu spazio njegov kamionet. Samo, Bretovo lice i telo nisu odavali iznenađenje. Po glavi je preturao najrazličitija objašnjenja iako je već bio stupio u akciju.

Nisu mogli da otkriju leševe u Stanovoj krčmi tako brzo, osim ako je neko čuo pucnjavu i imao pri ruci radio-stanicu da odmah prijavi svoje otkriće. Ali, Bret je znao da u blizini nije bilo kuca, pošto je detaljno ispitao teren pre nego što je ušao u grad. Isto tako je znao da u blizini

nije bilo vozila na putu, osim njegovog. Ako neko nije krenuo u lov u dva sata ujutro, pet ubistava nije moglo biti otkriveno.

Ali, postojao je još jedan razlog za blokiranje puta. Bret nije mogao da gubi vreme i nagada koji je to bio razlog. Pre svega, morao je da se postara da ga niko ne vidi i da šerif ne spusti svoje šape i na Oliviju.

Bret jednom rukom okrenu volan kamioneta, takvom lakoćom kao da je u pitanju neka igračka, a drugom povuče ručnu kočnicu. Kamionet se zanesu u stranu, zadnjim delom se okrete u pravcu u kome je do maloprije išao, zastade na dva točka i nazad se ispravi usmeren u suprotnom pravcu. Bret otpusti kočnicu i pritisnu papučicu za gas. Točkovi zaškripaše, prilogoše uz asfalt i vozilo pojuri napred, dalje od policijskih kola.

Bret baci pogled u retrovizor. Naravno, šestorica poleteše u kola. I to je bilo sve što je video pre nego što je ušao u krivinu i pojurio nazad u grad.

Do đavola, reče u sebi. Samo da sam imao više vremena da se pripremim! Iznenadni dolazak ove devojke nije bio u planu. Bret je bio planirao da polako stekne poverenje nekolicine stanovnika i da na miru posmatra šta se dešava u ovom kraju. Ali, razne slučajnosti, naterale su ga da krene u akciju pre nego što je nameravao. Nije u pitanju bila njegova neodlučnost da tako rano stupi u borbu, već se brinuo da njegovo

pojavljivanje pre pravog trenutka ne dovede u opasnost živote nestalih lica. . . ako već nisu bili mrtvi.

Bret začu sirene policijskih kola koja su ga gonila. Odmah zatim, njegovo razvijeno čulo sluha je ustanovilo da su se samo dva od tri automobila nadała za njim. Jedna su kola ostavili da i dalje stražare na granici Tajlervila. Bret je sada u to bio siguran. Blokada nije bila namijenjena samo njemu. Bila je namenjena svakome ko bi noću pokušao da napusti grad. Iznenada, njegova se teorija pokazala nepotpunom. Puno je nedostajalo da bi slika bila potpuna i prava.

Sada je Bret začuo pucnjavu iza sebe. Ponovo je pogledao u retrovizor. Policijska kola su mu se sve brže približavala i policajci u njima su pokušavali da mu probuše zadnje gume. Pitao se, kakvi to manijaci nose policijske uniforme u ovom gradu. U svakom drugom gradu, policija je morala da pravda svaki utrošeni metak, a ovde se rasipalo kao da su meci bili besplatni.

Još nešto mu pade na pamet. Policajci su do sada već mogli da stignu njegov kamionet, ali nisu. Isto tako, svako ko je proveo nekoliko časova na obuci gadanja, do sada bi bez pomuke pogodio zadnje gume njegovog vozila. Ovako je izgledalo da se policajci nepotrebno poigravaju sa »prestupnikom« o kome ništa nisu znali. Ako je ono što mu je Olivija rekla bilo tačno, onda oni nisu znali za nju, što je značilo da ih gone tek

onako. Svakoga bi zaprepastila takva konstatacija, ali je Bret samo prilagodio svoj način mišljenja novoj situaciji. Ovde nije bilo u pitanju hvatanje preplašene devojke, već pravi policijski čas. Ako bi ga neko prekršio, rizikovao je sopstveni život.

I pored neverovatnih sposobnosti koje je posedovao, Bret nije mogao da natera kamionet da ide brže. Ali, ako ostanu na putu, progonitelji će ih, ili uhvatiti, ili ubiti. Moraće da ih izbegava sve dok se ne uveri da nisu pozvali ostatak »trupa« u pomoć. Nije sumnjao da bi sve njih mogao da eliminiše, ali bi takav masakr zapečatio sudbinu nevinih žrtava. Ruke su mu bile vezane.

Bret opet okrete volan sa takvom lakoćom da bi zadivio svakoga, ko bi ga posmatrao. Ovoga puta nije skrenuo vozilo za pola kruga, već ga je usmerio ka šumi s leve strane puta. Policajce je potpuno iznenadilo njegov potez, tako da su projurili pored njega. Kada su shvatili šta se desilo, zaustavili su svoja kola u mestu, okrenuli ih i, uz škripu točkova, ponovo krenuli za Bretom.

Bret je svu svoju veštinu usredsredio na vožnju kroz šumu. Vozilo je počelo da se trese i poskakuje zbog neravnog terena što je, i pored uspavlivanja akupunkturom, probudilo devojku. Bret je začu kako uzvikuje od iznenadenja i straha.

– Ostani na mestu – rekao je ne mičući se s mesta. – Drži se čvrsto i nemoj da viriš.

Dva policijska automobila kretala se po tragovima točkova Bretovog kamioneta. Nekako su i uspevali da ga prate, ali onda su stigli do jednog uzvišaja gde je tle bilo pokriveno snegom zemljom. Oba vozila skliznuše natraške niz padinu, ali jedno od njih nije uspeo da se održi na oputku, pa je skrenulo, udarilo u neki balvan, preskočilo ga prednjim delom tresnulo o zemlju. Motor ispusti neke čudne zvuke i ugasi se. Vozac pokušava da ga upali, ali, uzalud.

Predite u naša kola – pozvaše ih policajci iz neoštećenih kola. – Gonicemo ga zajedno.

Ne dolazi u obzir – glasio je odgovor. – Pozvaćemo stanicu da vidimo šta se dešava.

Onaj prvi nije više insistirao. Uz skuplu točkova, neoštećeno vozilo nastavi trku.

Bret je terao svoj kamion uz uspon sa druge strane brda. Jedino što je u tom trenutku želeo, bilo je da se otarasi policijskih kola, sakrije kamionet i nastavi put pešice. Kada se uspeo na vrh uzvišice, Bret primeti da put na tom mestu prestaje. Ispred njega je bila provalija duboka preko petnaest metara. Sa tako teškim vozilom, pad bi bio fatalan.

Ah, Bret je a glavi već imao drugi plan. Pažljivo je poterao vozilo u stranu, okrenuo ga tako da je jedno vreme išlo duž ivice provalije, pedući po pedalj. Onda je sišao sa puta i pustio da kamionet sklizne nekoliko metara unazad.

Samo što je izveo taj manevar, policijska kola prodoše pored njega. Pre nego što su se policajci povratili od iznenađenja. Bret je već bio iza njih i polako ih gurao ka steni. Još samo desetak metara i stići će do ivice provalije. Bret je trebalo samo da dogura automobil dotle, a pad sa tolike visine bi učinio svoje.

U tom trenutku, Bret spazi da jedan od policajaca drži pušku u ruci i da se sprema da puca.

– Dole! – jedva je Bret uspeo da vikne, pre nego što se kiša metaka sručila na vetrobransko staklo.

Bret je bio plegao po sedištu, ali nogu sa papučice za gas nije sklanjao. Izračunao je da treba još tri sekunde da gura kola kako bi ostvario ono što je naumio.

Za to vreme i drugi policajac ispraznio svoj revolver. U tom trenutku, Bret skloni nogu sa papučice za gas i pritisnu kočnicu. Kamionet se zaustavi u mestu, ali su policijska kola nastavila da se kreću napred. Dva su se vozila razdvojila. U jednom momentu, policijska kola su se našla na vrhu uzvišice, ali su već u drugom letela preko ivice stene. Bret začu tresak kada je automobil udario u podnožje stene. Gotovo istovremeno se uspravio u sedištu.

– Hajdemo – obratio se Oliviji. – Nastavićemo put pešice.

Umesto odgovora, do njega dopre neko čudno krkljanje. Okrenuo se i zavirio u zadnji deo kamioneta. Olivija je sedela sa rukama ispred sebe, kao da nešto moli. Krkljanje je dopi-

ralo iz njenih usta odakle je šikljala krv. Ceo torzo joj je bio prošaran ranama od sačme koja joj se zarila u kožu – ne toliko duboko da bi je usmrtila, ali, dovoljno duboko da prouzrokuje intenzivan bol.

Međutim, nisu te rane odlučile njenu sudbinu. Čak ako bi je i nosio sve vreme, devojka bi preživela. Ali, ranu od Magnuma 0.357 na stomaku ne bi preživela. Bret je odmah mogao da vidi da su joj vitalni organi bili skoro razneti.

Bret zažmuri. Iz ovog ili onog razloga, devojka se nije spustila na sedište kada joj je Bret to rekao. Ostala je da sedi. Samo ju je iznenađenje, što je pogodena baš kada je mislila da je bezbedna, držalo u životu. U poslednjim trenucima svoga života, shvatila je da će umreti u mukama i da je isuviše mlada da umre. Njena je panika zbog toga bila užasna za gledanje. Bret nije mogao da dozvoli da devojka tako umre. Pružio je ruku ka njoj i momentalno je uspavao. A onda, pre nego je metak to mogao učiniti, okončao joj je život.

Bret okrete glavu, osećajući knedlu u grlu. Jedan nindža nije osećao bol, ali je žalio za gubitak. Jedan nindža je bio moćan baš zato što je poštovao ljudski život.

Ali, on Olivijine ubice nije smatrao ljudima. On će poštovati samo njihovu smrt. Bret brzo izađe iz kamioneta i pride ivici provalije. Policijski automobil je bio na samom dnu provalije, sa točkovima uvis. Iako je bilo dosta mračno, Bret pri-

meti kako se drugi policajac polako izvlači iz ostataka automobila.

Bret nije dugo razmišljao. Vratio se u kamionet, pokrenuo motor i, baš kada se vozilo našlo na ivici, iskočio napolje. Ponovo je stajao na rubu provalije i posmatrao kako se kamionet vinuo u vazduh, a onda sručio na policijski auto i čoveka koji se već bio do pola izvukao iz krša. Izraz njegovog lica kada je video da se kamionet obrušuje na njega, zadovoljio je Breta. Ipak je bilo neke pravde.

Odmakao se od ivice kada su se oba vozila zapalila. Plameni stub se vinuo gotovo do vrha uzvišice i načas osvetlio tamnu priliku nindže. Zatim se sve pretvorilo u oganj i druga dva policajca, koja su preko radija tražili pojačanje, a onda krenuli pešice za svojim drugovima, nisu videli da se bilo šta kreće u tom bljesku. Nindža je ponovo postao deo noći.

Osvanulo je jutro u Tajlervilu. Šerif, Nik Šerman je posmatrao kako sunce izlazi. Počešao je bradu, a onda se okrenuo dvojici policajaca koji su videli kako se kamionet srušio na policijska kola. Prvi je počeo da muca kada je šerif upro svoj pogled u njega.

– Mo . . . mora da je to bila ona Crnkinja, Nik – rekao je.

– Ana – dodade drugi revnosno. – Hoću da kažem, kada je taj kamion krenuo ka nama, na vozačevom mestu nije bilo nikoga.

– Tako je, Nik – reče prvi. – Ko bi

drugi mogao biti osim te crnčuge? Znaš i sam kako čovek u mraku ne može da ih vidi, ako se ne smeju i ako žmure.

– Šerife! – iznenada reče Šerman, pretećim glasom.

– Šta si rekao, Nik? – upita prvi policajac.

– Ja sam šerif u ovom gradu – zarezu Šerman. – Ima da me zoveš tako.

– Važi, Ni. ... ovaj, šerife.

Šerif zaobiđe svoj sto pored prozora i pođe ka otvorenim vratima svoje kancelarije. Bacio je pogled ka zatvoru. To je bilo čisto, renovirano mesto. Staro osvetljenje su zamenile neonske lampe na tavanici. Svi su zidovi bili zvučno izolovani. Tu je bilo nekoliko modernih pisanih stolova, nekoliko pisanih mašina, nekoliko telefonskih aparata i dve ćelije za privedena lica. Sa desne strane su bila zaključana gvozdena vrata. Iza njih su bile još četiri ćelije gde su držali ozbiljne prestupnike.

– Gde je našla kamionet? – upita šerif svoje uplašene pomoćnike.

Ova dvojica se zgledaše, ali ni jedan ni drugi nije znao odgovor. Obajica su znali da treba da odgovore, ali su isto tako znali da se šerifu neće dopasti to što budu rekli. Drugi policajac odluči da probije led.

– Pojma nemamo, šerife – reče on u poštovanjem.

– Tražili smo registarske tablice ... znaš, da bi saznali čiji je kamionet, ali, posle pada, nismo nigde mogli da ih nađemo.

Šerman je bio svestan toga. I sam je, nešto ranije, otišao da vidi mesto nesreće. Tajler ga je zaposlio da kontroliše bezbednost grada i Šerman je svoj posao shvatio ozbiljno i obavljao ga sa zadovoljstvom.

– Recite mi još jednom, šta ste videli – ozbiljno je rekao.

– Pa – počeo drugi policajac. – Potrčali smo uz brdo odmah, pošto smo te zvali preko radija.

– I baš se u tom trenutku kamionet stušio ka ivici provalije.

– A onda se, jednostavno, preturio preko ivice.

– I to je sve? – upita Šerman, znajući odgovor unapred. – Sve to nema smisla. Ta devojka prvo poubija pe-toricu mojih najboljih ljudi, a onda ima petlju da gurne auto u provaliju kada je sateraju u ćorsokak.

– Znaš i sam, šerife, kakve su te crnčuge – primeti drugi policajac. – Kao životinje.

Šerif oštro pogleda svog potčinjenog. Drugi policajac se gotovo zane-se od tog pogleda. Nik Šerman je bio od onih ljudi koje su svi ozbiljno shvatali, ukoliko nisu želeli da pevaju u nebeskom horu. Šerif se oslonio svojim krupnim šakama o sto, a onda se ponovo uspravi. U svojoj punoj visini od preko dva metra, Šerman je izgledao zastrašujuće. Imao je riđu, kratko podšišanu kosu, lice išarano ožiljcima od bubuljica, ali i nekih drugih rana. Vrat mu je bio debeo i mišićav, kao i celo telo. Zurio je u svoje ljude pogledom koji bi svežu šljivu pretvorio u suše-

nu.

Onda frknu, spusti pogled na svoje pesnice i nasmeši se. Policajci se opustiše, ne znajući da im se šerif smije. Nije mogao da poveruje da su ovi momci bili toliko drski, da nekoga nazovu životinjom, posebno jednu osamnaestogodišnju crnu devojku koja je imala petlju da im se suprotstavi. Divio se njenoj snazi, mada ga to ne bi sprečilo da je ubije da je bila živa.

– Jeste li sigurni da je i ona sletela s kamionetom?

– Drugačije nije moglo da bude, šerife – reče prvi policajac.

– Nisam te pitao za mišljenje – hladno reče šerif. – Pitam te da li si gurno znaš.

– Slušaj – umeša se drugi. – Baš pre nego što će da poleti preko ivice, video sam da su se vrata kamioneta otvorila, ali niko nije ispao.

– Jesi li siguran?

– Siguran sam, šerife. Niko nije izašao iz kamioneta pre nego što je pao.

– Naši momci još uvek pretražuju ostatke – dodao je prvi. – Kažu, da su skoro sigurni, da su našli devojčine ostatke.

Šerif je razmišljao o dokazima. Ništa mu se to nije sviđalo, ali drugog objašnjenja nije bilo. U početku mu nije izgledalo verovatno da bi jedna balavica imala petlju da zbriše više od pola tuceta iskusnih muškaraca, ali, prisecivši se kako bi njegovi ljudi postali ledonistički nastrojeni posle nekoliko meseci provedenih u

ovom gradu, pretpostavka je postala verovatnija. Momci nisu shvatili devojku, ozbiljno, a kada se ona dočepala oružja, bilo je isuviše kasno za sve.

– U redu – reče šerif Šerman. – Odlazite sada. Vratite se na dužnost.

Nije morao da im kaže da pripaze da se tako nešto ne ponovi. Ako bi se ponovilo, značilo bi njihovu mentalnu smrt.

Dva policajca su u takvoj brzini napustili šerifovu kancelariju da su se gotovo sudarili na vratima. Šerif je sačekao da odu i tek je onda podigao slušalicu. Veza je bila automatska. A onda reče:

– Da, gospodine. Verujem da je slučaj završen. Problem je rešen i naše su granice ponovo bezbedne. Da, gospodine, u svakom slučaju ću pojačati naše patrole. Da, gospodine, razumem.

Hvala gospodine.

Šerif spusti slušalicu sa izrazom gađenja na licu. Nik Šerman nikoga u svom životu nije oslovio sa »gospodine«. Uvek je on bio vođa, gazda. Ali, Tajler mu je dao moć za kojom je čeznuo u situaciji u kojoj bi bio lud da odbija. S ponosom je isticao Tajlevil kao evolucioni primer zakona prirodne selekcije. Ovaj posao je dobio na klasičan način. Ubio je svog prethodnika. I do sada se nije pojavio niko ko bi bio dovoljno jak da uzurpira njegov položaj. Šerman izvuče gornju fijoku svog stola, izvađi neke ključeve i ustade.

Prošao je kroz prazan zatvor i pri-

kao metalnim vratima na poprečnom zidu. Uz pomoć tri ključa, on otvori ta vrata u uđe u tajlervilsku tamnicu. Bila je to jednostavna, ali veoma efikasna kutija. Bila je sazidana od armiranog betona i na njoj nije bilo prozora već se vazduh upumpavao kroz cevi. Kroz te cevi se, naravno, mogao ubacivati i gas, ali i apsolutno ništa, tako da bi se zatvorenici ugušili za nekoliko časova. Te su cevi bile postavljene odmah od dugačkih lampi koje su se nalazile između dva kaveza sa obe strane kutije. Kavezi su bili visoki skoro pet metara.

Tri kaveza su bila prazna. U poslednjem kavezu s leve strane nalazila se sitna, zgrčena prilika. Rozalind Koul je sedela u praznoj ćeliji na podu. Ruke su joj bile vezane na ledima policijskim lisicima. Pored cipela, to je bilo jedino što je imala na sebi. Šermanu se dopao taj efekat. Činilo mu se kao da je uobražena kučka bila vraćena tamo gde pripada – u ropstvo.

Šerif otvori vrata njene ćelije i uđe unutra. Rozalind ga pogleda praznim očima. Više nije imala snage da se bori. Provela je dugu i ponižavajuću noć.

– Hajde curo – grubo joj se obrati Šerman. – Ustani. Znaš šta hoću. Rekao sam ti, kako mi se dopada.

Rozalind se ne pomače. Ovoga puta mu neće pružiti satisfakciju, time što će se boriti.

– Rekao sam ti da volim da bude živahno, curo – reče Šerman. – Haj-

de.

Rozalin obori glavu, spuštajući bradu na grudi. Šerman joj pride, podiže glavu i pogleda je svojim ludčkim očima.

– Slušaj – obratio joj se divlje. – Moraćeš to da uradiš, borila se ili ne, pa bi ti bolje bilo da me usrećiš. Može da bude kratko i bezbolno, ili dugo i mučno. Biraj. Uostalom, bolje sada uživaj jer, kada čovek sa planine bude sa tobom svršio, bićeš srećna ako od tebe uopšte nešto bude ostalo.

A onda udarci i uzvici počese da odjekuju u praznom, izolovanom zatvoru.

Tražim jednu devojkicu – reče čovek sa kosom boje peska.

– Zar ih svi mi ne tražimo? – odvratila mu starac koji je sedeo na verandi, i zakikota se.

– Niste me dobro razumeli – strpljivo počeo mlađi čovek. Na sebi je imao farmerke, čizme i košulju sa dugim rukavima, boje kože, koja je podsećala na vojnu uniformu.

– Radi se o mojoj devojci – objasnio stranac. – Trebalo je da se nađemo u Ričmondu jutros, ali se nije pojavila. Kao lud se vozim okolnim putevima u nadi da ću nešto saznati, ali do sada nisam ništa otkrio.

Starac zaustavi svoju stolicu za ljuljanje i zagleda se u pravcu centra grada, pre nego što će odgovoriti.

– Pa – reče on najzad. – ona nije mogla da se zadrži. Mi nemamo ni hotel, niti bilo šta slično. Ovo je mi-

ran grad, gospodine.

Starac baci pogled duž glavne ulice. Mali trg sa vitkim stubom za zastavu bio je okružen niskim, trošnim zgradama. Video je gradsku većnicu i neke druge zgrade koje su mogle predstavljati biblioteku, restoran, tržni centar, ali su sve one delovale napušteno. Jedine kuće u gradu, bile su dve na drugoj strani trga i ova ispred koje je stajao. Iznad celog naselja uzdizala se omanja planina. Nije bila mnogo visoka, ali je cela bila prekrivena zimzelenim drvećem. Jedino što je narušavalo to more zelenila bila je neka konstrukcija od betona i čelika koja se uzdizala iznad drveća, pri vrhu planine. Bila je to tajlervilska škola za siročad.

– Pa, možda ste je videli da ovuda prolazi. Vozila je Oldsmobilov Katlas sjuprim iz 1980. godine, velika kola tamne boje sa ...

Prekinulo ga je pištanje jedne stalice koje je dopiralo iz kuće.

– Džozefe! Odmah ulazi unutra! Čuješ li me, Džozefe? Zar ćeš celo jutro izgubiti blebećući sa strancima?

Drugima bi to zvučalo kao obično prebacivanje, ali Bretu Valasu nije mogao da promakne prizvuk straha u ženinom glasu.

– U redu, draga – spremno odgovori starac.

Ustao je i pošao prema vratima. Ali, pre nego što će ući, on se okrete i obrati mladiću.

– Sinko, tvoja se devojka nije za-

držala u ovom gradu. Ako misliš sebi dobro, nemoj ni ti.

– Džozefe!

Ovoga puta je strah u ženinom glasu bio očigledan. Starac se brzo okrete i uđe u kuću.

Bret baci jedan bolji pogled na kuću. Ona se polako rušila. Prozori kao da godinama nisu bili prani, a i stolarija je već davno izgubila boju. Mladić se okrete i pođe ka centru grada. Međutim, pogled mu je još uvek bio na kući.

I, naravno ofucana zavesa na jednom od prozora se razmače i Bret spazi Džozefa, kako ga posmatra. Čim je video da ga je mladić spazio, starac užurbano navuče zavesu, ali, ipak, ne dovoljno brzo, da spreči momka da vidi njegovu ženu, kako sa nekim uzrujano govori preko telefona.

Bret nastavi u pravcu centra. Nije bio mnogo zadovoljan ulogom Rozalindinog momka, ali drugog izbora nije imao. Događaji od prošle noći su ga uverili da ima posla sa potpuno kupljenim gradom. Nije više bilo načina da se mirno umeša u njihove redove. Celo bi mesto sumnjičavo gledalo na jednog stranca, nezavisno od njegovih namera. I tako se Bret odluči za ulogu koja jeste da je izazivala sumnju, ali nije odavala njegove prave namere. Ljudi se tako neće pitati ko je on, već šta da čine s njim.

A to je Bretu odgovaralo. Dopustiće da opasnost dođe njemu, neće je sam tražiti. Približavajući se grad-

skom trgu, Bret je dobio potvrdu svojim sumnjama. U svakom drugom gradu, tu bi sve vrvelo od aktivnosti, ali je ovde bilo kao u grobu. Ulice su bile prazne. Bret je, faktički, bio sam dok se peo uz stepenice gradske većnice.

Vrata te, navodno, javne zgrade, bila su zaključana. Bret se okreće da osmotri ceo grad sa tog mesta. U gradu nije bilo prodavnica, restorana, bioskopa, apoteka, benzinskih pumpi. Mesto nije bilo izgrađeno da je u njemu živi. Bilo je tako planirano da se kroz njega samo prođe. Dosta je truda bilo uloženo da grad izgleda što neprivlačnije. Ako bi prolazniku iznenada bila potrebna pomoć lekara, ili mehaničara, Tajlervil mu takvu uslugu ne bi mogao pružiti. Nesrećnik ne bi imao drugog izbora do da nastavi put. A ako bi mu kola bila onespособljena, Bret je bio siguran da bi ga lokalna policija rado odvezla odatle.

Policajska stanica je bila jedno od retkih mesta koje je delovalo aktivno. Premišljao se da li da uđe unutra i raspita se o Rozalind, ali nije želeo da prerano uđe u osinje gnezdo. Zato je pošao ka jednom drugom mestu, odakle su dopirali zvuci muzike i miris roštilja.

Bret dobro osmotri okolini, idući ka restoranu. Zabravljena prodavnica je bila levo od restorana, dok je sa desne strane bila jedna uličica. Bret pride vratima, okreće kvaku i uđe unutra. Treštanje muzike zaglunu mu uši, a gusti dim natera suze na

oči. U prostoriji je vladao polumrak, ali je Bret još sa vrata izvideo situaciju. Drvena pregrada je delila celu prostoriju na pola, tako da je sa jedne strane bio šank, a sa druge stolovi. Pregrada se na vrhu završavala plastičnim tablama u boji koje su služile kao neprozirni prozori. Između tih ploča i tavanica bio je slobodan prostor, tako da je barem mogao da vidi goste, a i oni njega.

Na suprotnom kraju bila su pokretna vrata koja su vodila u kuhinju, a sa leve strane jedan džuboks iz koga su dopirale kaubojске pesme. Jedino što je odudaralo od klasičnog izgleda bara bio je podijum na kome su se nalazili instrumenti koje je ostavila neka muzička grupa. Bilo je tu nekoliko postolja za note, jedna gitara, harmonika i bubnjevi koje niko već godinama nije koristio.

– Zatvori ta vrata! – neko se besno obrecnu iz mračnog ćoška.

Bret se vrati i zatvori vrata. Punački barmen sa bradom, koji je živo razgovarao sa jednim policajcem za šankom, spazi Breta. Osmeh sa lica mu je nestao kada je shvatio da ga ne poznaje. Policajac je video izraz barmenovog lica, pa je i on pogledao u Bretovo pravcu. I njegovo je lice poprimilo zabrinuti izraz. Policajac onda ustade, pride džuboksu i isključi ga. Zatim se okreće, zaklači palčeve za opasač revolvera i zagleda se u Breta. Svi prisutni ustadoše. Gledali su u policajca.

– Šta ti je, Klife? – besno ga upita jedan od gostiju i pride mu.

Taj drugi čovek je, kao i svi ostali, bio krupan i ružan. Neupućenom, svi bi izgledali kao da su upravo pobegli sa Alkatraza. Policajaca po imenu Klif nije ni pogledao ljutitog čoveka koji mu je prilazio. I dalje je zurio u Breta. Uskoro je i onaj ljutiti shvatio o čemu se radi. Ubrzo su svi zurili u Breta, a onda mu Klif pride.

– Šta možemo da učinimo za tebe, momak? – upita ga. Svi su napeto iščekivali Bretov odgovor.

– Samo sam tražio jedanu osobu – reče Bret, kao da se brani.

– Ne poznajem te – reče Klif. – Koga to tražiš?

– U prolazu sam – reče Bret. – Tražim svoju devojk.

Reakcija okupljenih je bila interesantna. Niko nije delovao začuđeno, izgledalo je kao da svi znaju o čemu se radi, kao da su očekivali da će neko doći da traži nestalu devojk, ali nisu znali, koju.

– Kao što vidiš, ovde nema devojaka! – doviknu onaj ljutiti.

– Umukni, Side! – brecnu se Klif, a onda se obrati Bretu. – Kako izgleda ta devojk?

– Visoka je preko metar i sedamdeset, stara dvadest i sedam godina, crna, kovrdžave kose do ramena, smeđih očiju, dobro građena – reče Bret, prisećajući se opisa koji mu je Olivija dala.

– Takvu nismo videli – reče Klif.

– Video sam jednu brinetu kad je projurila kroz grad – umeša se Sid, pokušavajući da ukrasi celu priču.

– Kako je izgledala?

– Oh – prozbori Sid, smišljajući šta kaže. – Ne mogu da kažem koliko je bila visoka jer je sedela, ali je imala frizuru kakvu si ti opisao. Nisam je baš najbolje video, ali je bila lepa. Imala je lepe oči, bledu kožu. . .

– Onda to nije bila Rozalind – reče Bret. – Rozalind je crna.

Izgledalo je kao da je bacio bombu posred sobe.

– Crna? – uzviknuo je Sid. – Ti imaš Crnkinju za devojk? Pre nego što je Klif mogao da se umeša, barmen je progovorio: —

– Onda svakako nije ovde, gospodine moj. Mi ne služimo crnčuge. Mislim da bi ti najbolje bilo da se i sam izgubiš odavde.

Ostali se složiše sa njim, prigušeno mrmljajući i preteći koračajući ka Bretu. Jedino je Klif stajao tamo gde je i bio, nesiguran šta da radi.

Bret je ostao da stoji, pažljivo proučavajući lica svojih protivnika. Izgledali su kao čopor sitnih vukova. Njihova mržnja prema crnoj rasi je bila prava. Bret je viđao takve izraze lica, na skupovima članova Kju Kluka Klana, na sastancima Društva Džona Birča, na nacističkim marševima. Imali su izgled zaslepljenih, uskogrudih sociopata, besnih, samozadovoljnih i nemoralnih. Nije želeo da se sukobi sa njima, ali je i za to bio spreman.

Baš u tom trenutku, vrata se iza njega otvoriše i tresnuše o zid. Bret se osvrte preko ramena u trenutku kada su i ostali pogledali pridošlicu.

Iznjega je stajao visoki, kršan čovek crvene kose, u savršeno skrojenoj policijskoj uniformi.

– Zdravo, Done – obrati se on barmenu. – Kako je danas?

– Ovaj . . . ovaj gospodin – zamucka Don, pokazujući Breta, – traži svoju devojkicu. Crnu damu.

– Je li? – nevino upita crvenokosi, inko je Bret bio siguran da ovaj nije tako osećao. – Sreća da sam naišao – reče, obraćajući se Bretu i pride mu. – Ja sam šerif Nik Šerman, gospodine . . . ?

– Kreg Miler – reče Bret, rukujući se sa šerifom.

– Pa, hajde da sednemo, gospodine Miler – ljubazno ga ponudi šerif. – Jeste li za neko piće?

– Ne, hvala, ne pijem – zahvalno odvrati Bret, koraćajući za šerifom ka jednom praznom stolu. – Malo se brinem zbog Rozalinde.

Seli su za sto i Bret ponovi opis devojkice. Sid opet nije mogao da se uzdrži kada je pomenuta devojkina boja kože.

– Kažem vam da nije imala šanse da se ovde zadrži – doviknuo je sa svog stola.

– A i da jeste, – dodade Don – sigurno ne bi bila dobrodošla.

– Dosta je, momci – preteći reče šerif. – Smirite se.

– Ja je ionako ne bih uslužio . . . – mrmljao je Don.

– Umuknite već jednom! – povika Šerman.

To ih je smirilo. Ali, šerifu prode kroz glavu da je scena bila isuviše

napeta da bi izgledala baš tako naivna. Zato je pokušao da je malo ublaži.

– Kažem vam, gospodine Miler, taj momak je nemoguć. Kad god dobije slobodan dan iz škole, sve vreme se ponaša kao pušten sa lanca. Više nego jednom je proveo noć u pritvoru.

Bret se saučesnički naže ka šerifu i, sa zabrinutim izrazom na licu, obrati se.

– Recite mi iskreno, šerife, da li je moguće . . . ovaj, da li ste skoro imali problema sa . . . ovaj, znate rasnim neredima?

– Zaboga! Taman posla! – zgranuto odvrati Šerman.

– Hoću da kažem, da li je ikada neka crna devojkica silovana u Tajlervilu?

Šerif je brzo primirio i pokušao je da uteši Breta.

– Sada znam na šta mislite, gospodine Miler. Uveravam vas da nikakvih nereda te vrste u gradu nije bilo. Ja bih bar to trebalo da znam. Budite uvereni da nereda neće ni biti dok sam ja šerif.

Bret se u sebi zahvali krupnom čoveku. Stvari su bile daleko gore nego što je on uopšte i pomišljao. Ali, bar neće morati da vrši nikakvu selekciju. Svi su bili u ovo umešani.

– Eto, ni ja niti bilo ko od mojih pomoćnika nije video vašu devojkicu. Možda je i prošla kroz grad, ali se sigurno nije zaustavljala. Mi bismo to saznali. Zato vam predlažem da se vratite u svoja kola i pogledate malc

nije niz put – reče šerif, ustade od stola i time dade Bretu na znanje da je razgovor, bar što se njega ticalo, završen.

– Čujte, šerife, ako nemate ništa protiv, ostao bih još malo u gradu – oprezno počeo Bret. – Znao, vreme je ručku, a ja bih da se malo odmorim pre nego što nastavim. Ako vam to ne smeta.

– Ovo je mali i miran grad, gospodine Miler. Mi već imamo dosta posla zbog Škole i nadzora nad našima. Vi sedite i odmorite se, to je u redu. Ali, zapamtite da niko nije video vašu devojkicu u ovom gradu. Zato, čim budete gotovi s ručkom, nastavite put. Mi imamo puno posla. Nadam se da shvatate? Šerman značajno pogleda Sida.

Bret se u sebi smeškao, ali mu je lice i dalje bilo ozbiljno.

– Shvatam, šerife – rekao je polako.

– Ali, ja ne shvatam! doviknu Don. – Već sam rekao da ne služim njegovu sortu!

– Zaboga, Done! – prasnu šerif. – Pa, on nije crnija. Daj mu pivo, usluži ga.

– Ali, on voli crnje! – bunio se Don.

– Rekao sam ti da mu daš pivo – procedi šerif. – Na račun kuće.

– Do đavola, Nik . . . – počeo barmen, ali umuknu kada ga šerif preteći pogleda.

Bret je uživao u toj sceni. Bilo je očigledno da šerif nije imao potpunu kontrolu u gradu. Svi su ga se

plašili, ali su bili dovoljno glupi da mu protivreče kada bi on nešto naredio. Šerifi i barmen su se jedno vreme posmatrali, a onda Šerman dade znak Klifu da mu priđe.

– Dodi, Potse – pozvao ga je. – Treba nešto da ti kažem, nasamo.

– Šta je posredi, šerife? – upita Klif, kada su izašli napolje.

– Ovaj tip je mnogo radoznao. Na licu mu se vidi da ima nameru da još njuška okolo. Zadržavaj ga dok ne stupi u vezu sa čovekom sa planine. Obeshrabri ga. Ako treba, propusti ga malo kroz šake.

Glava četvrta

– Znači tako, spetljao si se sa crnčugom, a? – upita Sid, sedajući za Bretov sto, ubrzo pošto se Klif vratio unutra.

– Slušaj – opomenu ga Bret. – Ostavi me na miru.

– Neću, moraš da mi kažeš kako je – drsko je navaljivao Sid. – Često mi je to padalo na pamet, ali bih se uvek predomislio. Nekako mi je sve to smrdelo – reče dalje Sid i nasmeja se.

Bret, gotovo, htelo da ga poljubi. Bio je zadovoljan što njegov plan tako dobro prolazi. Sid je verovatno htelo da zapodene kavgu, ali po šerifovom naređenju. Na taj način bi imali dobar izgovor da ga prebiju na mrtvo. Morali su da imaju izgovor u slučaju da šerif odluči da pusti Breta da živ ode iz grada. A to je sve zavisilo od narednih nekoliko minuta.

Tada će odlučiti da li isuviše rizikuju ako ga puste. Nisu mogli da dozvole da dođe do neke istrage, ali isto tako, nisu smeli da dopuste da neko dođe da se raspituje za Krega Milera.

– Šta ti znaš o tome? – upita Bret Sida.

U međuvremenu, prebrojao je broj gostiju u baru. Pored Dona i Klifa, bilo ih je još četvorica. Sid je ustao od Klifovog stola sa Bretove leve strane. Još jedan čovek je sedeo pored policajca. Policajac je imao revolver. Don je bio za šankom i verovatno je tu držao pušku, kao i njegov kolega Stan. Prvo što je trebalo da uradi, bilo je, da se otarasi onih koji su bili naoružani.

– Pa, ništa – odvrati Sid. – Ti si ovdašnji stručnjak za crnčuge. Nego, reci mi, jel' oni, zaista, tako smrde?

Za jednim stolom, blizu vrata, neki su igrali karte. Na stolu je bilo dosta novaca. Bret nije mogao da im vidi pojaseve, tako da nije znao da li su naoružani, ili ne. Ali, uskoro će i to saznati.

– Pokušaj da odrasteš – reče Bret Sidu.

To uopšte nije poremetilo Sida. On se smeškao, a onda mu se izraz lica promenio, kao da se iznenada setio nečega.

– Čekaj trenutak, čoveče! – uzviknuo je. – Možda sam ipak video tvoju Crnkinju! Sinoć, dok sam se šetao kroz šumu, jedan seksi glas me je upitao da li hoću malo . . . Smrdela

je na prženu piletinu, ali ja nikada ne gledam poklonu u zube. Možda nešto tu gurnem, ali nikada ne gledam . . .

Bret oseti neki pritisak na potiljku. Kao da je svaki predmet iza njegovih leđa vršio određeni pritisak na njega. Osećao je da, ako bi neko ušao kroz kuhinjska vrata, to ne bi promaklo njegovom oku.

– I tako, pristao sam, pričao je dalje Sid. – Kleknula je i rekla da bi to učinila svakom belcu na koga bi naišla . . .

Bret je osećao izuzetan mir. Sklopio je mir sa smrću i tako je mogao da je prihvati. Tasovi na vagi su bili izjednačeni. Znao je da su ovi ljudi zli. Bret je bio potpuno spreman.

– Pitao sam je da li te zna – reče Sid Bretu. – Ali, nije mogla da odgovori pošto je već . . .

– Začepi ta pogana usta! – prekide ga Bret, glumeći jarost.

Učinio je upravo ono što je Sid od početka očekivao da će uraditi. Pokušao je da gurne Sida i zato je nespretno pošao rukom ka nasilnikovom ramenu. Sid je već imao iskustva sa takvim. Jednostavno će ga, kao što je to radio i sa drugima, zgrabiti za zglavak ruke, iskrenuti mu ruku, povući ga ka sebi i udariti slobodnom rukom. Onda bi mu se pridružili ostali i stranac ne bi imao nikakve šanse. Instinktivno je pošao rukom da zgrabi Bretov zglob.

U jednom potezu, Bretova ruka je promenila pravac na pola puta ka Sidovom ramenu, skliznula poč

njegovu isturenu ruku, a onda ga potkačila po nosu, tako velikom brzinom, da to niko nije primetio. Kako je drugima izgledalo, oba čoveka su zamahnula u isto vreme i, pre nego što je i jedan mogao da dohvati drugog, Sid je poleteo iz stolice. Krv mu je šikljala iz rupe gde mu je nekada bio nos.

Svi su, šokirani, zurili u Sida. A onda okrenuše glave ka strancu. Međutim, on nije više bio na istom mestu.

Čim je ubio Sida, Bret se uspravi na stolicu i skoči unazad na podijum. Pre nego što je uopšte stao na noge, Bret je u letu odvrnuo, leptir-navrtke i odvoji činele od njihovih stalaka. Kada je stao na podijum, Bret je u svakoj ruci imao po jednu činelu.

Don prođe rukom za puškom koju je držao ispod šanka. Klif napola ustade, pokuša da zgrabi svoj revolver. Bret hitnu obe činele u isto vreme. Činela iz njegove leve ruke polete preko celog bara i odnese deo Donove lobanje, zajedno sa kosom i mozgom. Činela iz Bretove desne ruke već je letela ka zadnjem zidu. Sledećeg trenutak, postala je drugi jezik šerifovog pomoćnika Potsa. Sjajni, još uvek oštri čelik prošao je pravo između Klifovih zuba, polomio kosti koje su držale vilicu za lobanju, a onda presekao Klifovu kičmu.

Krv koja je tada šiknula, poprskala je po luci trećeg čoveka za stolom. U međuvremenu, jedan od trojice

koji su se kartali ustade i htede da izvuče nešto što mu je bilo za opasacem. Bret nije čekao da vidi šta je to. U levoj ruci je već držao metalni stalak činele. Bret vide da onaj čovek izvlači revolver, u istom trenutku, kada je hitnuo stalak u njegovom pravcu.

Metalni stalak je bljesnuo kroz vazduh, a već sledećeg momenta, njegove tri noge su virile iz grudi čoveka sa revolverom. Vrh stalka mu je virio iz leđa.

Čim je hitnuo stalak, Bret je slobodnom rukom zgrabio, mikrofon, pošto je krajičkom oka, primetio da čovek koji je sedeo za Klifovim stolom, pokušava da pobegne kroz kuhinjska vrata. Teški mikrofon na jednom kraju gajtana poslužio je kao teg za improvizovani »kjetet-su-šoge« koji je Bret precizno hitnuo za beguncem. Gajtan se obavio oko njegovog vrata nekoliko puta i Bret mu ga polomi jednim naglim trzajem.

Begunac se sruši na pod, a Bret skoči sa podijuma. Vrhom čizme je potkačio jednog, od preostale dvojice, po glavi. Bret oseti kako čovekova kućma puca pod silinom udarca. Kada je to video, poslednji čovek pokuša da se dokopa revolvera koji je još uvek bio za pojasom njegovog prijatelja probodenog stalkom za činele. Okrenuo se i uperio revolver Brete u stomak. Bret ga je gledao, nepomičan i, na izgled, nezainteresovan. U stvari, gledao je njegovu ruku u kojoj je držao revolver.

Uto je to vojni pištolj, kalibra 45. Met je u plavi redao sve karakteristike tog ubojitog oružja. Svaka informacija mu je bila potrebna dok je čekao da ovaj povuče okidač. Video je venu na njegovoj nadlaniči kako se pomera. Tada zamahnu nogom i udari čoveka u jedan živac na zglobovku ruke. Ruka se zgrči, podiže i cev revolvera mu se zari u bradu. Drugi udarac je došao poput munje i pogodio živac ispod pazuha. Mišić se zgrčio, prst povukao okidač i čovek je prosuo sam sebi mozak.

Nik Šerman je bio u svojoj kancelariji kada je začuo pucanj.

– Do đavola! – viknu on pred dvojicom svojih pomoćnika koji su mu u tom trenutku podnosili raport. – Rekao sam im da ga malo prodrmaju, ali ne i da ga ubiju!

Rekavši to, šerif skoči i pojuri ka baru. Dvojica pomoćnika su kaskali za njim. Šerman gurnu vrata bara i nade se usred lokve krvi. Sedam leševa je još uvek krvarilo. Svi su bili tu, ali je nedostajao čovek koji se zvao Kreg Miler.

– Do đavola! – ponovo uzviknu Nik Šerman.

Stiven je bio besan. Morao je da ostavi svoju divnu, mladu plavušu i ode u grad po naređenju svog tatice. Njegov tata nije morao da ostavlja svoju zabavu da bi njemu naredivao, ali je Stiven morao da ostavi svoju Teri zaključanu u ćeliji i ode u grad da izgrdi šerifa. A to nije bilo fer. Namestio je kravatu i zagladio svoje odelo iz tri dela, kada su kola

izbila sa planinskog puta u glavnu ulicu. Stiven pruži ruku i uze svoju torbu sa špricovima. Kola se zaustaviše ispred šerifove kancelarije. Stiven ostade u kolima da sačeka, dok njegovi telohranitelji ne osmotre okolinu.

Trojica krupnih, plavokosih momaka se razidoše i pođoše u izvidnicu. Njihove svetle, plave oči preleteše po svakoj stopi u gradu kao sočiva najfinijih fotoaparata. Pregledali su zgrade, prostor između njih, krovove zgrada, kao i drveće iza tih zgrada. Ako bi primetili nešto neobično, upotreбили bi dvogled. Kao i obično, ulice su bile raščišćene, a vrata zatvorena i zaključana.

Onda su se postavili oko ulaznih vrata šerifove kancelarije u vidu zaklona i propustili Tajlerovog sina unutra. Bili su više nego oprezní, pošto su znali za ubistva u gradu. Čim je ušao u kancelariju, Stiven odmah pređe na stvar.

– Četrnaest ljudi! – besneo je. – Četrnaest. Prvo prijateljica ove žene ubija sedmoricu revolveraš i kamionom, a onda njen momak ubija još sedmoricu muzičkim instrumentima. Ko je, do đavola, ta žena? Odatle je došla? Ko ju je doveo ovamo?

Šerman pređe preko maldićevog verbalnog napada i pucnu prstima.

– Đjui – pozvao je jednog od svojih pomoćnika.

– Ko je to? – upita Stiven tiho.

Šerman pogleda pomoćnika. Ovaj mu uzvрати pogled uz bespomoćan osmeh na licu. Pripremao se

za neizbežno.

– Ja sam Bil Djuj, gospodine – predstavi se pomoćnik mladom Tajleru.

– Odakle smo tebe doveli? – hteo je mladić da zna.

– Iz Folsoma – odvarati Djuj. – Služio sam deset do dvadeset godina zbog napada, oružane pljačke, pokušaja silovanja, a i pokušaja ubistva, gospodine. Oslobodili su me zbog dobrog vladanja posle tri godine. Rečeno mi je da se obratim vama za zaposlenje.

Stiven uputi osmeh pomoćniku, kao što bi to učinio profesor revnosnom daku.

– Dobro, šta se desilo ovog puta, Djuj?

– Proklet da sam, ako znam – odvrati Djuj.

Jedan od plavokosih telohranitelja ga tresnu iza uвета i Djuj se zateutura. Kada se uspravio, iz očiju mu je seao bes. Šerman ga zaustavi i nešto mu šapnu. Djuj se smiri i klimnu glavom.

– O, da. Izvinjavam se. Proklet da sam ako znam, gospodine.

Stiven je samo stajao i posmatrao šta se dešava.

– Tek kada je zaustavio automobil, pomoćnik Djuj je video da se radi o dve Crnkinje, gospodine – reče šerif. – Izgleda da se tako egzotično i bespomoćno, da je pomislio kako biste, možda, hteli da ih pogledate. Upravo je isprobavao jednu, kada je druga uspela da pobegne. Pošto nije mogao da prekine test,

poslao je pomoćnika Endija Posta za njom.

– Kakva je? – upita Stiven Djuja.

– Izvrsna, gospodine – uveravao ga je Djuj.

– Gde je sada? – upita Stiven šerifa.

– U jednoj od specijalnih ćelija.

– Jeste li je lično ispitali?

– Do izvesne granice, da. Upoznati ste sa propisima vašeg oca u vezi sa trajnim fizičkim oštećenjima u ovoj fazi njihove pripreme.

Šerif frknu u sebi. Pitao se kako bi drugačije mogli da nazovu, ono, što su činili tajlervilskim ženama, osim trajnim fizičkim oštećenjem. Na neki perversan način, te su devojke bile srećne što su Natan i Stiven Tajler imali tako malo uspeha. Ništa se ne bi ni moglo nazvati drugačije nego perverznom, kada se radilo o Tajlervilu.

– Naravno – složi se Stiven. – Pa, da počnemo. Hteo bih da vidim tu Crnkinju.

Šerman pođe prvi, a za njim Djuj, Stiven i tri telohranitelja. Rozalind Koul je bila pred ulazom u poslednju ćeliju, čvrsto vezana za rešetke. Tanki kožni kaiševi i plastikom presvučena žica bili su joj obmotani oko članaka, listova, butina, kukova, struka, stomaka, grudi, vrata, ramena, laktova, zglobova na ruci i oko svih deset prstiju. Muškarci se okupiše oko nje i stadoše da je zagledaju.

Stiven pucnu prstima i jedan od telohranitelja zgrabi devojku za

kosu i podize joj glavu, kako bi mladac mogao da joj vidi lice. Bila je okupana i onda vrlo, vrlo pažljivo naminkana. Šerif ju je lepo naminkao, pošto je uspavao hloroformom, kada je saznao za dolazak mladog Stivena. Prošlo je nekoliko meseci kako nabavlja žive lutke za mlade Tajlere. Tačno je znao šta treba da uradi pa da ostane u milosti te porodice.

– Vrlo interesantno – reče Stiven, a Rozalind zastena u tom trenutku. – Dolazi sebi. Odlično tempirano – dodade mladić, otvori svoju torbu i pripremiši špric, ubrizga joj drogu u venu.

Rozalind otvori oči, ali još uvek nije videla.

– Kako se zove? – upita Stiven.

– U vozačkoj dozvoli stoji da se zove Rozalind Koul – obavesti ga Đui. – Rekla mi je da je modna urednica, a njena prijateljica maneken.

– Je li to tvoje pravo ime, Rozalind Koul? – upita je Stiven.

– Daa, gosssspodine – uspela je da promrlja devojka.

– Radiš kao modna urednica i maneken?

Rozalin zatvori oči, nasmeši se i klimnu glavom. Danima se već nije tako dobro osećala.

– Aha.

– Tvoja prijateljica... – počeo Stiven i pogleda Đuija.

– Nazvala ju je Olivija – spremno odvrati Đui.

– Olivija – nastavi Stiven. – Šta je

Olivija uradila.

Mala krava – usiljeno se nasmeši Rozalind. – Razmažena kućkica. Stalno se bunila. Stalno se brinula. Nikada nije htela da pomeri guzicu i uradi nešto.

– Šta je uradila?

– Pozirala i smeškala se pred kamerama – zakikota se Rozalind.

– A tvoj momak? – promeni Stiven temu. – Ko je on?

– Mo... mak? – zbunjeno upita Rozalind.

– Kreg Miler – umeša se šerif. – Ko je on? Veteran iz Vijetnama? Šta je?

– Kreg...? – premišljala se Rozalind. Ne Kreg. Dag. Zgodni mali fotograf. Toni. Zgodni mali advokat. Artur. Zgodni veliki konobar – nasmeja se Rozalind. – Zgodan momak.

– Kreg Miler! – insistirao je Stiven.

Rozalin Koul je prevrtala to ime po glavi. Napućila je usne i zakolutala očima.

– Kreg? Možda je nekada i bio neki Kreg. Kreg. Kreg, gde si?

Niko nije znao da se Kreg nalazio ispred zatvora, usred belog dana. Prisluškiavao je ispitivanje kroz cevi za vazduh. Jedan od telohranitelja je gledao pravo kroz njega. A Bret je samo uzeo svoju tamno plavu uniformu nindže i okrenuo je naopačke, gde je bila boje sunčeve svetlosti. To što je učinio nije bilo tako lako kao stapanje sa mrakom, ali je i stapanje sa svetlošću bilo moguće.

Bret Valas je to uspeo.

Od vremena kada je pobio onu sedmoricu u baru pa do trenutka kada je Stiven Tajler došao u grad, Bret je otrčao do svog skrovišta u šumi, presvukao se i vratio se do zatvora. Bret nije mogao da vidi kako se Stiven naljutio zbog nedostatka opipljivih informacija, ali je shvatio da se nešto dešava unutra kada je Rozalind naglo ućutao. Stiven je izvadio skupocenu maramicu iz džepa na sakou i gurnuo je devojci u usta.

– Ona je kučka – zaključio Stiven.
– Gde joj je odeća?

Šerman odjuri do svoje kancelarije, otključa svoj pisali sto i izvadi stvari koje je devojka imala na sebi kada su je uhvatili. Vratio se Stivenu i predao mu odeću. Mladić pocepa svu odeću tražeći neki trag, ali su mu na kraju u ruci ostale samo nje-ne čarape. Besan, on joj veza čarape oko usta, kako ne bi mogla da isplju-ne maramicu.

– Nazovi mog oca – rekao je Šermanu. – Reci mu šta se desilo i pitaj šta treba da uradiš. Ja idem kući.

Bret je ostao na svom mestu, kraj cevi za ventilaciju. Čuo je kako Stiven i njegovi telohranitelji odlaze. Primakao se cevi koja je vodila i šerifovu kancelariju, kako bi bolje čuo telefonski razgovor.

– Da, gospodine, znam da sam vas obavestio kako je slučaj završen i tvrdim i dalje da je tako. Mrtva devojka ne predstavlja problem, već ova što je živa. Pauza. – Ne mogu da

garantujem za sigurnost naših granica. Ne, nisam negativan, već realan. Ako bi taj Miler i prošao pored naših patrola, ne bi mogao ništa da dokáže. Da, slažem se sa vama, gospodine. Znam šta je u pitanju. Da, gospodine, večeras.

Šerman spusti slušalicu. Ustade i duboko uzdahnu. Dobro je prošao. Starac sa planine je mogao da odluči da je šerifu potrebna zamena. Međutim, Tajler je smatrao da će grad preživeti. Ma šta taj Miler preuzeo. Važno je bilo da ne nađe Rozalind Koul. Šerif Šerman oseti da je isuviše napet posle tog telefonskog razgovora. Odlučio je da je vreme za relaksaciju.

Napustio je svoju kancelariju i poslao Đjuia u patrolu. Onda se vratio u odeljak sa specijalnim ćelijama. Devojka je još uvek stajala vezana za rešetke, sa maramicom u ustima. Bila je zaista prelepa, mislio je Šerman. Odlučio je da preskoči svoj uobičajeni pristup. Ovoga puta je bio milosrdan. Silovao ju je s ljubavlju.

– Uživaj – rekao joj je. – Uživaj. Ovo ti je poslednje.

Bret je sedeo prekrštenih nogu na ztvorskom krovu, zureći ispred sebe i stiskajući pesnice.

Kamion je stigao devet časova kasnije, kada je sat otkucao ponoć.

Bret je punih šest časova stajao nepomično, prislonjen uza zid zatvora. Nekoliko šerifovih pomoćnika je prošlo pored njega, ali ga nije primetio. Sada, kada je kamion stao

ispred šerifove kancelarije, Bret se pokrete. Sada je obukao drugo lice svoje uniforme – tamno plavo – i nosio sa sobom čitavu kolekciju najraznovrsnijeg pribora za infiltraciju. Posmatrao je, nevidljiv za sve, kako dvojica grubijana ulaze u šerifovu kancelariju, a zatim izlaze, noseći putni kovčeg. Ubacili su sanduk u prikolicu kamiona, i ušli u vozačku kabinu i pokrenuli kamion.

Bret nije želeo da istrči ispred zatvora u slučaju da Šerman gleda kroz prozor. Policajac verovatno ne bi bi video kamufliranog nindžu, ali bi, možda, svetla od kamiona mogla da osvetle obrise njegovog tela. To bi navelo iskusnog kriminalca u uniformi policajca, da se malo zamisli.

Nindža obude zatvor i priđe kamionu sa druge strane. Iako je vozilo ubrzavalo, Bret je uspevao da održi korak sa njim. Ali, čim se poravnao sa kamionom, bacio se pod njega, između dva ogromna točka. Poput pauka se prilepio za šasiju i ostao tako, zakačen, celim putem do planine.

Bret je natenane razmatrao nove činjenice. Celokupna slika koju je stvorio u gradu opet se proširila. Imena »prosvetnik radnika« su bila lažna. Iza njih su se krili okoreli kriminalci koje je Tajler koristio usluge nekih od njih prilikom kidnapovanja žena za njegove bolesne potrebe, ali, za šta su siročići bili potrebni Natanu tajleru?

Bret se nadao da će to saznati ako

ga kamion odveze do škole, ali Tajlerovo obezbeđenje je bilo bolje nego što je Bret mislio. Kamion je usporio ispred ulaza, vozač je izašao i predstavio se, a zatim je iznesen tovar. Kamion je produžio dalje. Bret opsova u sebi. Da je mogao, zamenio bi se sa devojkom. Mogao je da otvori sanduk i izvuče je, ali šta bi onda s njom raido?

Kamion je pošao drugim putem. Nije se vraćao u grad. Bret nije sačekao da vidi kuda su krmeuli. Skliznuo je na put, sačekao da točkovi prođu pored njega, a onda se otkotrljao na drugu stranu puta. Dočekao se na noge, osvrnuo oko sebe i potrčao u pravcu škole.

Obišao je oko ugla i našao se ravno ispred škole. Zgrada je delovala imponozantno, i bila je tako sagrađena da bi obeshrabrila svakoga ko pokuša da uđe u nju, a isto tako i svaki pokušaj bekstva. Duž celog kompleksa uzdizao se zid, preko deset metara visok. Bret je nekoliko minuta ispitivao čitav sistem odbrane. Kompleks je bio podignut u vidu polukruga i sa obe strane su bile provalije duboke preko sto metara. Duž čitavog zida bila su samo tri ulaza. Te ulaze činila su teška metalna vrata koja su podsećala na ona, koja su se spuštala kako bi se prodavnica obezbedila preko noći.

Stražari se nisu mogli videti, kako stoje ispred tih vrata, ali je Bret bio siguran da, bar nekolicina, nisu daleko. Pogledom je potražio neko veće drvo uz koje bi se uzverao da

bolje osmotri okolinu. Imprisioniralo ga je to, što je svaka grana koja je prelazila preko zida, bila pažljivo potkresana. Tajler nije hteo ništa da rizikuje. Bret se, ipak, uzverao uz obližnje drvo. Sa tog mesta je mogao da vidi da je prostor između vrata na suprotnoj strani zida bio iskošen, tako da, aposlutno, nije bilo mesta za skrivanje. Od svakih vrata vodio je put i nestajao sa obe strane tih kosa.

Putevi su se spajali kod drugog zida koji je imao samo jedna vrata. Ova su bila više nalik klasičnoj gvozdenoj kapiji koju je čuvalo šest ljudi naoružanih automatima i pištoljima. Iza tog zida bile su poslovne zgrade i škole. Bret nije znao u kojoj se zgradi nalazi škola, a u kojoj poslovini centar. Kompleks je podsećao na srednjovekovnu tvrđavu sazidanu na vrhu, super moderne, poslovne zgrade. Strane su bile u obliku cilindara od čelika i zatamnjenog stakla, dok je vrh bio od betona, granita i mermera. U tom delu nije bilo prozora.

Bret prokle Tajlerovu paranoju. Nije nalazio načina da uđe unutra, a da ih ne alarmira. Verovatno bi uspeo da se uveče, a da ga ne ubiju, ali je bio siguran da bi tada sve nevine žrtve, siročad, Rozalind i nestala lica, stradali. Međutim, Bret nije nameravao da odustane. Znao je da za svaki problem postoji rešenje, za svaku bravu ključ. Sedeo je na drvetu i razmišljao o tome.

Slobodna škola ga je podsećala na

vojni štab iz Drugog svetskog rata. Razmišljao je o onome što je znao o Natanu Garardu Tajleru. Prizvao je likove Stivena i njegova tri plavokosa telohranitelja. Delovi zagonetke su polako dolazile na svoje mesto. Posle sat i po vremena provedenih na drvetu, Bret je zaključio da je dovoljno video. Verovatno će moći da izvede žrtve i da ubije njihovog mučitelja. Možda će, čak, uspeti da se izvuče. Nasmeshio se bez radosti i skočio sa drveta. Iako je skočio sa visine od nekih šest ili sedam metara, Bret se dočekao na noge i potrčao.

Osetio je kako ga ponovo obuzima mir. I u ubijanju čovek je mogao da vidi neku vrstu umestnosti. Jedina uteha ubici je saznanje da je ubio zbog časnog cilja. Mnoge su nacije time prikrivale svoje pokvarene ciljeve, ali Bret je bio država za sebe. On je sam bio čitava nacija nindža i njegova duša bila je neokaljana. Ubrzo je stigao do mesta gde je zakopao svoj pribor. Na tom mestu je umrla Olivija. Sve je iskopao, a onda seo da meditira. Kroz nekoliko časova biće mrtav ili on, ili Tajler. Zatim je ustao i bacio se na posao.

Dva šerifova pomoćnika koji su prisustovali uništenju Bretonovog kamioneta, bili su ponovo na dužnosti na granici. Stajali su sa dvojicom svojih kolega koji su ostali na granici prethodne noći, kao i sa dvojicom novajlija. Sva šestorica su se, kao i obično, na smrt dosađivali. Četvoriica su se bili skupili oko haube jednog od automobila i pričali o svojim

doživljajima iz prošlosti, o pljačkama koje su izveli, napadima, iznudi-
vanjima i drugim prestupima.

– Dosta o tome, momci – reče je-
dan od najstarijih pomoćnika.

– Nosi se, Džek – dopre do njega
jedan ostar glas.

– Tako nešto samo na tebe liči,
Rozeti – odvratí prvi. – Dodi pa me
ponesi.

Italijan krenu hitrim korakom ka
Džeku, ali ga druga dvojica zadržā-
še, pre nego što je izbila tuča.

– Hajde, smiri se – pokuša da ga
umiri drugi policajac koji je prisust-
vovao događajima od prethodne
noći. – Svi smo pomalo napeti, ve-
ćeras. Smiri se, sve će biti u redu.

– Aha – složi se jedan od policaja-
ca. – Čini mi se da je vreme za užinu.
Otvori termose sa kafom, Frenk,
molim te.

Peti policajac otvori prtljažnik
jednog automobila i izvadi nekoliko
plastičnih torbi. Zatvorio je poklo-
pac prtljažnika i stavio torbe odoz-
go. Onda je iz njih izvadio paket sa
sendvičima i šolje za kafu.

– Bilo je i vreme – reče prvi poli-
cajac. – Mrtav sam gladan.

Uzeo je sedvič i šolju vrele kafe od
svog kolege, a to je učinio i njegov
suvozač. Oprezno su posedali u
kola, zavalili se u sedišta i s uživa-
njem prionuli na sendviče. Ostala
čtvorica su ih posmatrali, smejali
se i zvakali svoju hranu, još uvek na-
slonjeni na haubu onog automobila.
Rozeti je polako zvakao svoj sen-
dvič i razmišljao. Tajlervil je bio do-

sadno mesto, ali je on bio odlično
plaćen za čuvanje njegovih granica,
tako da nije mogao da se žali.

Iz razmišljanja ga prekide drugi
policajac koji je lupio glavom u pro-
zor na vratima. Rozeti baci pogled u
tom pravcu. Policajčeva glava je
bila oslonjena o prozor, tako da Ita-
lijan nije mogao da vidi prvog poli-
cajca koji je sedeo za volanom. Tre-
balo bi da se pomiri s njim, pošto je
ovaj bio najstariji i šerif bi, uvek, pre
njemu poverovao. Uspravio se i, sa
sendvičem i šoljom kafe u ruci, po-
šao ka Džekovim kolima. Nonša-
lantno se naslonio na vrata.

– Slušaj, Džek – obratio se čoveku
za volanom. – Bio sam malo nervo-
zan. Nemoj da mi zameriš, a?

Džek je ćutao. Aha, tvrdi pazar,
pomisli Rozeti.

– Znaš, sva ova ubistva u gradu –
pravdao se. – Zaista sam na ivici ži-
vaca.

Džek i dalje nije odgovarao. Ro-
zeti je opet počeo da se narvira.

– Ma, hajde, čoveče – reče, i naže
se bliže. – Bar bi mogao . . .

U tom momentu, Rozeti uvide da
Džek nije odgovarao zato što nije
mogao da odgovori. U samoj sredini
njegovog vrata bila je rupa iz koje je
šikljala krv. Rozeti pogleda drugog
policajca i s užasom konstatovao da
je i ovaj mrtav. Kratka, puna strela
mu je virila iz slepoočnice. Strela je
prošla kroz glavu prvog policajca i
zaustavila se u glavi drugog.

Rozeti se okrete i htjede da dozove
svoje drugove, ali mu se jedna strela

zari u grudi. Rozeti nije ni osetio bol, samo je video kako strela nestaje ispod njegove uniforme. Sva trojica su umrla ne ispustivši ni glasa. Ostali su nešto nanjušili.

– Dobro! – reče jedan od njih. Ko se to zeza?

To su mu bile poslednje reči. Začuli su tresak na krovu prvog automobila. Bret Valas je to namerno uradio, jer je hteo da vide svog dželata. Sva trojica su u isti mah podigla glave i videla jednu tamnu priliku sa »kiusenom« u ruci. Upravo su pošli napred kada ih je Bret oborio. Prvi policajac je ostao da stoji, pokušavajući da izvuče revolver iz futrole. Strela mu je prošla pravo kroz levo oko. Drugi je pokušao da se baci preko haube svog automobila. Bret mu zari dve strele u kičmu. Treći je, u nastupu hrabrosti, hteo da uhvati Breta za članke i obori ga. Gotovo da je uspeo, ali je onda osetio kako mu strela prolazi kroz lobanju.

Srušio se na krov prvog automobila, svega nekoliko santimetara od Bretovih nogu, a onda je skliznuo na zemlju. Strela je, poput antene, virila iz njegove glave. Noć je ponovo bila mirna.

Šumska patrola se kretala kroz šumu. Bilo ih je šestorica i svi su bili sigurni da ništa neće naći. Nikada ništa nisu ni nalazili. Uz sve mere predostrožnosti i ogromno obezbeđenje i u Školi i u gradu, njihova vežba je bila samo dosadna, beskorisna gnjavaža. Samo su jednom imali prilike da se zabave, a to je

bilo kada su naišli na neke klince iz koledža koji su kampovali. Uživali su dok su ubijali momke i silovali devojke po naređenju Bila Đjuia. Ali, to je bilo samo jednom i oni su se sada dosađivali. Zašto ne bi mogli da naiđu na kampere svake noći?

Njih šestorica, naoružani puškama i automatima, peli su se uz jednu uzvišicu, u polukrugu. Dvojica su išli sasvim napred, druga dvojica sa strane, a poslednji par se vukao za njim. Koračali su po sasušenom lišću i ništa drugo nisu čuli osim njegovog pucketanja. Poslednji u grupi podiže pogled i, u tom trenutku, spazi kako se nešto tamno pomalja između dvojice njegovih drugova. Prilika je imala ljudsko obličje, ali mu se učinilo da ima i dugi rep koji mu je bio uzdignut nad glavom. Dok je posmatrao tu priliku, policajac vide kako ona grabi svoj rep. Onda su njegovi drugovi počeli da padaju, jedan za drugim, a delovi njihovih tela su leteli na sve strane.

Bret je pustio vođu da skoro dođe do njega pre nego što je skočio, sa »kafanom« na leđima. Brzinom munje je izvadio mač iz korice i zamahnuo u pravcu vođe. Odsekao mu je polovinu vrata. Gotovo istim potezom, odrubio je glavu policajcu koji je išao sa strane. Mač je nastavio da seje smrt. Treći čovek nije ni saznao šta mu se desilo. Trojica su već bili mrtvi. Ali, Bret se nije zaustavljao. Još uvek su oko njega bili trojica opasnih ljudi i Bret se spremi da ih dočeka. Uputili su se ka tamnoj

prihiti sa automatima na gotovs. Bio je opkoljen.

Bret tada načini jedan pokret rukom. Bio je to hipnotički gest zbog koga su Bretovi protivnici pomislili da se on sprema da opet napadne. Sva trojica su istovremeno pritisnuli okidače. Bret se saže i otkortlja u stranu. Policajci su razneli jedan drugog. Kada je pucnjava prestala, Bret je, opet, bio sam.

Bil Đui se vozio sporednim putevima u blizini grada u bezbrižno zviždukao neku pesmu. Imao je razloga da bude zadovoljan. Preživio je susret sa Stivenom Tajlerom, dobio novog partnera koji je zamenio glupavog Endija Posta i sada je provodio vreme u svojoj omiljenoj zabavi: lovu na dabrove. Nije bilo isto bez Stanove krème, ali je Đui ipak srećan.

Prestao je da zviždi i počeo da podučava svog novog drugara.

– Prvo što tražiš su kola – rekao je prijatnim glasom. – Ako spaziš Pinto ili Mejverika, može da se desi da naletiš na zgodnu curu, ali to je retko. Zaista lepa ženska uvek dobije ono što želi, zato, ako vidiš neka sportska kola, znaj da je to posao za tebe. Isto važi i za ona strana kola. Posle gledaš fizičke karakteristike. Ako je kosa plava ili rida, a dugačka, kreći. Ako je kratka, zagledaj vrat i ruke. Ako je vrat dug i vitak, podi za njom. Isto važi i ako su ruke vitke. Naravno, uvek može da se desi da naletiš na neku rugobu, ali, onda smisliš neki izgovor i pustiš ih dalje.

– Šta radiš ako je cura zgodna? – nestrpljivo upita novajlija.

– Kažeš joj da izađe napolje – odvrati Đui. – Opet smisli nešto, pošto je važno da izađe iz kola. Tako ne može da ti pobegne. Staviš joj lisice na ruke i onda možeš da joj radiš šta hoćeš. Naravno, ne smeš da je povrediš, pošto ih gazda voli netaknute. Možeš da je isprobaš. Zato treba uvek da nosiš maramice da iz zapušiš usta. Ali, ne brini, momče. Drži se mene i sve će ti biti jasno.

Đui spusti prozor. Začuo je neko zujanje, kao da je neki krupan insekt leteo uporedo s kolima, a onda i eksploziju. Sledećeg trenutaka, borio se da održi kola na putu.

– Šta se dešava? – doviknuo je novajlija.

– Pukla nam je guma! – odvrati mu Đui. – Drži se!

Đui je jedva uspeo da zaustavi automobile. Obojica su izašli iz kola i pogledali ih. Prednji točkovi su bili sleteli s puta. Đui glasno opsova. Onda se okrete novajliji.

– Ne stoj tu! – izdra se na mladića. – Promeni gumu!

Zatim se vratio u kola i seo za volan.

– Požuri, požuri! – doviknuo je svom kolegi. – Što pre to završiš, pre ćemo da nastavimo izviđanje.

Novajlija počeo da psuje. Ali, ipak je uradio onako kako mu je Đui naredio. Stariji policajac je čuo zveket alata i osetio kako se zadnji deo kola diže. Vreme je prolazilo, ali se kola nisu spuštala. Đui je sačekao još

malo, a onda je izašao iz kola. Klinac ga je zaviljavao, to je bilo očigledno. E, pa, pokazaće on njemu.

– Hej, momče! – pozvao ga je. – Jel' imaš problema?

Odgovora nije bilo. Djuj pride zadnjem delu kola. Ispod automobila su virile mladićeve noge. Bio je ubeđen da se momak šali s njim. Izvuče revolver iz futrole, nanišani među mladićeve noge i opali. Očekivao je da će ovaj od straha vrisnuti i skočiti, ali nije se ni pomerio. Djuj užurbano pređe na drugu stranu. Novajlijeve oči su bile širom otvorene i zurile su u Djuia. Ruke su mu bile zgrčene kao kandže, prsti stegnuti oko žice za gitaru koja mu je virila iz vrata. Momak je bio udavljen, nečujno, dok je Djuj sedeo u kolima.

Djuj se okrete oko sebe sa revolverom u ruci. Međutim, nije ništa video. Začuo je ljutito zujanje u vazduhu i, sledećeg momenta, pištolj mu više nije bio u ruci. Pogledao je svoju ruku i video tanku metalnu žicu obmotanu oko zgloba. Uhvatio se za taj zglob drugom rukom. Tada je čuo nečiji glas. Nije znao odakle dolazi.

– Za Diardri Piterson – rekao je glas, a jedan metalni trougao mu se zari u ruku.

Ponovo je odjeknuo zvižduk i drugi takav trougao se zari u Djujevu drugu ruku.

– Za Tanju Bauer – opet se začuo glas, a sledeći trougao mu je rasekao bradavicu na grudima.

Djuj vrisnu od bola i pokuša da

nešto preduzme.

– Za studente – govorio je glas, a još jedan trougao preseče mu drugu bradavicu.

– Za Oliviju Drejk – začu se i trougao se zari u Djujev pupak.

Djuj pokuša da iščupa trouglove, ali ga ruke nisu slušale.

Zateturao se, tresnuo o kola, a onda se skljkao na zemlju. Padajući, primetio je kako mu se približava još jedan trougao. Djuj počeo da uzmiče, ali je trougao pratio njegovo kretanje. Onda je spazio nečiju siluetu iza trougla. Podsetila ga je na živu senku sa očima. Senka je nekoliko trenutaka stajala potpuno nepomično da bi Djuj shvatio svoj položaj. Onda je onaj glas poslednji put progovorio.

– Za Rozalind Koul.

U tom momentu je oštrica poletela kroz vazduh i Bret Valas je raščerečio pomoćnika šerifa. Bila Djuia.

Kada je to bilo gotovo, nindža je vratio mač u korice premotao svoj »kjetetsu-šoge« kojim je probušio gumu na automobilu, sačekao da se Djujevo telo smiri, a onda nestao u šumi.

Glava peta

Šerif, Nik Šerman se probudio obličen hladnim znojem. To mu se nije desilo još od onoga dana kada mu je Guverner odložio izvršenje smrtne presude. Bilo je to ono osećanje bliske smrti koje mu se ponekad javljalo. Verovao je da se svima

to dešava. Nekada se čovek probudi usred noći i iznenada shvati da će jednoga dana umreti. Iako je Šerman mogao da kontroliše to osećanje, ono što je proživio te noći bilo je isuviše intenzivno, da ga ne bi uznemirilo. Nije se radilo o klasičnom košmaru gde su slike gradile neku priču. Njegov se košmar sastojao od oblika, boja i užasnih, nestvarnih osećanja.

Nik se probudio. Tajlervil je još uvek bio na svom mestu, okupan suncem. Rashladni uređaji su još uvek radili u njegovom stanu iznad zatvora, tako da je vazduh bio prijatan i svež. I pored toga, on se preznojavao. Ustao je iz kreveta i prišao stolici na kojoj je bila složena njegova čista uniforma. Oblačio se, posmatrajući se u ogledalu.

Telo mu je bilo prepuno ožiljaka. Torzo mu je bio zakrpljen gore nego odeća nekoga odrpanca. Ali, ti su ožiljci na njemu delovali muževno, prirodno. Pošto se obrijao, sišao je dole. Još dok je bio na stepenicama, shvatio je da mu se još niko nije javio. Bacio je pogled na sat. Bilo je pola deset, a pre tri puna sata trebalo je da ga probudi prvi raport. Hitrim korakom priđe radio stanici i počeo da poziva svoje ljude.

Posle nekih desetak minuta, provedenih u pokušaju da nađe bilo koga, Šerman shvati da ni jedan voki-toki, niti radio(u kolima ne odgovara na njegov poziv. Mogao je da čuje samo šum, i ništa više. Šerman ostavi radio stanicu, podiže slušali-

cu, i pre nego što je okrenuo broj, seti se svog košmara. Opet je predosećao smrt. Rešio je da pozove one u planini, tek kada bude potpuno siguran, šta se dešava.

Izgleda da je ovaj posao počeo da utiče na njegove nerve. Iako bi ponekad imao neku devojkicu, održavanje reda u Tajlervilu je, ipak, bilo naporno. Ako vreme nije provodio u održavanju reda među bivšim raobijašima u policijskim uniformama, onda su prolazili prazni dani, kada nije imao nikakvog posla. I pored neverovatne sume novca koju je dobijao od Tajlera, posao šerifa ga je izluđivao.

Dok je tako razmišljao, nije ni primetio da je u kancelariju ušao Kreg Miler. Šerman se iznenađeno trže.

– Imam dokaz, šerife – reče glasno svetlokosi čovek. – Šta mislite o tome?

– Ne razumem šta hoćete da kažete – reče Šerman, pošto se pribrao.

– Proveo sam celu noć u šumi koja okružuje ovaj grad – nastavi Miler da objašnjava. – I šta mislite da sam našao? Njen auto, eto šta! Njen Katlas je bio usred šume, ispod nekog grmlja. Jel, mi sada verujete, šerife? Rozali je bila ovde! I još uvek je tu negde!

Taj prokleti Đjui, besno pomisli Šerman. Lepo mu je rekao da odveze Crnkinjin automobil u garažu u kojoj su držali sve automobile žrtava, ali je ovaj, opet zabrljao. Šerif je, doduše, zahvaljivao svojoj srećnoj

zvezdi što se Miler vratio u Tajlervil, a nije otišao da slučaj prijavi u nekoj drugoj policijskoj stanici. Šerif izvuče revolver i uperi ga u sitnijeg čoveka.

– Kreg Milere, hapsim vas za ubistvo sedmorice ljudi – izrecitova Šerman, po sećanju.

Milerov izraz lica se promeni. Sada je izgledao začuđeno.

– Šta? Mora da se šalite! Hajde, šerife, moramo da nađemo Rozalind, što pre.

Za trenutak, Šermanu pade na pamet da su Sid, Don, Klif i ostali poubijali jedni druge, a da se Miler, u opštoj gužvi, izvukao i pobegao. Bili su dovoljno glupi da tako nešto i urade. Ali, Šerman se seti da on ne hapsi Milera zbog ubistva. Trebalo je da ga uhapsi, kako ne bi uznemirio javnost pričom o Tajlervilu.

– Ruke u vis – preteći, reče Šerman. – Čuo si me. Uhapšen si?

Još uvek glumeći iznenađenje, Miler, oklevajući, podiže ruke. Šerman mu priđe, okrete ga i gurnu u pravcu jedne od spoljnih ćelija. Bretovo lice je stajalo između dve šipke na rešetki, dok ga je Šerman, sa revolverom uperenim u potiljak, pretresao.

– Hajde – gundao je šerif. – Raširi i noge. Znaš i sam kako treba. Namesti se.

Šerman se čudio samom sebi. Nesvesno je imitirao policajce koji su njega, toliko puta, hapsili.

– Do đavola, šta to radite, šerife? – hunio se njegov zatovorenik. – Šta se

to ovde dešava? Naišli ste na pogrešnog čoveka, šerife!

– Videćemo – reče Šerman, gurnu ključ u bravu, okrete ga i otvori vrata ćelije. – Upadaj – dodade, gurajući Breta unutra.

Pošto je ponovo zaključao vrata ćelije, šerif pogleda svog zarobljenika. Ovaj je stajao na sredini ćelije sa užasnim izrazom na licu. Šerman se tada okrete i pođe da telefonira, trenuvši vrata od hodnika za sobom.

Zato i nije mogao da vidi kako je Bretovo lice poprimilo gotovo radostan izraz. Šerman je postupio baš onako kako je Valas želeo. Nindžina namera je bila, a u tom se sastojao njegov potez, da osigura Rozalindinu bezbednost. Pošto joj je »mladić« iza rešetaka, neće biti potrebno da se ona ukloni. Valas se samo nadao da je Natan Tajler nezainteresovan za nju i da će se devojka dopasti perverznom Stivenu Tajleru, tako da je on preuzme od starog. Tako će baš preživeti.

Sada je stigao do težeg dela svog plana. Trebalo je da smisli kako dalje da postpi. Prišao je rešetkama i zgrabio ih. I pored svoje obuke za nindžinu, nije mogao da čuje sve, što je Šerman govorio u slušalicu. Ostao je u tom položaju dok se šerif nije vratio u čudno ga pogledao.

– Šta mi to radite, šerife? – upita Valas. – Ne možete mi to učiniti! Rozalind je, možda, mrtva! Možda je u velikoj opasnosti. Moramo nešto da preduzmemo!

Šerman, oprezno, priđe ćeliji.

– Šta si ti? – upitao je Breta. – Neka vrsta »Zelene beretke«, šta li?

– Šerife molećivim glasom mu se obratio Bret.

– Šta se to juče desilo u baru? – upita ga Šerman.

– Manite se sada toga! – odvrati Vulas. – Šta mi to radite?

Šerif, kao da se zbunio. Njegovo grubo, napasničko lice odjednom je postalo umorno. Svom težinom se spustio na ivicu pisaćeg stola u prijavnici i zagledao se u Breta.

– Moram da ti postavim neka pitanja, Mileru – umorno je rekao i spustio svoj Magnum na sto kraj sebe. – Odgovorićeš na njih, ili ću te ubiti.

Bret napravio izraz lica kao da je šokiran.

– Zaboga! – uzviknu.

– Aha – potvrdi Šerman. – Elem, da li si bio u Vijetnamu, ili tako negde?

– Ne – odvrati Bret uvredeno, ali iskreno.

– Šta se desilo u baru?

– Oni su me tipovi napali – hitro odvrati Bret. – Šerife, dok se mi ovde natežemo, ko zna šta se sve može desiti Rozalindi!

Šerif uze revolver u ruku i ispali jedan metak koji samo što ne okrznu Breta po licu. Bret se prisili da odskoči od straha.

– Odgovori mu na pitanje! – zagrme Šerman i ponovo spusti revolver na sto.

– U redu! – viknu Bret. – Onaj tip, Sid je navalio na mene, a onda po-

šao da me udari. Iznenada, svi su skočili i počeli da se tuku. Jedva sam uspeo da se izvučem na sporedna vrata.

– Dobro – prihvati šerif objašnjenje. – A šta si posle radio?

– Rekao sam vam već! Sve vreme sam proveo pretražujući šumu. Našao sam Rozalindin auto. Ona je tu negde, kad vam kažem!

Šerman zažmuri i stegnu pesnice. Milerova priča je i mogla da prođe. Pa ipak, prizor iz bara u kome je ležalo sedam leševa ponovo mu izade pred oči. I sam je ponekad jedva uspevao da prekine tuču između svojih pomoćnika, ali nikada nije morao da počisti sedam unakaženih leševa. Pogotovo, jedan dan kasnije, pošto je neka mala Crnkinja poubijala sedmoricu drugih momaka.

A i priča o automobilima nije baš bila jasna. Nije mu izgledalo verovatno da je ovaj momak sam uspeo da pronađe kola, kada to nisu mogle ni njegove šumske patrole. Takođe mu nije bilo jasno, kako je uspeo da prođe, a da ga niko iz patrole ne vidi. Ali, ako je Miler lagao, gde je, onda, bila istina? Da je lutao cele noći i da ga niko nije primetio? Onda se odjednom seti da mu se niko iz patrole još nije javio.

Šerman otvori oči, zgrabi revolver u ruku i pođe unazad ka vratima. Ledima se naslonio na zid svoje kancelarije. Primetivši da je sam u zatvorskoj ćeliji sa ovim sitnim svetlokosim čovekom uplašio se kao nikada u životu.

– Moram da te pitam – brzo je rekao. – On mi je rekao da te to pitam. Da li si ti Nemač?

Zbunjeno nestade sa Milerovog lica. Čitavo njegovo telo kao da se za nijansu promenilo. Više nije bio Miller. Tada se svetlokosi stranac nasmehi. Ali, umesto da odgovori, on sede na zatvorski krevet i privuče sebi jedinu stolicu koja je bila u ćeliji. Na volšeban način, u rukama mu se stvori špil karata i on počne da reda pasijans, služeći se sedištem stolice kao stolom.

– Gde si našao te karte? – začudeno upita Šerman.

– Uzeo sam ih juče u baru – mirno odvrati Bret, ne skidajući pogled sa karata. – Trojica tvojih ljudi su igrali. – Ali, da odgovorim na tvoje . . . ili, bolje da kažem, njegovo . . . pitanje. Ne, nisam Nemač.

Šerif je zbunjeno i zadržano zurio u stranca dok je ovaj redao kartu za kartom. Njegova spretnost sa kartama je bila takva, da sličnu, Šerman nije video ni u Vegasu, ni u Atlantik Sitiju.

– Shvatam zašto me to pitaš – ljubazno nastavi Bret, ne skrećući svoju pažnju sa karata. – Ako bi, kojim slučajem, otkrio, da sam ja pobio one ljude, Tajler ne bi mogao da poveruje da je bilo ko, osim pripadnika superiorne rase, kadar da učini tako nešto.

Karte su se i dalje redale, a Bret ih je nizaо jednu za drugom, razmislivši za tren gde koju da stavi.

– Pretpostavljam da to znači da

niko neće silaziti sa planine, niti će mene odvesti gore da me ispituje – Nehajno reče Bret.

– Ne – odgovori Šerman, protiv svoje volje. – Isuviše su zauzeti da bi nekome poklonili toliku pažnju.

– Naravno – složi se Bret prijatnim glasom. – Trebalo je da znam to. Jer, ja nisam neka lepa devojka, je li tako? Niti sam nevino siročće koje nema kome da se obrati, zar ne?

– Ne – ponovo reče Šerman. – Ko si ti?

Bret je i dalje nizao karte. Istim tonom, ne gledajući u šerifa Bret reče:

– Zar ne možeš da me pogodiš?

Šerif je razmišljao o događajima u protekla dva dana. Setio se, kada je sve počelo. Onda razrogači oči i uperi prst u Breta.

– Ti si onaj sa kamioneta!

Tek tada je Bret podigao glavu. Izraz na licu mu je bio prijatan, otvoren i prijateljski.

– Tako je – potvrdio je. – Ja sam onaj koji je ubio Stana, Mela, Endija i sve ostale prve večeri. Ja sam taj koji ih je gurnuo u provaliju. Ja sam taj koji je pobio sve ljude juče u baru. Ja sam taj koji je, takode, pobio sve do jednoga iz patrola i sa granice.

Više nije imao razloga da se pretvara. Nadao se da će moći dovoljno da zainteresuje Natana Tajlera i da će ovaj narediti da ga dovedu gore radi ispitivanja. Ali, to mu nije pošlo za rukom. Stari Tajler se isuviše dobro zabavljao sa svojim siročići-

ma da bi ga tako nešto uznemiravalo. Čak i da je bio Nemaac, naredba bi bila ista. »Sam se pobrini za tu stvar eliminiši ga«. I tako, više ništa nije moglo da zadrži Breta da odigra ovu igru onako, kako sam on zna. Ništa ga više nije sprečavalo.

– Hajde, hajde, šerife – obrati se Bret zaprepašćenom Šermanu. – I ti i ja imamo svoj posao. Moj posao je da vas sve poubijam . . . a tvoj je da pokušaš da me u tome sprečiš.

Šerif, Nik Šerman kao da je bio gromom pogoden. Međutim, to je trebalo samo delić sekunde, pošto je već sledećeg trenutka držao svoj Magnum uperen u strančevu glavu. Spremao se da povuče okidač, kada je stranac pomerio svoje prste i u ruci mu se, iznenada, našla još jedna karta. A onda, ruka kao da je utonula u maglu. Šerman je već povlačio okidač, kada mu se prsti rastvoriše kao pomoću magije i revolver pade na pod.

Šerif je osetio užasan bol, a onda je pogledao svoju ruku u kojoj je trenutak ranije držao revolver i u koju je sada bila zabodena karta za igranje. Krajičkom oka, primetio je da je stranac pokrenuo ruke. Neka vrsta tankog užeta kao da mu je poletela iz rukava i prošla između rešetaka. Šerman začu nešto poput fijuka biča i osetio kako mu se to uže obavlja oko vrata i steže ga.

Bret povuče ruku, i uže koje koriste nindže se zateže, povuče šerifa kroz hodnik i on tresnu glavom između dve šipke. Bret ga dočeka sa

druge strane rešetke i zgrabi za njegovu krupnu Adamovu jabučicu, jednim »jubidžutsu« zahvatom, između palca i kažiprsta.

– Jednom sam video nekog madijoničara kako je sa pozornice bacio kartu za igranje, pravo u krilo gledaocu na drugoj galeriji – zaštišta Bret šerifu u uvo. – A video sam i kako ljudi mogu gadno da se poseku na papir. Kombinacijom preciznosti udara i oštre ivice, papira, dobiješ papirnati nož, zar ne?

Šerman pokuša da se otrgne, ali njegov vrat kao da je bio prikovan za strančevu ruku. Stranac se čak nije ni pomorio sa mesta gde je stajao. Izgledalo je, kako mu sve to nije iziskivalo ni najmanje napora.

– Sada ću ja tebi da postavljam pitanje – reče stranac. – Gde je drugi izlaz iz Slobodne škole?

– Ne znam! – uzviknu krupni čovek, pokušavajući da skloni Bretove prste sa svog vrata.

– Ma hajde – steže ga stranac jače, ne pomerajući se. – Ni jedan megaloman ne otavlja sebi samo jedan izlaz! Uvek postoji još jedan. Gde je?

Nik Šerman se grčevito držao za šipke, udarao nogama o pod i teškom mukom dolazio do vazduha. Bol kao da mu je direktno išao od vrata do mozga.

– Kažem ti da ne znam! Tajler mi nikada ne govori o takvim stvarima! Moj posao je da se pobrinem da niko ne postavlja nikakva pitanja!

– Poslednji put te pitam – nestpljivo reče Bret i još jače steže Šer-

manovu Adamovu jabučicu. – Gde je zadnji ulaz?

– Ne znam, ne znam – krkljao je Nik Šerman. – Ne znam, šta se gore dešava. Nikada nisam ni bio tamo. Ja sam tu da sprečim da niko drugi ne ode tamo.

Bret je najzad morao da prihvati činjenicu da šerif zaista ne zna. Ono što mu je govorio, bilo je tačno. On je samo gazdovao u gradu i nije imao nikakve vlasti s one strane kamenog zida. On, zaista, nije znao gde se nalazio sporedni ulaz. Ali, Bret se iznenada seti nekoga ko bi to mogao znati. Zagledao se u veliku Adamovu jabučicu koju je držao između svoja dva prsta. Setio se da ta stvar uopšte nije okruglo voće, već jedan sistem kostiju i hrskavice, koji se zove »krikoidni proces«.

Ne ispuštajući šerifovu Adamovu jabučicu iz ruke, posegnuo je za ključevima na Šermanovom pojasu. Onda se prisetio vežbe u kojoj je hvatao orahe sa dva prsta.

– Uživaj – rekao je prestravljenom policajcu. – Uživaj. Ovo je tvoj poslednji obrok.

A onda je učinio ono što je radio sa orasima i naglo povukao Adamovu jabučicu. Bret je ostao sam u svojoj ćeliji, sa nekoliko ključeva u jednoj ruci i nešto kože i kostiju u drugoj.

Tada nezainteresovano ispusti smrvljenu Adamovu jabučicu na pod ćelije i obrisao svoju krvavu ruku o pantalone. Zatim otključa vrata ćelije i pode kroz hodnik ka šerifo-

voj kancelariji. Nije primećivao neprestano krkljanje koje je dopiralo sa poda, već je nastavio da prelistava šerifovu dokumentaciju, dok u kancelariji nije zavládala apsolutna tišina.

Pošto nije našao ono što je tražio, izašao je napolje.

Džozef Nojman se polako pope uz škripave stepenice do svoje sobe u potkrovlju. Njegova žena, Marta, još uvek je poslovala po kuhinji, ali je on već bio umoran. Bilo je vreme za njegov popodnevni odmor.

Ručak je, kao i obično, bio obilan i izvanredan. Kada čoveku nije dopušteno ništa drugo, osim da jede i gleda televiziju, spas je bio u tome da nauči dobro da kuva. Tokom poslednjih petnaest godina, Marta je od neuke domaćice postala takva kuvarica da joj nije bilo premca.

Džozef je puštao svoju ženu da se dugo zadržava u kuhinji. Ako nije kuvala, onda je čistila kuću. To mu nije smetalo. Znao je da tada ne misli o nevolji u kojoj se grad nalazio. Situacija u gradu postala je njena prava opsesija. Ali, kome ne bi? Na sreću bilo im je već po šezdeset godina, kada je nevolja počela i oni su već imali svoje navike. Sama promena nije bila tako strašna, pošto oni i nisu mnogo izlazili, ali je pritisak koji se osećao bio nepodnošljiv.

»Ne postavljalj nikakva pitanja«. »Ne razgovaraj sa strancima«. »Prijava svakoga«. »Prijava svaki nepoznat auto«. »Drži jezik za zubima«. Bilo je užasno. Džozef je, da bi ostao

pru zdravoj pameti, morao da se prisili da to više ne primećuje. Uživao je u kulnarskim veštinama svoje žene, gledao kviz emisije i sentimentalne filmove na televiziji i spavao.

Stigao je na vrh stepeništa, otvorio vrata svoje sobe i ušao unutra. U sobi je bilo prigušeno svetlo pošto su roletne bile spuštene. Ali, bilo je dovoljno svetlo da je mogao da primeti jednog čoveka koji je stajao nasred sobe. Čovek je bio odeven u crno, od glave do pete, i oslanjao se o krivi stup sa drškom. Bio je to čovek koji je imao kosu boje peska i sive oči. Bio je to onaj isti čovek koji je tražio neku devojk.

– Hoćeš li da umreš, starče? – upita strnac.

Džozef Nojman razmisli o tom pitanju.

– Možda – rekao je. – Šta smeráš?

Marta je predstavljala problem. Vikala je i jecala, sve dok je Džozef nije odveo u njenu sobu. Uspeo je da je taman toliko smiri, da je Bret bio siguran da neće pokušati nikoga da pozove telefonom. Ako bi i uspela da izađe kroz prozor i pokušala da obavesti policiju u Tajlervilu, što je bilo, gotovo, nemoguće, ne bi našla nijednog živog policajca.

Džozef side u dnevnu sobu i sede pored Breta.

– Mislim da neće biti problema s njom – uveravao je Breta. – Rekao sam joj da je situacija sada ista kao što je bila 1932. godine. Rekao sam joj da smo onda ćutali zato što smo bili u našoj zemlji. Takođe sam joj

kazao, da smo sada stari i da više ne treba da ćutimo. I kakva je uopšte razlika? Ionako ćemo uskoro umreti. Zar da nevini ljudi stradaju zato što mi nemamo hrabrosti da se suprotstavimo nasilju?

– I kako je reagovala? – upita Bret.

– Shvatila je – reče Džozef i uzdahnu. – Ali, ipak joj se nije dopala ta ideja. Znae i sami kako je. Ako nešto ne vidiš svojim očima, kažeš sebi da tako nešto nije moguće. Jednostavno ne veruješ – reče starac i oči mu zasuziše. – Isto kao i 1932 godine . . . Tu starac ne izdrža i zaplaka se, ali se onda brzo pribra. Nakašljao se, obrisao oči zgužvanom papirnatom maramicom i zagledao se kroz prozor.

– Morate da nas shvatite – nastavio je. – Nemačka je naša domovina. Kada se zaratilo, verovali smo da je ispravno ono što činimo. Pa, čak, i kada se naši momci nisu vratili kućama, još uvek smo verovali da otadžbina sprovodi Božju volju.

– Kada vam se Tajler obratio? – obazrivo upita Bret.

– Neposredno po našem dolasku u Ameriku, po završetku rata. Dobro smo se snašli i doselili u ovaj grad. A onda je, 1963 godine, stiglo pismo od Tajlerove kompanije. Postavili su nekoliko pitanja o našem gradu i ja sam im odgovorio. Mislio sam, pa, on je naš zemljak. A onda je i on sam došao i postavio mi još neka pitanja. Dve godine kasnije, ponovo nas je posetio i kazao nam, ako budemo činili onako kako nam

on kaže, postaraće se da ostatak života provedemo udobno i bezbrižno. A posle nezgode koju sam imao, više nisam mogao da radim i tako...

– Kakve nezgode? – sa interesovanjem upita Bret.

– Bio sam zidar – objasni Nojman. – Baš sam bio primio novog pomoćnika, koji je stigao u Ameriku iz naše domovine. Bio je to fini, okretan, plavokos mladić. I tako, jednoga dana, dok smo radili, sapleo sam se i pao sa krova. Iznenada me je zbolela noga i ja sam izgubio ravnotežu. U padu sam polomio kičmu. Moj pomoćnik je preuzeo posao.

– Shvatam – reče Bret.

– Onda nam je Tajler ponudio veliku, novu kuću na planini, ali mi nismo mogli da napustimo našu staru kućicu. Znate, sam sam je sagradio.

Bret klimnu glavom i osmehnu se.

– Ali, sada mislim da bi bolje bilo da smo prihvatili Tajlerovu ponudu – nastavi starac. – Stvari su se pogoršale od kako je došla nova policija.

– Potpuno vas razumem – reče Bret. Razgovor je vodio sa strpljenjem jednog istočnjaka. Znao je da ne sme da požuruje starca, bez obzira koliko mu se žurilo. Želeo je da se uvuče u školu pre nego što neko otkrije da više nema »nove policije«. Međutim, to nije mogao da uradi dok mu starac ne kaže kako će da ude.

– I šta mislite, zašto se Her Tajler doselio ovamo? – upita Bret.

– Verujem da je to zbog pećina – reče Nojman. – Kada sam mu ispričao za te pećine, učinilo mi se da se veoma uzбудio.

– Pećine? – upita Bret, glumeći neznanje.

– Da, pećine. Nekada je tu bio veliki rudnik, u koji se ulazilo sa druge strane planine. Hodnici rudnika dopiru sve do temelja Tajlerove zgrade.

– Ah, tako – reče Bret. – To je veoma zanimljivo.

– Je li to sve što ste hteli da znate? – upita starac, shvatajući da je pogodio šta Bret namerava.

– Izgleda da jeste – reče Bret i ustade. – Osim, ako slučajno znate i neke detalje u vezi sa samom izgradnjom zgrade škole?

– Ne, ne znam. Nikada nisam bio gore. Bilo je zabranjeno. Ali, uspeo sam da primetim da su kamioni, koji su prolazili, prenosili građevinski materijal vrhunskog kvaliteta. Bile su im potrebne mnoge godine da saizidaju čitav kompleks.

– U to ne sumnjam – reče Bret i vrati stolicu za kuhinjski sto. Zastao je, još uvek držeći naslon stolice. – Bilo bi zgodno ako biste na kratko napustili grad.

Džozef se nasmeja.

– A gde bismo otišli? Ne zaboravite, nismo otišli ni kada se grad pretvorio u ovo što je sada. Zar da ga napustimo samo zato što više neće postojati kao Tajlervil?

– Pa, onda, dobro – reče Bret. – Nisam ni verovao da ćete otići, ali sam morao da vas pitam.

– Nista se vi ne brinite – uveravao ga je starac. – I ne sekirajte se zbog Marte. Garantujem vam da neće pokušati da ih zove.

– To vam verujem – reče Bret, uz osmeh. Zatim je izašao. Čim se našao napolju i seo u jedna od patrolnih kola tajlervilske policije. Bret zakuca ruku u košulju i izvadi jednu malu, okruglu pločicu. Nije želeo da nasturi telefonski aparat Nojmanovih, niti da preseče žice i zato je iskoristio priliku, kada je starac odveo svoju ženu u spavaću sobu, da izvadi mikrofonski slušalicu. Bilo je jednostavno odvrnuti donji deo slušalice i izvaditi pločicu. Pošto je ponovo zatvorio poklopac, niko ne bi mogao da posumnja da je neko dirao aparat. Gospođa Nojman je sada mogla da zove koga god je htela i da vidi koliko joj je volja, niko je neće čuti.

Bret baci mikrofonski kroz prozor kola i pojuri ka drugoj strani planine.

Jednom nindži sve predstavlja ceremoniju. Postoji ceremonija života, kao što postoji i ceremonija smrti. Bret Valas, jedini nindža majstor u Americi, spremao se za proboj u samo srce neprijateljske teritorije.

U samom početku, nindže su bili plaćene ubice, koji su obavljali prljave poslove za plemenite samuraje, jer je ove sprečavao da to sami učine, njihov kodeks časti. Bilo je

mnogo slučajeva u kojima samuraj, koji je najmio jednog nindžu da ubije svoga gospodara, do smrti branio tog istog čoveka. Samuraji su ginuli da bi sačuvali obraz, ali su znali da će nindža obaviti sramni zadatak.

Ali, Bret je sebi postavio više ciljeva. On nije bio plaćeni ubica. On je sebi postavio u zadatak da ispravlja nepravdu i spašava nevine od sudbine koju nisu zaslužili. On nije mogao jednostavno da se uvuče u neprijateljsko gnezdo, ubije samo jednog čoveka i ode. Njegov lični kodeks časti tražio je od njega da u potpunosti uništi zlo.

Međutim, danas se jedan nindža nije borio protiv neprijatelja koji je nosio mač, štap, ili koplje. Savremeni neprijatelj je imao na raspolaganju oružje koje je moglo u jednom minutu da izbaciti stotine smrtonosnih projektila. Boriti se protiv takvog neprijatelja na tradicionalan način bilo bi isto što i boriti se protiv šezdeset samuraja u jednoj sekundi. A to je bilo nemoguće.

Međutim, postojala je mogućnost da se savremeni neprijatelj pobedi, tako što bi se tradicionalna sredstva osavremenila. Čim se vratio u Ameriku, Bret je sa Hamom i Džefom počeo da radi na jednom nindža sistemu, koji bi bio delotvoran u današnje vreme. Ovaj novi sistem nije bio potpuno usavršen i sada je trebalo da doživi vatreno krštenje.

Bret rasprostire svoj pribor ispred sebe na travu, usred šume. Na sebi je imao samo »fundoši«, komad tkani-

ne koji je pokrivaio donji deo trupa. Poput matadora, koji se oblačio za nastup u areni, Bret je pažljivo stavljao pojedine delove svoje opreme na sebe.

Prvo je došao dugački, posebno napravljen »tazuna«, ili štitnik za grudi, koji se vezivao oko struka i vrata. Onda je navukao tamne »nindža« pantalone. Preko listova je stavio posebno napravljen »varadži«, deo oklopa koji je pokrivaio noge od kolena do zglavka. Zatim su sledile »jugake«, »nindža« rukavice, u koje je Bret ugradio specijalni »šuko«, ili, opšte poznati, »bokser«.

Potom je obukao »nindža« košulju, a zatim preko obe ruke, stavio »kote«, štitnike sa šarkama, koji su pokrivali nadlaktice. Unutar specijalnih držača duž »kotea«, Bret je postavio »šuriken« i »toniki« ili šiljke za bacanje. Preko grudi je navukao »vakibiki«, istočnjačku verziju pancir prsluka. Moderna tehnologija koja mu je bila dostupna, omogućila je Bretu da napravi takav prsluk koji bi izdržao metak kalibra 45, ispaljen iz neposredne blizine. Za prsluk je zakačio gasne bombe, koje je sam izumeo i koje su služile da unesu pometnju među protivnike. Veštinu njihovog pravljenja naučio je na časovima »jogendžutsua«.

Onda je sledila »uva-obi«, neka vrsta zaštitne suknjice, koja mu je ostavljala slobodne noge, ali je sa svih strana štitila karlični deo tela. Zatim je stavio jedan specijalni tobolac, u kojem je pored njegovog

»kjetetsu-šogea« i »vakizašija« bilo još »šurikena« i otrovnih strelica. Preko ramena je prebacio »katanu«. U rukama je nosio konopac za prebacivanje preko zida.

Bio je spreman. Njegovi mačevi su bili umočeni u otrovan rastvor, kao i ostalo oružje sa oštricom. Za razliku od metaka, gde god bi čelik njegovog oružja dotakao kožu, žrtva bi sigurno umrla. Iako je izgledalo da je Bretova priprema smešna i poređenju sa modernim oružjem, u ovom slučaju, neprijatelj naoružan konvencionalnim savremenim oružjem je bio taj koji će stradati.

Odeća na njemu je bila tanka, lagana i nije mu sputavala pokrete. Još jednom je u mislima proverio, gde se nalazi. Prema mapama koje je naučio napamet, pre nego što je otišao iz San Franciska, rudarsko okno se nalazilo na nekih pet milja od mesta gde se pripremao. Majstor nindža zađe u šiprag, a njegova oprema ne načini buku veću od one koju bi proizveo šapat.

Ali, taj šapat nije obećavao ništa dobro. Bio je to šapat smrti koja se približavala.

Glava šesta

Tejlor Lokmen je bio besan kada je na konzoli sa ekranom primetio dim koji se u pramenovima dizao iz šipražja.

– Do đavola, Stju – viknuo je svom kompanjonu, – dodi da vidiš nešto!

Dok je ovaj drugi ustao od svoje konzole sa četiri ekrana na koje je pužio, pramenovi dima su se pretvorili u oblačiće ispred ulaza u rudnik. Stjuart Barnz baci pogled preko ramena Tejlora Lokmena i zagleda se u ono što je snimala kamera broj tri. Dok je pratio šta se dešava, sve više belih oblačaka se dizalo iz žbunja i valjalo se prema kameri.

– Šta misliš da je to? – upita Stju svog druga. – Možda požar, a?

– Pojma nemam – zastenja Lokmen. – A šta, ako jeste požar? Šta onda da radimo?

– Pa ono, što uvek činimo – s uzdahom reče Stju. – Pozvaćemo centrilu.

Barnz podiže slušalicu telefona koji je bio u sklopu video konzole i pritisnu jedno dugme. Trenutak kasnije, odvojio je slušalicu od uha i sa čuđenjem se zagledao u nju, a onda je okačio i ponovo se zagledao u monitor broj tri.

– Šta bi? – upita Lokmen.

– Zauzeto je – odgovori Barnz, ne znajući da je Bret ostavio slušalicu telefona u šerifovoj kancelariji da visi. – Izgleda da ćemo morati sami da rešimo ovaj problem.

Ponovo je bacio pogled na ekran. U tom trenutku dim je potpuno obavio kameru, koja je bila povezana sa monitorom broj 3, i sakrio ulaz u rudnik.

– Ja, opet, mislim da je trebalo da pozovemo Bila preko radio-stanice – bunio se Tejlor, držeći lampu dalje od svoje glave i trudeći se da nade

zgodan prolaz na džombastoj, koso površini pećine.

– Zamenik šerifa, Đui, – reče Barnz, upotrebljavajući zvaničnu titulu njihovog drugara – najverovatnije spava. I sam znaš da on patrolira cele noći. A posao mu se ne sviđa baš mnogo.

– Ma nemoj – odvrati Lokmen. – Posao nije loš, ali ne valja što sveta zapovest zabranjuje silovanje usred bela dana.

– To se zove direktiva – ispravi Barnz svog kompanjona. – A izraz za ono što Đui radi je svodenje.

Barnz je dospeo u zatvor zato što je koristio čekove bez pokrića, ali niko nikada nije otkrio šta je radio sa novcem. Policija retko kada i pokušava da nađe nestale prostitutke. U stvari, policija retko kada i zna da je neka prostitutka nestala. Doduše, Barnz je imao malo problema sa nekim makroima. Ali, to nisu bili problemi koje on nije mogao da reši, pogotovo, što policija nije gubila vreme da istražuje zašto je nekom makrou, recimo, neko razneo glavu. Ali, iako je Barnz izgledao tako da ga čak ni lešinar ne bi pogledao, on je ozbiljno shvatio svoj novi posao.

– Hej, Stju! – progovori Lokmen, pljačkaš, koji je često radio sa Đuiem. – Kako to da nisi hteo da radiš dole u gradu?

– Šta? – začu se Barnzov glas. – Jesi li lud? Pa, čovek može potpuno da poludi dole! A što nisi ti?

– Ne podnosim uniforme – odvrati Lokmen i obojica se grohotom na-

smejaše.

Nastavili su spuštanje niz tunel, pridrživajući se za jednu cev koja je išla celom dužinom levog zida. Hteli su, što je moguće brže da izvide odakle potiče taj dim i da se vrate na svoja mesta. Pošto je šerif tog jutra dao »zeleno svetlo«, nova grupa siročadi je trebalo da stigne bez problema. A ova dvojica su htela da vide da li među njima ima nešto za njih.

Što se njih ticalo, u Tajlervilu je sve bilo po starom. Pošto je Miler uhvaćen, a verovatno i uklonjen do sada, a crnkinja dopala gazdinih šaka, sve je ponovo bilo status quo. Njihove kamere su bile postavljene u svim prostorijama gde su bili siročići. U SVIM Stivenovim ćelijama, kao i ispred svakog ulaza u Slobodnu školu, računajući i sporedni ulaz. Kamere su bile svuda, izuzev u Natanevoj operacionoj sali.

Spuštajući se niz tunel, približili su se prvom zavijutku iza koga je bila pećina, koja je vodila ka izlazu. Već je bivalo svetlije. Dvojica čuvara ubrzaše korake i zajedno se nadoše na ulazu u pećinu.

Stali su kao ukopani kada su njihove lampe osvetlile neobičan prizor. Na sred tunela, licem okrenutim ka njima, stajalo je nešto što je ličilo na statua. Kao da je to bila statua maskiranog ratnika u oklopu.

– Zaima sveta! – uzviknu Barnz i skoro ispusti lampu kada je posegao za revolverom. Izvukao ga je iz futrole i samo što nije povukao okidač,

kada je primetio da se statua ne pomera. Žmirnuo je i spustio revolver. Figura u ljudskom obličju je bila nepomična, poput stene. Uopšte nije bila živa.

Lokmen se zagleda u glavu statue. Izgledala je kao da je grubo isklesana od crnog kamena, bez usta i očiju i tek malim uzdignućem, gde je trebalo da se nalazi nos. Pri treperavoj svetlosti lampi, sva trojica su izgledali jezivo: dva bivša robijaša, u farmerkama i majicama, i kraljevski odeven ratnik iz davnih vremena.

– Do đavola – reče Tejlör. – Podseća na one kosmonaute u »Osmom putniku«.

– Šta trabunjaš? – procedi Barnz, dok mu je srce još uvek lupalo kao ludo.

– Ma, znaš – reče njegov drugar, oslanjajući se o zid pećine da bi povratio ravnotežu. – Onaj film »Osmi putnik«. Mislim na skafandere koje su kosmonauti nosili. Ovo me na to podseća. Samo, ovaj nije toliko glomazan, a i kacigu nema.

– Hoće li već jednom da umukneš, budalo? – izdera se Barnz. – Kako li je ovo čudo dospelo ovamo?

– Šta mene pitaš! – odvrati Lokmen. – Čak ne znam ni šta je.

Ohrabrivši se malo, njih dvojica uspraviše lampe i pridoše nepokretnoj figuri. Osvetili su glavu statue i zagledali joj se u lice.

Iznenada, par očiju im uzvрати pogled. Nisu imali vremena ni da trepnu, a Bret je već zario svoje »šukoe« i njihove brade. Mesingani »bokse-

ne su im razneli vilice i njih dvojica se srušile. Još nisu ni pali na tle, a Bret je već pošao rukama nagore, zgrabio »katanu« obema rukama i izvukao ga iz korica na leđima.

Kao i uvek, samo izvlačenje mača iz korica je bilo i prvi udarac. Bret zamahnu mačem udesno i preseče Barnzov vrat, a onda, okrenuvši se kao da izvodi piruetu, uputi oštricu samurajskog mača kroz Lokmenova leđa. Barnz nije mogao ni da vrisne, jer su mu glasne žice bile presečene. Ciledna je kako njegova sopstvena krv šiklja ka svodu pećine, za trenutak, iznenađen što krv može da šikne tako visoko. Onda mu je pred očima bilo crveno i, čas kasnije, utočio je u večni mrak. Lokmen otvori usta da vrisne, ali poruka koju je slušao njegov mozaik je zastala negde na putu. Njegovo telo je bilo u potpunom šoku kad se mač zario u njegov trup. Nemi krik mu je ostao na usnama dok je umirao.

Bret brzo obrisa oštricu mača o Lokmenovu košulju. Vratio je mač u korice. Znao je da otrov još uvek deluje, pošto je njime premazao unutrašnju stranu korica, a ne sam mač. Svaki put kada bi vratio mač u korice, on bi se premazao novim slojem otrova.

Nindža potrča niz pećinu, sledeći tragove dvojice ubijenih ljudi i čudnu cev na zidu. Trčao je kroz mrak, sve dok mu njegova čula nisu nago-vestila da se približava kraju pećine. Stigao je pred vrata koja su bila pokrivena debelom, crnom zavesom.

Bret zastade kod ove pregrade i oslušnu. Kada se uverio da se ništa ne čuje sa druge strane, gurnuo je zavesu u stranu i prošao.

Zlatno obojena cev, prečnika petnaestak santimetara, ovde se završavala. Bret se našao pred još jednom teškom zavesom. Ponovo je uposlio svoje nadmoćno čulo sluha. Kada je bio siguran da nema nikoga ni iza ove druge prepreke, odgurnuo je zavesu i koraknuo.

Našao se u prostranoj, bogato ukrašenoj spavaćoj sobi. Soba je bila nameštena u baroknom stilu i opremljena najfinijim nameštajem. Na podu su bili prekrasni persijski tepisi, skupocene slike za zidovima, a na tavanici čitav sistem cevi. Na nekim mestima duž cevi bili su zlatni lanci koji su se spuštali do poda. Nasred sobe nalazio se veliki krevet sa baldahinom.

Bret je predpostavljao da se nalazi u gazdinoj spavaćoj sobi. Jednostavno, nije mu bilo logično da bi Tajler bežao kroz tuda budoar. Takođe je bio, gotovo, uveren da u sobi nema nikakvog obezbeđenja, niti spravica preko kojih bi drugi mogli da ga spjuniraju. Pa, ipak, Bret oprezno priđe vratima na suprotnom zidu.

Po treći put zastade pred vratima i oslušnu.

Jedna od legendi nindža priča o tome kako je jedan plaćeni ubica bez gospodara, izgubio vid u sedmoj godini. Kako je rastao i obučavao se, njegovo čulo sluha se toliko izoštrilo da je postao nepogrešivi mačevalac.

Njegov mač se nalazio u štapu koji je kao slepac nosio. Učitelj Tori je pričao Bretu priče o ovom izuzetnom ubici, koji je lutao Istokom prerušen u masera. Gde god bi se našao, ljudi su se otimali za njegove usluge, jer je izgledalo kao da se bori pomoću radara. Mogao je da otkrije neprijatelja čak i kroz zid.

Savremeni majstor nindža začu neko kretanje s one strane vrata. Logika mu je govorila da se ispred gazdine odaje nalazi straža. Sluh mu je rekao i gde su stražari stajali. Bret izvuče »vakizaši« iz tobolca za pojasom. Osluškiavao je, sve dok nije začuo da se jedan od stražara naslonio na vrata.

– Jedva čekam da stigne nova grupa siročadi – reče prvi stražar.

– Kada treba da stignu? – upita onaj koji je bio naslonjen na vrata.

– Kako sam razumeo, treba da stignu svakog časa – odgovori prvi.

Umesto odgovora, oči drugog stražara se iskolačiše.

– Da, svakog časa – nastavi prvi. Bacio je pogled niz hol koji je zavijao udesno. Ovaj deo kompleksa ličio je na hol nekog luksuznog hotela. – Nadam se da će naša smena biti ovde na vreme. Slušaj – obrati se on svom drugaru – čim budemo smenjeni, otići ćemo do njihovih odaja i videti šta nam je stiglo. Važi?

Stražar koji se oslanjao o vrata nije odgovorio.

– Važi? – ponovi prvi stražar svoje pitanje.

Tada je primetio da oči njegovog

drugara nisu bile uperene u njega. Takođe je primetio da je ovaj obliven krvlju. U tom trenutku su se otvorila vrata na koje se naslanjao njegov drugar i jedna prilika odevena u crno hitnu užu koje se obavi oko vrata prvog stražara, pre nego što je uspeo da izusti i jedno slovo.

Prvi stražar zakrklja i ispusti revolver u pokušaju da skloni užu koje mu je stezalo vrat. Ali, iako je uložio svu snagu, u to, užu se nije micalo. Prilika koja je držala užu se pokrenula. Ta prilika je zgrabila stražara i, noseći ga na rukama, potrčala kroz hodnik.

Bret je morao da otkrije šta ga je čekalo iza ugla i zato je, da bi bio siguran da mu ne pretili nikakva opasnost, iskoristio telo prvog stražara kao štit. Za nekoliko trenutaka, našao se iza ugla, noseći prvog stražara ispred sebe. Na nekih dvadesetak koraka od mesta gde je zastao nalazila su se pokretna vrata ispred kojih su stajala dva stražara.

U prvom momentu, oni su se iznenadili kada su videli svog kolegu kako stoji na prstima sa užetom oko vrata. Bilo je očigledno da ovi ljudi nisu u poslednje vreme nisu videli ništa opasnije od preplašenog siročeta što je Bretu išlo u prilog. Ali, oni su, ipak, bili bivši robijaši koji su reagovali brže nego što bi neko drugi reagovao.

Dvojica stražara su uperili svoje mašinke u pridošlicu pre nego što su shvatili da su im se dve zvezde zarile između očiju. Te zvezde su bile

petokrake, u otrov zamočene »šuriken« koje je Bret munjevito hitnuo u njihovom pravcu, zaklanjajući se iza tela stražara koga je davio. Dvojica stražara grunuše na vrata i uzbuđeni ostale svojim oružjem. Meci iz njihovih mašinki se zariše u telo stražara koje je Bret držao ispred sebe, pre nego što je nindža uspeo da hitno još dve »šuriken« u njihovom pravcu. Ova dvojica, jednostano, padole na pod, mrtvi.

Bret potrča napred, još uvek noseći stražarev leš ispred sebe. Proleteo je kroz vrata i, istovremeno, ocenio situaciju. Nalazio se na kraju kompleksa. Slobodne škole, koji je bio opremljen kao svaka moderna poslovna zgrada. Tavanica je bila veoma visoka, prostor potpuno otvoren. Jedini nameštaj bila su dva reda pisanih stolova za kojima su sedeli službenici. Sa njegove strane bili su prozori kroz koje se sa spoljne strane nije moglo videti, a sa leve iznad pisanih stolova neka vrsta balkona.

Nekih dvadesetak ljudi okrete glave u pravcu Breta. Svi su izgledali kao mladi rukovodioci. Na svakom stolu bila je veza sa glavnim kompjuterom i televizijski ekran. Bret je shvatio da se nalazi u administrativnom odeljenju. Ovi ljudi, najverovatnije, nisu pojma imali da se nešto loše dešava. Oni su bili samo fasada koja se starala za Tajlerove legalne poslove, dok su se perverzne i gnusne stvari nesmetano odvijale u tajanstvenoj zgradi bez prozora.

Na suprotnom kraju prostorije

bila su još jedna pokretna vrata, ispred kojih su stajala četiri stražara. Bret je nasrnio na njih, još uvek držeći ispred sebe leš. Potrčao je između dva preda pisanih stolova. Utisak koji je ovo ostavilo na službenike bio je neverovatan. Odjednom je u sobi nastao kaos, elegantno obučeni nameštenici potrčaše na sve strane, tako da je Bret morao da se probija kroz masu unezverenih ljudi.

Stražari su bili kriminalci, ali još uvek nisu bili sigurni da li smeju da pucaju u gomilu gazdinih službenika. Međutim, pošto su to, uglavnom, bili okoreli zločinci, njihova je nesigurnost potrajala svega nekoliko trenutaka. Pre nego što je leš koji je Bret nosio ispred sebe dodirnuo vrata, pridošli stražari se udružiše sa onima koji su tu već bili i otvoriše vatru. Njihovi automati su izbacivali po četrdeset metaka u sekundi, a meta im je bila beživotno telo stražara pred njima. Kiža olova je zasula leš i on je zaigrao kao da je u diskoteci.

Leš je stajao uspravno nekoliko sekundi, ali ga više ni baraž nije mogao održati na beživotnim nogama. Onda su truplo sruši, otkrivajući prednju stranu koja je izgledala kao masa crvenog želea. Čoveka koji ga je pridržavao nigde nije bilo.

Četiri stražara krenuše napred. Tada ih stiže smrt. Jedna granata je poletela ka njima baš kada su prišli lešu. Iznenadni bljesak ih je zasleo i Bret iskoči iz svog zaklona kod pisaćeg stola. Gotovo istovremeno

je izvukao mač iz korica i raspolutio glavu prvog stražara. Ne prekidajući pokret, Bret odrubi glavu sledećem, a oštrica mača se zari u ruku trećeg čoveka. Držeći mač u jednoj ruci, drugom je izvukao kratki mač i zario ga četvrtom stražaru u stomak.

Munjevitom brzinom Bret izvuče oba mača iz tela svojih žrtava i, potrčavši nazad u svoj zaklon, vrati ih u korice. Još pre nego što je ubio poslednjeg stražara iz partera, začuo je korake iznad svoje glave. Svakog trenutka, najmanje četiri nova stražara bi mogla da se stvore na balkonu. Bret skoči postrance na pisaći sto. Ponovo je skočio, ali ovoga puta na vrh ograde koja je išla duž celog balkona.

U rukama mu je već bio spreman »kjetetsu-šoge« kada se prvi stražar pojavio na vratima koja su vodila na balkon. Dvosekla oštrica mu je rasporila lice. Čoveku koji ga je sledio isto oružje je skoro odseklo ruku iznad lakta. Ali, udarivši u kost njegove ruke, leteće sečivo je promenilo pravac, tako da je treći stražar izbegao istu sudbinu. No, ništa ga nije moglo spasti od »tonikija«, koji mu je Bret zario u grudi, pre nego što je ovaj uspeo da ispali i jedan metak. Stražar koji je poslednji stigao za trenutak je zastao, zbunjen tolikim leševima pred vratima. Pokušao je da prokrči sebi put, ali je posrnuo, ispustio revolver i skliznuo preko ograde balkona. Zaustavio se ispod Breta. U tom trenutku nindža začu korake četvorice drugih stražara,

koji su trčali uz stepenice prema vratima na drugoj strani balkona. Četvorica stražara stigoše u klanicu i zastadoše na ulazu. Krenuli su korak unazad kada je Bret hitnuo »kjetetsu« ka njima. Oružje je poletelo takvom brzinom da nisu uspeli da vide gde se zaustavilo. Znali su samo da se negde zaustavilo i da su oni još uvek čitavi.

Krenuli su napred u trenutku kada se Bret vinuo sa ograde balkona. Stražari pritrčашe mestu sa koga je skočio i počеше na slepo da pucaju, pretpostavljajući da je Bret dole. Ali, oni nisu ni slutili da je on bacio »kjetetsu« ne na njih, već ka potpornom stubu balkona, tako da se uže obmotalo oko njega samog. I kada je skočio, on nije skočio dole, već je, kao Tarzan, preleteo na drugi kraj balkona i sada je bio iza stražara. Nijedan od njih ga nije video, a nisu ni shvatili kako ih je stigla smrt. Bret je izvukao samurajski mač, posekao prvog, zatim drugog, a onda i preostalu dvojicu. Njihova se trupla srušеше na pod.

Bret zastade, okružen njihovim telima, sa izvučenim mačem u ruci i oslušnu. Nije čuo da bilo ko dolazi. Međutim, tog trenutka začuo se motor autobusa. Bret baci pogled kroz zatamnjeni prozor na drugoj strani sobe. Mogao je da vidi celu okolinu kao na dlanu. Svetla traka u dolini bila je, u stvari, glavna ulica u Tajlervilu. Video je i ogromni zid koji je okruživao Slobodnu školu. Takođe je video i tri puta koja su vodila do

glavnog ulaza. Video je i dvorište iza ulaza i dvanaest stražara koji su se kretali po tom dvorištu kod same kapele od kovanog gvožđa. A onda je primetio i žuti školski autobus pun dece, kako, dolazi putem. Autobus je bio pun, što je značilo da je u njemu četrdeset i osam ljudi, četrdeset i osam nevinih života. Na njih četvoro dolazio je po jedan stražar. Nije bilo načina da Bret pobije sve stražare, a da ne povredi bar jedno od siročadi. A kada bi neka od njegovih oštrica samo dotakla jedno od dece bez roditelja, otrov bi delovao.

Bretu je ostalo da učini samo jedno. Morao je da pobije stražare pre nego što se dočepaju autobusa. On zgrabl dva automata i, preskočivši lokvu krvi na balkonu, nađe se dole. Doskočio je na pisači sto sa automatom u svakoj ruci. Onda je sa stola na kome je stajao skočio na drugi, bliže prozoru. Uspravio se i otvorio vatru iza oba automata.

Meci su se odbijali od pleksiglasa, ali su ipak uspeli da ga probiju. Bret je nastavio da puca dok nije ispraznilo oba šaržera. Staklo je podsećalo na švajcarski sir. Bret baci pogled na dvorište. Nijedan od stražara nije gledao u njegovom pravcu. Zvučna izolacija je, zaista, bila savršena. Meci nisu do kraja probili staklo, ali su se ipak zarili dovoljno duboko. Bret nije ni toliko očekivao. Ostatak posla moraće da obavi drugačije.

Ispod tamnog prozora nalazio se polukružni prostor, pokriven gustim žbunjem. To je trebalo da bude

neka vrsta bašte. Bret upamti njegov položaj. Onda je skočio sa stola na pod, koraknuo i obema nogama udario oštećeni deo okna.

Staklo je izletelo napolje. On je usavršio veštinu kung fua, pri čijem se izvođenju nije ništa uzvikivalo, tako da stražari nisu ništa čuli. Čak je i razbijeno staklo palo u žbunje bez ikakvog zvuka. Bret je bio zadovoljan. Računao je na razna iznenađenja. Ali, iako mu je sve išlo naručku, morao je da dejstvuje brzo i nemilosrdno. U dvorištu nije bilo mesta gde bi se mogao sakriti.

Pošto je izbio okno, on se dočeka na noge i, gotovo istovremeno, se baci naglavačke kroz otvor koji je načinio. U letu je raširio ruke, napravio salto u vazduhu i dočeka se na noge. I opet ga stražari nisu primetili. Poslednje što su očekivali bilo je da se stvori rupa u tamnom staklu i da kroz nju iskoči u crno odeven čovek, tako da nisu ni gledali u tom pravcu. Njihova je pažnja bila usredsređena na žuti autobus koji se približavao ulazu. Jedan po jedan i oni kretose ka kapiji.

Bret je ubio prvu trojicu, a da to niko nije primetio. Oni su bili nešto zaostali za ostalima i Bret je gotovo u jednom pokretu pokosio svu trojicu svojim dugim mačem. Četvrti je primetio nindžu, ali je to bilo i poslednje što mu se desilo pre nego što mu Bretova oštrica preseče grlo.

Njegovo krkljanje upozorilo je ostale. Bretovo mozak zabeleži njihov raspored. Dvojica su išla jedan po-

red drugog, pravo pred njim. Za njega, oni su bili broj pet i šest. Iza njih je bio broj sedam. Sa desne strane sedmice bio je broj osam.

Bret izvuče mač iz grla čovjeka koga je upravo ubio i zamahnu njim ulevo. Oštrica je prošla kroz vratove petice i šestice i odrubila im glave. Bret pusti da ga inercija okrene u krug, a onda se baci između dva bezglava leša. Zamahnuo je mačem pravo ispred sebe i proburazio broj sedam, a drugom rukom je gurnuo broj šest na broj osam, kako bi mu skrenuo nišan.

Telo bez glave pade na ruke broja osam i izbacilo mu pušku iz ruku, te se meci zariše u tle. Bret izvuče »katanu« iz stomaka broja sedam i zari njegov vrh u oko broja osam. Mač prođe tačno do njegovog mozga. Još uvek čučajući, on izvuče vrh mača napolje.

Broj devet je bio na levoj strani i upravo se spremao da puca. Brojevi deset i jedanaest su zastali nešto dalje, a između njih je bilo malo više od dva metra razmaka. Broj dvanaest je bio ispred njih, skoro na samoj sredini dvorišta.

Bret podiže mač skoro vertikalno. Levom rukom je izvukao »toniki« iz pojasa i bacio ga ka grudima broja devet. Stražareva puška opali uvis, dok je padao. Bret tada obema rukama zgrabi samurajski mač i sa uzviškom se ustremi na brojeve deset i jedanaest, držeći »katanu« iznad glave.

Brojevi deset i jedanaest pojuriše

jedan drugom u susret, kako bi zaustavili, naizgled, podivljalog nindžu, koji je trčao pravo ka broju dvanaest. Njih dvojica brzo proračunaju kako bi mogli da ga ubiju pre nego što on uspe da zamahne mačem na jednog od njih. Ali, oni su bili još uvek prilično zbunjeni prizorom koji je pružao maskirani čovek u oklopu, pred čijim su mačem popadali njihovi drugovi, tako da nisu ni shvatali gde se nalaze. Ova tri stražara su napravila gotovo pravilan trougao. Broj dvanaest je predstavljao gornji špic, dok su brojevi deset i jedanaest bili bočni špicevi tog trougla. Bret je trčao između bočnih špiceva kao gornjem.

Pre nego što im se približio, Bret je primetio da se ova dvojica spremaju da pucaju. Skoro istovremeno je video da broj dvanaest prislanja automat uz bok. Sva trojica su nameravala da pucaju u isto vreme. Bret, iznenada, poveća svoju brzinu. Umesto da bude ispred dva bočna stražara, nindža se nađe tačno između njih. Obojica uperiše nišane svojih pušaka u Breta.

Sva trojica povukoše okidače baš kada je Bret skočio. Poletio je uvis, a zatim napred. Jednog trenutka, brojevi deset i jedanaest su na meti imali priliku u crnom, a već sledećeg su pucali jedan u drugog. Srušise se, a broj dvanaest ispali metak u vazduh. Bret je bio iznad njega, okrenuvši se u vazduhu, tako da je izgledalo kao da stoji na glavi, dva metra iznad tla.

Kada se našao iznad stražareve glave. Bret zari svoj mač ovome u potiljak. Još jednom se izvio, a onda se dočekao na noge, licem okrenut ku pluvnom ulazu. Kapija se otvara i Bret se tada seti šestorice stražara koje je video ispred ulaza. Autobus je već stigao do njih.

Bret nije imao vremena da uzme svoj dugi mač. Pretrčao je ostatak dvorišta, istovremeno izvlačeći dimnu bombu iz »vakibikija«. Stigao je do otvorene kapije baš u trenutku kada je vozač otvorio vrata autobusa da pusti stražare unutra. Bret skoči i zaustavi se na krovu autobusa. Pre nego što je bilo koji od stražara mogao da reaguje, on baci dimnu bombu na prvog stražara. Bomba je eksplodirala, mrveći grudi stražara, a onda ih je sve obavio sivi oblak. Bret tada izvuče svoj kratki mač i napravi prorez na krovu autobusa. Vratio je mač u korice munjevitom brzinom, proširio otvor i skočio u autobus tačno između prva dva sedišta.

– Ostanite na svojim mestima! – naredio je Bret siročićima, glasom koji je imao isto toliku moć kao i njegov mač. I ovo je bila jedna od istočnjačkih veština. Bila je to veština »kiaik«, koja je omogućavala nindži da koristi svoj glas kao oružje. Bila je to jedna mistična veština, koju Bret nije u potpunosti savladao, ali je, ipak, dovoljno dobro poznavao da prikuje decu za njihova mesta.

Jedan stražar pokuša da se popne uz stepenice autobusa, ali ga Bret

udari posred lica spoljnom stranom stopala. Začu se zvuk kostiju koje se lome. Vozač autobusa se povratio od šoka i zgrabio sekiru, koja je bila deo obavezne opreme autobusa, ciljajući u Bretova potiljak. Bret je naslutio šta mu se sprema. Sagnuo se, zario lakat između vozačevih nogu, a onda se iznenada uspravio i glavom udario vozača u vilicu. Ovaj udarac je vozaču skoro otkinuo glavu. On polete nazad i ispade kroz prozor autobusa. Bret zgrabi sekiru, pre nego što je pala na pod, okrete se udesno i baci je na drugi kraj autobusa. Sečivo sekire se zari u grudi jednog stražara koji je pokušao da uđe na zadnja vrata.

Bret ponovo podiže ruku. U njoj je bila još jedna bomba. U drugoj ruci je imao četiri otrovne strelice, koje su bile raširene kao lepeza. Tada baci bombu napolje i njena eksplozija za trenutak zaslepi preostale stražare. Bret polete za bombom zatvorenih očiju. Pre nego što je stao na tle otvorio je oči i počeo da baca strelice.

Prva strelica se zarila u mišicu jednog stražara. Bret doskoči, koraknu napred i hitnu drugu strelicu ka leđima drugog stražara. I treću je bacio iz istog položaja. Ona se zari u grudi sledećeg stražara.

Poslednji stražar je pokušavao da uđe na zadnja vrata autobusa, iako to njegovom prethodniku nije pošlo za rukom. Bret leže na tle, otkotrlja se pod autobus i strelicom pogodi ovoga u skočni zglob. Nastavio je da

se kotrlja dok se nije našao na drugoj strani autobusa. Onda se uspravio i uskočio unutra kroz prozor, koji je vozač, ranije, razbio.

– Ko od vas ume da vozi? – upita Bret. – Ko god ume da vozi, neka ustane.

Ustalo je troje dece: jedan mršavi dečko, debela devojka i lepo razvijen momak sa zadnjeg sedišta. Bret se obrati ovom poslednjem:

– Sedaj za volan i vozi ovo čudo odavde. Spusti se niz planinu i drži se glavnog puta. Nemoj da skrećeš ni na kakav sporedni put. Kada se spustiš u grad, skreni levo i vozi pravo iz grada. Ne zaustavljaj se ni po koju cenu. Vozi, sve dok ne stigneš u grad Orindž. Zaustavi se kod policijske stanice i reci im da dođu ovamo.

Pre nego što je Bret završio, momak je već bio za volanom i palio motor. Pogledao je u Bretovo maskirano lice i bilo je očigledno da želi da upita Breta za objašnjenje.

– Ništa ne pitaj – preduhitri ga Bret. – Polazi!

Bret izade napolje i zatvori vrata za sobom. Posmatrao je žuti školski autobus kako juri niz put prema spoljnjem zidu. Bret nije zaboravio trojicu stražara koji su čuvali metalnu kapiju. Dohvatio je automat koji je ispustio jedan od stražara i uperio ga na njih. Tri puta je povukao okidač i sva trojica popadaše jedan za drugim. Bret još jednom povuče oroz i crveno dugme u stražarskoj kućici kod kapije razlete se u pa-

ramparčad. Teška metalna vrata se otvoriše. Bret je bio zadovoljan.

Žuti autobus je nastavljao svoj put, ne obazirući se na tela pobijenih stražara. Nindža je uspeo da predoči ozbiljnost situacije mladića za volanom.

Bret se okrete i pođe nazad u dvorište. Ništa se nije kretalo. Osamnaest leševa je ležalo razasuto po celom dvorištu. Odjednom, nindža zastade. Ništa se nije kretalo, ali ni sve nije bilo kako je on ostavio. Odmah je primetio razliku. Broj dvanaest nije bio u istom položaju kao kada je pao.

I još nešto. Bretov samurajski mač više nije bio zariven u glavu broja dvanaest.

Glava sedma

Slobodna škola je bila prazna ljuštura. Nije više bilo stražara koji bi jurnuli na Breta dok je prolazio kroz rupu na tamnom prozoru koji je maločas napravio. Sedamnaest stražara koje je ubio nalazilo se u istom položaju u kojem ih je i ostavio.

Ušao je u zgradu škole kroz pokretna vrata na desnom kraju hola. Tu je primetio široki popločani hodnik na čijem su kraju bila dva lifta i jedno stepenište. Sa svake strane stepeništa bile su po dve cevi koje su išle od poda do vrha stepeništa. Bret je osluškivao u hodu. Nije čuo da iko diše iznad njegove glave. Bio je siguran da ga ne čeka ni jedan stražar u zasedi. Izgledalo je da je najve-

el deo obezbeđenja škole otišao da
uđe u autobus sa siročićima.

Bret u dva skoka prede stepenice
za svaki slučaj. Zauzeo je odbram-
beni stup. Bacio je pogled niz uzani,
kamenit hodnik. Duž zidova su bila
ravnna metalna vrata, bez kvaka.
Hodnik je skretao udesno, a sa obe
strane je imao po troja vrata.

Bret krete napred, osećajući praz-
ninu korica gde je nekada bio njegov
nog. Približio se vratima, koračaju-
ći sredinom hodnika. Pritom, nije
primio ni najmanji šum. Čak ni nje-
gov oklop nije zveckao. Prošao je
pored prvih vrata sa desne strane.
Primetio je da su to klasična tamnič-
ka vrata, sa otvorom na sredini kroz
koji se ubacivala hrana i prozorom
sa rešetkama kroz koji je zatvorenik
mogao da gleda napolje. Sve je to
uočio, ne okrećući glavu u tom
pravcu. Takođe je primetio da oba
otvora mogu da se zatvore. Sada su
bili otvoreni.

Za trenutak, samo su mu se po-
kretale oči i noge. Kada je zakora-
ćeo, primetio je da su otvori na osta-
lim vratima takođe pomereni. Bret
zastade. Spojio je prste, tako da je
njegova šaka sada bila čvrsta polu-
ga, a onda ih neznatno savio. Vrata
su bila raspoređena tako da nijedna
nisu bila nasuprot drugima. Prva
vrata su bila sa Bretove desne strane,
sledeća sa leve i tako do kraja hod-
nika. Bret zauze položaj između pr-
vih i drugih vrata.

Onda je namerno lupio desnom
nogom o pod, kao »sumo« rvač, koji

se sprema za borbu. Odgovor je us-
ledio gotovo momentalno. Ljudi
skočiše sa poda u ćelijama i proturi-
še cevi svojih mašinki kroz otvor na
vratima, a njihova se lica pojaviliše
iza prozora sa rešetkama. Nisu rani-
je napali, jer nisu čuli da je Bret pro-
šao. Bili su isuviše zaplašeni da bi ri-
zikovali da se pojave pre nego što se
on našao usred zamke.

Sledećeg trenutka hodnik se pre-
tvori u ludnicu, u kojoj je olovo le-
telo na sve strane. Breta to nije uz-
buđivalo. Dóbro je proračunao do-
met njihovog oružja i već je bio u
pokretu kada su se oni pojavili. Sta-
jao je priljubljen uza zid sa leve stra-
ne prvih vrata, kada je prvi stražar
otvorio vatru. Bret zgrabi puščanu
cev i okrete je, tako da su sada meci
zasipali vrata na suprotnoj strani.
Zatim je gurnuo svoj kratki mač
kroz otvor i osetio kako se ovaj za-
riva u stražarev stomak.

Onda Bret leže na pod, još uvek
držeći krvavi »vakizaši« u ruci i ot-
kotrlja se do narednih vrata sa desne
strane. Čovek koji se nalazio u toj
ćeliji izvirivao je, ne bi li utvrdio po-
ložaj nindže. Ali, Bret je bio baš na
onom mestu gde ga ovaj nije mogao
videti. Međutim, onaj prekoputa je
mogao da ga vidi. Da bi ubio oboji-
cu, Bret izvede jedan neverovatno
precizan potez. Hitnuo je poslednji
»širiken«, koji je imao u desnoj ruci
ka suprotnim vratima, a levom ru-
kom zadao udarac odozdo.

Petokraka zvezda prelete hodnik i
prolete kroz otvor između poda i

vrata. Prorez je jedva bio dovoljan da se ispod njega provuče bubašva-ba, ali je zvezda ipak prošla tuda i zarila se u stražareve prste na nozi. Ostatak posla obavio je otrov. Bretova levica se pokrenula gotovo istovremeno kada je desnica bacila »šuriken« i »bokser« je udario u kratku cev mašinke, koja je skoro celom dužinom virila iz proreza. Bret je, bukvalno, savio metalnu cev između dva metka.

Metak, koji je ispaljen pre nego što je Bret iskrivio cev, odleteo je nekud u hodnik. Sledeći metak se zario u iskrivljenu cev. Ali, ova mašinka je izbacivala pet metaka u sekundi. Drugi metak nije probio iskrivljenu cev kada se matak koji ga je sledio zario u njega. Kako su stizali, meci su se zarivali jedan u drugi. Onda je oroz na puški udario poslednji metak koji je mogao da stane u cev. To je aktiviralo cco šaržer. Mašinka je eksplodirala u stražarevim rukama. Sve se to desilo za nepunu sekundu. Ali, Bret je već bio daleko od opasnosti.

Čuo se samo prasak, kada se metalno oružje raspalo i vrisak čoveka kome je eksplozija raznela grudni koš. Tada je spazio čoveka koji je stajao u poslednjim vratima. Bret je bio priljubljen uza zid kraj preposlednjih vrata. Ni jedan, ni drugi stražar nisu mogli da ga pogode. Stajao je nepokretno na svom mestu i posmatrao kako se meci zarivaju u zid.

Besno kriknuvši, stražar iz poslednje ćelije otvori vrata i izlete na

čistinu kako bi uzeo nindžu na nišan. Bret baci svoj kratki mač kao da je »šuriken«. Sečivo se zabode u stražareve grudi. Čovek pade na leđa, a rafal pogodi tavanicu. Stražar u ćeliji pored Breta prestade da puca kada je video kako njegov drug pada. Onda Bret stade pravo ispred njega.

Poslednji stražar je bio siguran da je posredi neki trik. Bio je toliko ubeđen u to da nije ni povukao okidač. Trenutak kasnije shvatio je da je pogrešio. Svest mu je govorila da je nindža, upravo, i želeo da on tako misli, kako bi načinio fatalnu pauzu. Stražar se ukoči, očekujući da mu se neki bodež zarije u telo. Zamurio je, a onda ponovo otvorio oči. Bio je živ. Pogledom je preleteo po svom telu. Nije video nikakvu ranu, niti bodež. Podigao je pogled i video nindžu kako još uvek stoji ispred njega.

Tada užurbano povuče okidač. Oroz udari u prazno. Nindžina pojava ga je toliko zbunila da nije ni primetio da je ispraznio šaržer. Za trenutak se zagledao u Bretove prodorne oči, a onda se njegovo beživotno telo skljoka na pod. Nindža krete dalje, povrativši svoj »vakizaši«, pre nego što je pošao.

Iza ugla je naišao na prazan hodnik, na čijem su kraju bila jedna vrata. Vrata su bila masivna i sa bravom u sredini. Bret je sve to obuhvatio jednim pogledom. U delu u kome se nalazila škola nije bilo nikakvih sigurnosnih uređaja. U ruci

mu se našao kalauz, koji je upotrebio da oslobodi Oliviju. Oslušnuo je dok je gurao kalauz u bravu.

Začuo je nečije disanje. Trojica su disala duboko i ravnomerno. Čuo je još dvojicu kako uzbuđeno uvlače vazduh. Otvorio je vrata i zakoračio unutra. Petoro ljudi ga je očekivalo. Bret je stajao na ulazu u prostranu, jednostavnu sobu. U njoj nije bilo prozora. Soba je bila polukružnog oblika, a osvetljivale su je sijalice ugrađene u zidove.

Trojica od petorke su bili plavokosi telohranitelji. Svaki od njih je imao neko skriveno oružje. Prvi je držao mali buzdovan sa šiljcima, a drugi neku vrstu topuza. Treći je u ruci imao nešto nalik na srednjovekovnu halebardu.

Stiven Tajler je stajao iza svojih telohranitelja, držeći Bretov samurajski mač uz grlo Teri Kaningam.

– Sečivo je veoma oštro – primeti Stiven. – Toliko je oštro da sam se posekao dok sam ga pipao. Toliko je oštro da ne verujem kako bi čak i ti uspeo da prodeš pored mojih telohranitelja pre nego što ga zarijem devojci u vrat.

Bret ne reče ništa. Stajao je i čekao.

– Skidaj se! – naredi Stiven.

Bret polako počeo da skida svoj oklop, pažljivo spuštajući delove svoje opreme na pod. Kada je položio i »kjetetsu« i »vakizaši« na gomilu, uspravio se. Na sebi je imao samo crnu, nindža uniformu.

– Rekao sam da se skineš! – drek-

nu Stiven.

Bret nije imao drugog izbora. Skinuo je kukuljicu, blizu, cipele i pantalone. Otkopčao je »tazunu«, pa i to spustio na pod. Ponovo se uspravo. Na sebi je sada imao samo »fun-doši«.

– Sve! – reče Stiven, leđeno se osmehnuvši.

Bret skide i poslednji deo odeće.

– Tako – pobedonosno reče Stiven. – Ipak si ljudsko biće.

Bret je stajao nepomično, bez ikakvog izraza na licu, nag kao Teri.

– Videli smo te dole u dvorištu – reče mu mlađi Tajler. – Dok si ti bio zauzet u autobusu, jedan od mojih prijatelja je bio toliko ljubazan da siđe i uzme tvoj mač. Mač je veoma lep. Zaista ću uživati kada ga budem upotrebio.

Osmeh nestade sa Stivenovog lica i on glavom dade znak svojim telohraniteljima. Prvi plavokosi momak koraknu i odgurnu Bretovo oružje u stranu.

Bret s tugom pogleda svoju opremu, ali nije osećao stid. Odvojio se od nje da bi odbranio svoju čast. Uostalom, još nije bio uhvaćen. Samo je pribegao jednom drugom sredstvu za spašavanje života. Nije želeo da devojka umre, baš zato što je prošla kroz pakao. Želeo je da devojka bude svedok kazni koje će stići njenog mučitelja.

– Kako se zoveš? – upita Stiven. – Reci mi svoje pravo ime, a ne ono koje si dao šerifu Šermanu.

– Bret Valas – mirno odvrati nin-

dža.

– Valas, a? – ponovi Tajlerov sin.

– A ko si, do đavola, ti, Valase?

– Niko – iskreno odvrati Bret.

– Možda ne baš sada, ali za koji trenutak ćeš biti – frknu Stiven i glavom pokaza na Breta, obraćajući se trojici svojih plavokosih telohranitelja. – Ubijte ga!

Plavokosi telohranitelji nasrnuše na Breta sa svojim opasnim oružjem. Ali, načinili su neoprostivu grešku. Ostavili su Bretu njegovo najmoćnije i najefikasnije oružje: njega samog. Stajao je nepokretno sve dok prvi telohranitelj nije zamahnuo na njega. Buzdovan sa šiljcima je trebalo da pogodi Breta posred glave, ali, njegova glava je odjednom bila na drugom mestu.

Kung fu, ili »Budutsu«, kako je nazivan kroz istoriju, ima mnogo vidova. Tu spadaju i džudo i aikido. Oba oblika su efikasna, ali imaju različit način odbrane. U džudou, kada te gurnu, ti vučeš. U aikidu se okreneš. U džudou, kada te povuku, ti guraš. U aikidu, ti »ulaziš«.

Bret pomeri glavu unazad i nadole pre nego što mu se buzdovan i približio. Zatim se okrenuo udesno i »ušao«. »Ulazak« je, u stvari, bio jedan munjevit i opasan zamah rukom, na gore. Lakat za to vreme nije ni pomerio. Samo je njegova pesnica, umesto da bude uperena napred, bila uperena na gore. Trenutak kasnije, »bokser« je smrvio kosti lića prvog telohranitelja.

Krupni čovek se zatetura i sruši

na drugog telohranitelja, onog koji je imao topuz. Treći telohranitelj polete napred, pokušavajući da dokači Bretov vrat svojom halebardom. Bret odskoči unazad i napravi salto iznad oštrice halebarde i doskoči na levu stranu trećeg telohranitelja koji je bio nagnut ulevo, kako ga je ponela inercija njegovog zamaha. Bret ga udari pesnicom u bubreg i ovaj se zatetura, ispusti halebardu i pade.

Iako teško povređen, prvi telohranitelj je došao sebi i sada je, zajedno sa svojim drugom, krenuo na Breta. Bret napravi još jedan salto unazad i nađe se tačno između njih dvojice. Dvojica telohranitelja su bili isuviše blizu jedan drugog da bi mogli da zamahnu svojim oružjem, a da ne povrede jedan drugog. Bret je iskoristio takvu situaciju. Zgrabio je ruku koja je držala buzdovan i istovremeno zadao udarac svojom desnom nogom. Stopalom je tresnuo onog sa topuzom po vratu, dok je drugog ugrizao za ruku u kojoj je držao buzdovan.

Čovek sa topuzom uzviknu i posrte unazad, dok je onaj sa buzdovanom zaurao i ispustio svoje oružje. Bret se uspravi i bočnom stranom šake udari prvog telohranitelja u bradu. I ovaj se sruši. Bilo je krajnje vreme da okonča ovu borbu, mislio je Bret. Zgrabio je buzdovan koji je ležao na podu i okrenuo se, u trenutku, kada je treći telohranitelj nasrnuo na njega sa svojom halebardom. Bret se saže i izbeže udarac, is-

tovremeno zarivajući svoje prste u pleksus napadača. Obrnuo se i bacio buzdovan u lice čoveka sa topuzom koji se oporavio od udarca u vrat. Buzdovan mu je razneo lice i on pade na pod, ovog puta, da više ne ustane.

U trenutku kada ga je buzdovan udario, on je već bio zamahnuo topuzom, tako da je oružje sada letelo kroz vazduh. Bret ga zgrabi u letu, zavrti ga i tresnu prvog telohranitelja u glavu, razbivši mu lobanju. Udarac ga je poneo, tako da je naleteo na zid i tu se beživotno skljkao.

Čovek sa halebardom nasrnu na Breta po treći put. Bret se okrete i uhvati oštricu između dlanova. Iako je treći telohranitelj zamahnuo svom snagom, Bret je zaustavio halebardu u letu. Bretov napadač pokušao da pokrene oružje, ali se ono nije micalo. S nevericom je zurio u Bretove ruke. Zapeo je još jače, tako da mu se lice zacrvenelo, ali Bret nije ispuštao oštricu.

Bret mu se osmehnu i udari ga nogom u koleno, smrskavši mu čašicu. Sledeći udarac ga je pogodio između nogu. Treći udarac mu je otvorio utrobu, a četvrti smrskao grudni koš. Dok je padao, uspeo je da vidi kako se oštrica halebarde spušta ka njegovoj glavi i onda ga je progutao mrak.

Bret se okrete ka Stivenu.

– Ne prilazi mi! – vrištao je mladić. – Ubiću je! Kunem se!

Momak je bio toliko prestravljen da je, ne primetivši, već bio spustio oštricu samurajskog mača na devoj-

čin vrat. Bret je stajao potpuno nepomičan. Zatim je podigao ruku u visinu svog lica i okrenuo šaku ka Stivenu.

– Neću se ni pokrenuti sa ovog mesta – saopštio je mladom Tajleru, ali njegove reči nisu umirile upamćenog mladića.

– Moraš da me pustiš! Pusti me, ili ću je ubiti!

– Ne – reče Bret, neznatno pokrenuvši prste, ali dovoljno da mladić to može da primeti. – Neću da te pustim. Ti ne možeš da odeš. Moram da te uništim.

– Šta? – s nevericom upita mladić. – Šta? Ti to ne možeš da uradiš!

– Učiniću to, a da se ne pokrenem sa ovog mesta – mirno reče Bret.

– Ne možeš! – histerično je ponovio Stiven.

– Mogu – uveravao ga je Bret.

– Ubiću je! – Stiven izvuče poslednji adut.

– Ne, nećeš – odvrati Bret istim tonom.

– A zašto da ne? – vrištao je Stiven nekontrolisano. – Zato što onda neću imati taoca? Baš me briga! Bar ću imati zadovoljstvo da je ubijem! Nećeš uspeti da je spaseš!

– Hoću – usprotivi mu se Bret. – Nećeš je ubiti zato što ne možeš. A ne možeš, zato što imam još jedno oružje koje je jače od sveg oružja koje ti imaš na raspolaganju. Moj um. Mogu da ostvarim potpunu kontrolu nad tobom. Pokušaće da gurneš mač u devojčino grlo, ali se on neće pomeriti. Baš kao što se ni

halebarda koju je tvoj telohranitelj hteo da mu zarije u glavu nije pomerala. Osetićeš njegovu težinu i moraćeš da ga pustiš...

Bret je govorio brzo, lako, hipnotišući mladića. Upotrebio je veštinu sugestije i imaginacije, »saimindžutsu«, poznatiju pod imenom hipnoza. Služio se svojim umnim sposobnostima nad moralno slabijim protivnikom. Štaviše, mladi Tajler je znao da je slabiji i to je samo povećavalo Bretovu nadmoć.

– Vidiš? – nastavio je Bret. – Ne možeš da pomeriš mač. Ruka ti je odviše slaba. Mač je sve teži i teži. Jedva ga držiš u ruci. Vidiš, već podrhtava u tvojoj slabašnoj ruci.

I naravno, ruka koja je držala mač počinjala je da se trese. – Stiven sa užasom pogleda u mač.

– Više ne možeš da držiš mač – obavestio ga je Bert. – Kada pljesnem rukama, ispustićeš mač kao da je usijan. Kada izbrojim do tri, pljesnuću rukama, i mač će te opeći. Jedan, dva, tri.

Stiven je zurio u Breta, širom otvorenih usta. Mač je još uvek podrhtavao u njegovoj ruci. Nindža pljesnu dlanom o dlan. Momak za bezeknuto pogleda svoju šaku, a onda vrisnu i ispusti mač.

Devojka pade na kameni pod i brzo otpuza u stranu, lica zgrčenog od prigušenih suza. Stiven se zgrčio, držeći »opečenu« šaku uz telo. Pogledao je Breta, zatim svoju ruku, pa onda opet Breta. Nindža

je još uvek stajao na istom mestu sa rukama uz telo. Stiven je bio toliko pri svesti da pročitava ubilačke namere svog protivnika. Ne izustivši ni reč, on punom brzinom potrča prema vratima. Ali, nije dovoljno brzo potrčao. Na nekoliko koraka od vrata, Stiven začu fijuk iza sebe. Zgrabio je kvaku, otvorio vrata i istrčao napolje. Ali, pre nego što je i ispustio kvaku, oseti da mu nešto cimnu šaku. Kada je pogledao, nedostajala su mu tri prsta.

Stiven od straha nije ni osećao bol. Nastavio je da trči, ali mu je Bret bio za petama sa svojim »kjo-tetsu-šoggeom« u ruci. Kada je bio nasred hodnika, Bret mu odseče povređenu šaku. Mladić je i dalje trčao. Pre nego što je zavio za ugao, Bret mu odseče uho. Kada je bio kod druge ćelije u nizu, dvosekla oštrica ga liši i drugog uha. Stiven se okrete, vrisnu i podiže ruku u nemoj molbi. Bret mu tada odseče sve prste sa druge ruke. Odmah zatim, odleteo mu je i nos.

Pa ipak, Stiven je i dalje bežao. Jedva se vukao uz stepenice, ostavljajući krvav trag za sobom. Pono-vo je začuo fijuk i, trenutak kasnije, ostao je i bez druge šake. Uspeo se na vrh pokretnih stepenica. Nije mogao dalje. Suznih očiju je pogledao Breta, kada mu se ovaj približio. Pokušavao je da moli za milost. Bret mu tada hitro odreza obe ruke.

Mladog Tajlera su noge konačno izdale. Srušio se u podnožje po-

kretnih stepenica i smrskao lobanju o ostri metal.

Bret je već bio ponovo u velikoj sobi, obučen. Vratio je oba mača u koricu. Bluzu nije obukao. Teri se lećunula uza zid i tiho jecala. Kada joj je Bret prišao, ona je ustuknula. Bret je primenio akupresuru da je smiri.

– Sve je u redu – govorio joj je. – Izvešću te oдавде, ali ne želim da vidiš neke stvari.

Vezao joj je svoju bluzu oko očiju i uzeo je u naručje. Izneo ju je iz sobe, prolazeći pored mrtvih stražara u ćelijama, kroz kancelariju punu leševa, niz stepenice. Kada su se našli u dvorištu, Bret položi devojku na travu i skide joj povez sa očiju.

– Spavaj – rekao joj je i ponovo primenio akupresuru.

Devojka je sklopila oči i poslušala ga. Bret ustade, baci još jedan pogled na mrtve stražare i vrati se u zgradu. Operaciona sala je bila na trećem, poslednjem spratu zgrade. Zauzimala je ceo sprat. Bila je puna najnovije i najskuplje hirurške opreme. Operacioni stolovi su se redali jedan za drugim. Svi su bili prazni, osim jednog. Na njemu je bilo telo Rozalind Koul. Kraj nje je bio jedan veoma star čovek u invalidskim kolicima. Bret mu pride na nekih dvadesetak koraka i starac tek tada progovori.

Ne prilazite bliže. Zarazićete pacijenta.

Bret skrete pogled sa sparušenog

starca na prelepu crnkinju. Nije disala. Nindža je zakasnio. Starac mu je čitao misli.

– Da, mrtva je – rekao je drhtavim glasom. – Medicinski govoreći. Ali, njen mozak je još uvek živ. Ako mi dopustite, hteo bih da to iskoristim.

– Ne – reče Bret.

– Ne? – ponovi starac za njim. – Ne? Ko ste vi, uopšte?

Ne poznajem vas. Vi mora da ste Kreg Miler!

– Ja sam niko – najzad reče Bret.

– Pa, ko god da ste, dobrodošli. Ja sam Natan Garard Tejlор. Jeste li došli da prisustvujete mojim eksperimentima?

– Ne – odvrati Bret. – Došao sam da ih sprečim.

– Da ih isprečite? – s nevericom upita starac. – Zašto? Mladiću, ovde se radi o najvećem eksperimentu u istoriji čovečanstva.

– Jeste li to radili ovde? Eksperimentisali na živim telima siročadi i kidnapovanih žrtava?

– Samo na Crncima i Jevrejima – objasni mu Tejlор. – Počeo sam sa ovim eksperimentima još u Buchenvaldu. Otkrio sam da su Jevreji pogodniji od ljudi. Zato nisam želeo da obezvedim svoja otkrića promenom rase.

Bret je bio šokiran. Sve je bilo izvanredno vešto smišljeno. Čak ni Tajlerovi službenici nisu mogli da saznaju da jevrejska deca nedostaju. Da Tajlerov sin nije bio izopačen, ko zna koliko bi dugo matori

izvodio svoje eksperimente, a da ga niko ne otkrije.

– A sada, dosta priče – reče starac i rasejano uzé skalpel u ruke dok se okretao devojci.

– Ne! – uzviknu Bret i ruka mu zgrabi dršku mača.

– Ne ometajte me u radu, mladiću – ljutito reče Tajler. – Stiven! Dolazi smesta ovamo!

Odgovora nije bilo.

– Straža! Straža! Gde su svi nestali, do đavola?

– Svi su mrtvi – mirno reče Bret.

Tajler se nije dao zbuniti. Slegnuo je ramenima.

– Tako mi i treba kada nisam pojačao obezbeđenje. Ali, to bi samo uplašilo siročće.

Bret izvuče mač. Nikada u životu nije sreo takvog čoveka. Ne možete da me prekinete u radu. Neophodno je da nastavim sa eksperimentima!

Bret namerno koraknu napred. Starac hitnu skalpel ka Bretovim grudima jačinom i preciznošću koja je potpuno izneadila Breta. Samo ga je instinkt nindže spasao smrti. Pre nego što se skalpel zario dublje u meso, Bret se izvi i odgurnu smrtonosni projektil, tako da ga je ovaj samo posekao.

Bret pade na leđa, proklinjući svoju glupost. Dopustio je da ga starost i tobožnja senilnost starog Tajlera zavedu. Međutim, trebalo je da zna da je tako pokvaren čovek uvek na oprezu i da ne bira sredstva da sačuva svoju kožu. Dok je

ustajao, Bret vide starca kako tera svoja kolica ka komandnoj tabli. Nindža je bio na nogama kada je Tajler pritisnuo prvo dugme.

Pod se otvori pod Bretovim nogama. Tajler je pritisnuo dugme koje je otvaralo pod iznad jame u koju je starac bacao ostatke svojih žrtava. Bret je to naslutio po mirisu koji je dopirao do njega. Setio se vežbe kojoj ga je naučio učitelj Tori. Trebalo je da sa ivice bazena skoči na balvan koji je plivao na vodi i da sa njega skoči na drugu stranu bazena. Svako drugi ko bi to pokušao bi potonuo, ali Tori je naučio Breta kako da to čini i kako da sve koristi kao oslonac. To mu je sada dobro došlo.

Bret odskoči od poluspuštenog poklopca i nađe se na čvrstom tlu. Svako drugi bi propao, ali je Bret znao kako da se izvuče. Tajler je već bio na drugom kraju sobe i užurbano kačio svoja specijalna kolica za cev koja je išla duž zida. Bret je tada shvatio čemu služe cevi koje je viđao u zgradi.

– Zbogom! – doviknu mu starac. – Nikada me nećete naći! Drugi put ću biti oprezniji!

Bret tada skoči kao što nikada do tada nije skočio. Koncentrisao je svu svoju moć i veštinu i poleteo prema sićušnom čoveku u invalidskim kolicima. Dok je još bio u vazduhu, Bret primeti da se jedan deo zida otvara. Cev je nestajala iza te pregrade. Bret je bio siguran da će se starac spustiti u pećinu is-

pod zgrade gde ga je čekalo neko drugo prevozno sredstvo. Ako ga ne ubije sada, starac će zaista uspeti da pobjegne.

Kada je bio nadomak starca, Tajler baci pregršt skalpela u Bretovom pravcu. Nindža se izvi u vazduhu, očajnički pokušavajući da izbegne smrtonosna sečiva. Ipak jedan skalpel ga zakači po levoj ruci. Bret udara u zid. Dok je ustajao, starac prolete pored njega u holima. Nindža izvuče svoj mač i mačmi nekoliko poteza u pravcu starca, ali je, izgleda, promašio. Tada se zid ponovo zatvori.

Bret se uspravi i lice mu promeni izraz. Više nije izgledao ljut, napet, nesiguran. Ta su se osećanja potpuno izgubila sa njegovog lica, ostavljajući za sobom praznu ljušturu. Izvukao je skalpel iz mišice, ne pogledavši ga. To je, ionako, bila samo površinska rana. Oslonio se o svoj mač i oslušnuo.

Za trenutak je tako stajao, a

onda je prišao stolu na kome je ležalo telo Rozalind Koul. Vratio je

mač u korice i obema rukama se oslonio o sto. Zagledao se u devojčino mirno, beživotno lice i ponovo oslušnuo.

U pećini je bilo mračno. Bret je u mislima video sebe kako vežba sa Džefom Arčerom. Mačem je gulio ljusku sa voća pre nego što bi ono palo na pod. Počeo je sa grejfrutom, onda je ljuštio pomorandžu, pa jabuku i, najzad, zrno grožđa. Ogulio je kožu, a da meso nije ni dotakao.

Pre nego što je Natan Garard Tajler odmakao pedesetak metara, košulja mu se otvorila, a za njom je otpao i svaki pedalj kože od ramena do nogu. A onda su mu ispali svi unutrašnji organi.

Bret je čuo njegov vrisak čak u operacionoj sali. Čekao je dok užasni krici nisu utihnuli i zamrli. Onda je izašao napolje da izvede Teri, a i sebe, u normalan svet.

K R A J

U sledećem broju

Vejd Barker

PREDSOBLJE PAKLA

Učitelj Jamaguči se uspravi u krevetu i zagleda u svog mladog sledbenika koji se borio sa svojom savešću. Tek je dva dana od kako je stigao u Tokio, a tri kako je pogubio tri čoveka koji su mu ubili roditelje i ženu.

- Mogu li da kažem šta mislim, učitelju?

- Da, Brete. Reci mi šta imaš na umu. Saslušaću te. Izgledaš kao da te more velike brige.

- Tako je, učitelju. Brine me ono što sam uradio, ono što sam postao.

- Da li si učinio nešto nečasno?

- Ne znam. Uvek sam mislio da je nečasno ako neko oduzme život drugome.